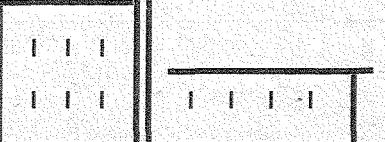


V. NEKVASIL



stavební akciová společnost



BRNO, ČESKÁ UL. 28

provádí veškeré stavební práce

11-D-179

11-D-179



XXXI. VÝROČNÍ ZPRÁVA
SPOLKU KAUNICOVÝCH STUDENTSKÝCH KOLEJÍ
ČESKÝCH VYSOKÝCH ŠKOL V BRNĚ
1939—1945



77-D-179

XXXI.

11-D-179

VÝROČNÍ ZPRÁVA

SPOLKU

KAUNICOVY STUDENTSKÉ KOLEJE

ČESKÝCH VYSOKÝCH ŠKOL



1939-1945



V Brně 1946

VÝTAH ZE STANOV

§ 2. Účelem spolku je zřizováním a udržováním studentských kolejí opatřovati levné a zdravé byty a přiměřené levné zaopatření snaživým a nemajetným Čechoslovákům, po případě i příslušníkům jiných národů slovanských, bez ohledu na jejich vyznání náboženské, studujícím na české vysoké škole technické, Masarykově univerzitě, vysoké škole zemědělské, vysoké škole zvěrolékařské v Brně a tím, jakož i přiměřenou sociální péčí jim umožnit a usnadnit dosažení cílů jejich studia.

§ 7. Spolek skládá se z těchto členů:

- a) Zakladatelů (§ 8.);
- b) členů zakládajících (§ 9.);
- c) členů skutečných (§ 9.);
- d) členů přispívajících (§ 9.);
- e) členů čestných (§ 9.).

§ 8. K lit. a) Zakladatelé.

Přijímaje věnování činící nejméně Kčs 25.000.—, může výbor věnovateli vyhraditi tato práva:

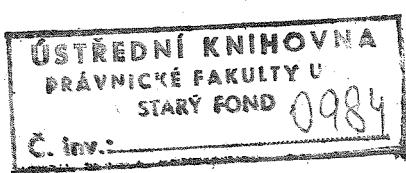
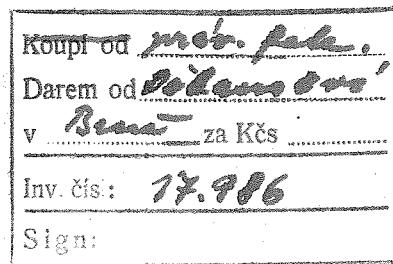
1. Aby památka jeho jako zakladatele spolku přiměřeným způsobem byla zachována,
2. aby požíval členských práv v těchto stanovách zakladatelům vyhrazených,
3. aby místo neb místa pro chovance z jeho věnování zřízená nesla jméno jím stanovené,
4. aby tato místa byla vyhrazena určité skupině studujících, nebo požitek z nich pro určité účely spolkové,
5. aby co do propůjčení těchto míst věnovateli neb osobě neb instituci jím označené byla vyhrazena určitá práva.

Záleží na dohodě mezi výborem a věnovatelem, která z těchto práv a s jakými modalitami budou propůjčena.

Ustanovení tohoto článku nedotýká se práv získaných zřizovateli na základě stanov dřívějších.

§ 9. K lit. b) Členové zakládající.

Členem zakládajícím může být každá osoba fyzická nebo právnická, která jednou provždy věnuje spolkovým účelům nejméně Kčs 500.— buď najednou neb v pěti ročních lhůtách. Práva volebního nabývají



tito členové již první splátkou. Práva získaná na základě stanov dosavadních jsou nedotčena.

K lit. c) Členem skutečným může se státi každá osoba fyzická nebo právnická, která se zaváže k ročnímu příspěvku Kčs 25.—. Posluchači vysokých škol v Brně (§ 2.) platí jako členové skuteční roční příspěvek Kčs 5.—.

Jen ti studující těchto vysokých škol mohou být účastní výhod spolkových, kteří jsou členy. V případech zvláštních ohledů hodných může výbor členovi, jenž požívá výhod spolkových, placení členského příspěvku prominouti.

Členové skuteční mohou voliti a hlasovati teprve v druhé řádné valné hromadě po svém přijetí do spolku.

K lit. d) Členem přispívajícím může být každý kdo přistoupí ke spolku s ročním příspěvkem Kčs 10.—. Členové tito mají právo podávati výboru návrhy, o nichž tento jest povinen se usnášeti a případně předkládati je valné hromadě.

Dodatek: Podle usnesení valné schůze ze dne 12. května 1946 platí:

Člen zakládající Kčs 1000.—;

člen skutečný Kčs 50.—;

člen přispívající Kčs 30.—.



JUDr. VÁCLAV HRABĚ KAUNIC S CHOTÍ JOSEFINOU,

JEJICHŽ UŠLECHTILÝ DAR

BYL ZÁKLADEM

KAUNICOVÝCH STUDENTSKÝCH

KOLEJÍ



DNE 21. LISTOPADU 1945

v rámci Světového kongresu studentstva v Praze položili zástupci brněnského vysokoškolského studentstva k hrobu zakladatele Kaunicových kolejí JUDr. Václava hraběte z Kaunic na Malvazinkách v Praze vzpomínkový věnec.

Při této pietní slavnosti byly proneseny tyto projevy:

Ing. Stanislav Todt:

Pane hrabě!

Hlásím se i já o slovo! Poznáte mne snad. Jsem z prve generace brněnského studentstva, která hned v roce 1908 po založení Vašich kolejí užívala po prve jejich velikého dobrodiní, tenkrát v podobě stipendií.

Důvěra kolegů vyslala mne potom do správního výboru kolejí a vzpomenete si, že jsem sedával po levé Vaši straně při zasedacím stole ve sborovně profesorského sboru naší techniky jako II. jednatel vedle kolegy Bohuše Závady, I. jednatele.

Jsme tu dnes u Vás jako na těch památných schůzích a Vy jako byste nám předsedal jako tehdy. Členům generace z doby před 37 lety a generace dnešní doby. Co všechno je v rozpětí těchto dvou generací!

Váš toužený sen se dávno naplnil, budovy kolejí byly vybudovány a generace studentů i studentek žily v jejich prostorách a odcházely do života s nezapomenutelnými vzpomínkami na družnou dobu za mladých let tu prožitou.

Nejsmělejší sny Vaší doby proměnily se ve skutečnost osvobozením národa v r. 1918, ale dějinný vývoj při-

pravil nám nové zkoušky a těžce dolehl i na studentstvo a na budovy Vašich kolejí.

Nebylo českých vysokých škol v Brně.

Nebylo Kaunicových kolejí českých vysokých škol v Brně.

Ale kolej už zase jsou, jako jsou i české vysoké školy v Brně. Důkazem je dnešní naše přítomnost u Vás.

České vysoké školy v Brně budou!

Budou i Kaunicovy koleje českých vysokých škol v Brně!

Vaše dílo nezahyne, ale nově bude zkvétat pro nové veliké děje národa ve velké rodině slovanské – vedené hrdinským národem ruským – tak jak jste o tom snili a vždy toužili celým srdcem i duší svou.

Bylo a je nám dáno, že jsme mohli a můžeme v těchto dobách bojovat a pracovat pro novou budoucnost našeho národa. Váš duch byl vždy s námi.

Prosíme Vás: Buděte duchem svým s námi vždy i v budoucnu, stůjte při nás a ochraňujte nás!

Slibujeme věrnost Vašemu odkazu a Vaší památce!

Nezapomeneme na Vás ani my, ani budoucí!

Pane hrabě, věčná Vám sláva a věčná pamět!

Josefina Kaunicová:

Milí přátelé!

Děkuji Vám za projev úcty k památce mého chotě hraběte Kaunice!

Je to krásné od Vás, že jste si na něj vzpomněli ve dnech svého památného sjezdu a přišli sem s tímto krásným věncem, který jste položili na jeho hrob. Ví-li o tom, jistě jej to nesmírně těší.

Sama nejlépe vím, jak měl Vás studenty rád. Koleje byly jeho láskou a starost o ně vyplňovala veškeré jeho myšlení, že jen o nich hovoříval. Chápel jimi posílit i boj o české Brno a přikládal jím velký význam i pro naši národní budoucnost.

Byl velkým Slovanem a vždycky toužil, abychom byli spojeni s Ruskem, co se konečně nyní stalo. Měl by z toho též velkou radost.

Staly se tím velké věci a je na nás, ale hlavně na Vás mladých, abychom pracovali pro udržení a rozvoj toho, co máme, a aby k tomu sloužily i kolej, jak si to vždy přál.

Myslím, že se nám to podaří, budeme-li opravdovými vlastenci a Slovany, jakým byl on, a abychom všichni byli svorní a jednotní a aby mezi námi bylo vždy víc lásky, jak neláska. Přeji Vám, aby se Vám dařila Vaše práce a děkuji Vám ještě jednou!

Bylo to velmi krásné.

VZKŘÍŠENÍ KSK

Dne 13. listopadu 1945 vstoupili studenti-kolejáci spolu s vedením Spolku Kaunicových studentských kolejí a pozvanými hosty opět po prvé na půdu kolejí, aby v rámci oslav 17. listopadu symbolicky se ujali svých práv i povinností. Tento vstup, zatím jen symbolický, byl zahájen pietní vzpomínkou na ty, kteří během okupace v kolejích trpěli a umírali.

Zahajující tuto ročenku, po přestávce sedmi let opět vydávanou, otvíráme ji také vzpomínkou na ty, kteří odešli a jimž KSK jsou zavázány trvalým díkem. Proto se předně vracím se svou vděčnou vzpomínkou k zakladateli a prvnímu předsedovi spolku, jehož jméno koleje nesou, hraběti *Václavu Kaunicovi*, upřímnému příteli českého studentstva. Nebyl to jen jeho velkolepý dar, nýbrž i jeho obětavá a cílevědomá práce, které umožnily vybudování kolejí. Velmi šťastnou ruku měl spolek již při svém ustavení v tom, že prvním jednatelem byl zvolen prof. dr. *Vladimír Novák*. Stal se hned spolupracovníkem Kaunicovým a po jeho smrti (1913) pokračovatelem v jeho díle, které také dovršil postavením nových budov kolejních, jež byly ve studijním roce 1923/24 předány studentstvu k obývání, a vybudováním t. zv. Dívčího domu KSK. Ten byl studentkám odevzdán v roce 1931. Jak obrovská práce s postavením budov kolejí a jejich vybavením byla spojena a jaké finanční starosti a potíže bylo nutno překonávat, o tom bylo již napsáno v XXX. výroční zprávě KSK (1938). Plných 28 let působil prof. Novák na rozhodujících místech našeho spolku: 10 let zastával funkci jednatele a 18 let byl předsedou. Můžeme tedy říci, že prof. Novák byl nejen jedním ze zakladatelů KSK, nýbrž že byl hlavně jejich budovatelem. Těžce nesl zneuctění kolejí německými uchvatiteli a zemřel za války, nedočkav se jejich osvobození a vzkříšení k novému životu. Nedočkali se však toho i četní jiní pracovníci z posledního výboru KSK. Vzpomínám na prvním místě prof. dr. *Vladimíra Groha*, jehož krev byla prolita na půdě KSK, kde byl zastřelen před obrazem sv. Václava jakožto jedna z prvních obětí Heydrichova režimu. Smrt zastřelením byla údělem také prof. dr. *Janu Uhrovi*, který byl odsouzen a popraven v Německu. V Mauthausenu byli umučeni prof. dr. *Antonín Šimek* a prof. dr. *Tomáš Vacek*. Na následky útrap v koncentračním táboře

zemřel po svém propuštění prof. dr. *Boh. Kladivo*. Během nucené nečinnosti KSK zemřeli tito další členové výboru: prof. dr. *Jan Lenfeld*, prof. dr. *Josef Klíma* a vrch. rada *Bedřich Kančýř*. Byla tedy žeň smrti bohatá a většina těchto mužů zemřela rukou Němců! Živý a pracovitý zájem zemřelých členů výboru o KSK bude nám zbylým a nově příchozím trvalou vzpruhou i mravním závazkem, abychom udrželi a k dalšímu rozkvětu přivedli jejich dílo. Čest budí jejich památec! Z dalších našich pracovníků ještě zemřeli pánoné: vrch. účet. řed. *Christian Hromátko*, stálý revisor KSK, vrch. účet. řed. *Ludvík Vrtěl*, jenž s velkou obětavostí a pečlivostí zastával funkci revisora, a prof. *Florian Dvořák*, který v kolejích po léta prováděl práce účetnické. Dočkali se sice našeho osvobození, avšak smrt je vyrvala z našeho kruhu dříve, než se mohli opět ujmout svých úkolů v kolejích. Také jim patří naše vděčná vzpomínka.

Kaunicovy studentské kolejí jakožto důležitá složka studentského života vysokoškolského sdílely za německé okupace osud českých vysokých škol. I na ně dopadla rána 17. listopadu a zabila v nich veškerý život. Na jiném místě této ročenky jsou popsány události, které se sběhly v kolejích dne 17. listopadu 1939. Co přišlo dále, je dosud v příliš čerstvě paměti, než aby bylo třeba o tom psáti současníkům: z domova českého studenta, z domova, který měl na svém štítu heslo „Nám dobré a nikomu zlé“, se stal koncentrační tábor, mučírna a popraviště českých bojovníků za svobodu. Krutou ironií osudu se stalo, že velmi mnozí z těch, kteří se jakožto činovníci spolku o zdar kolejí starali nebo v nich bydleli, poznali je pak jakožto vězňové. Ano, z Kaunicových studentských kolejí udělali Němci hrůzně pověstné „Kouničky“, známé každému českému člověku. Žalárování, týrání, mučení, hromadné popravy – desítky tisíc dobrých českých lidí tudy prošlo; mnozí z nich zde našli smrt z rukou německých katů za jásotu brněnských Němkyň a Hitlerjugend, jimž zde byly poskytovány „circenses“ v této formě.

Těmito hrůzami poznámené kolejí se konečně dočkaly dnů osvobození Brna. Boji o město byly sice budovy kolejí poškozeny, avšak tyto škody nebyly nijak katastrofální. Byly poškozeny střechy a vytlučeno mnoho oken, otlučena fasáda a pod. Zbylí činovníci spolku se hned v prvních dnech po osvobození Brna začali starati o sociální věci vysokoškolských studentů, v prvé řadě o možnosti bydlení. A tu k svému velkému překvapení shledali, že odchod našich vězňů z kolejí nezna-

menal, že tyto přejdou ihned do rukou původního majitele a že budou vráceny svému pravému účelu. Potřeba revoluční doby rozhodla jinak: kolej pouze vyměnily své obyvatele a v t. zv. mužském internátě byl zřízen tábor provinilých Němců a českých zrádců. To byla ovšem velká rána sňahám po ubytování vysokoškolských studentů, kteří se v tisících hlásili na nově otevřené vysoké školy v Brně. Hledala se nouzová řešení, která za tehdejších svízelých poměrů byla velmi nedostačující. Nebyl prostě dostatek budov, zejména větších. Dnes se již pomalu zapomíná na ty první měsíce našeho osvobození; zapomíná se i na to, že bylo nutno ubytovati tisíce příslušníků armád a že v těžce poškozeném Brně nebyl dostatek vhodných budov. Z nouzových ubytování studentů, která byla tehdy provedena, zůstal do dnešní doby v zájmové oblasti KSK pouze jediný objekt: dům v Lužické ulici č. 9, který byl tehdy rychle upraven a zařízen a který je dnes veden jako pobočka KSK.

Tehdy byla diskutována zásadní otázka: mají být kolej vráceny svému původnímu účelu či nikoli? Proti vrácení se uváděla velmi závažná námitka: Kaunicovy studentské kolej se za německé okupace staly dějištěm jedné z nejchmurnějších stránek českých dějin a proto jsou pro bydlení studentů nevhodné. Tato námitka byla opravdu takového rázu, že bylo nutno uznati její závažnost. Proti tomu se ovšem stavěl kategorický příkaz nutnosti ubytování studentů. Nebylo lze přejít mlčením možnost dobrého ubytování téměř šesti set studentů a studentek v době, kdy o každý jednotlivý pokoj v soukromí bylo třeba bojovat a kdy velký počet studentů při příjezdu do Brna prostě neměl kde by hlavu složil a někteří z nich byli nuceni přespávat i na lavičce v parku. Další námitku, že kolej potřebují budovy lepší a hlavně větší, bylo rovněž nutno uznat; to však je otázka budoucího řešení a tehdy bylo nutno jednat rychle. Položili jsme studentům otázku, zda se chtějí do kolejí vrátit přes všechny události, které se v nich odehrály. Jejich jednomyslná odpověď zněla: ano. Nezbývalo nic jiného, než se ucházet o vrácení kolejních budov. Za tím účelem bylo nejprve oznámeno úřadům, že Němci rozpuštěný spolek KSK se znova ustavuje a zahajuje svoji činnost. Prvním důsledkem toho bylo vrácení Kaunicova paláce do majetku spolku, čímž bylo získáno zpět výnosové jmění. Těžší úkol nás však čekal: získati zpět budovy kolejní. Podařilo se nám sice přesvědčiti příslušné kruhy o tom, že vrácení kolejí je studentskou nezbytností, avšak šlo ještě o to, aby bylo nalezeno náhradní umístění

úřadoven Lidového soudu, SNB a také vězňů. Díky pochopení ministerstev (školství, vnitra a spravedlnosti), zemského národního výboru i národního výboru pro Velké Brno a jiných úřadů bylo konečně nalezeno řešení a začátkem září 1945 bylo započato s vyklizením kolejí. Nyní šlo o to, dátí vše rychle do pořádku, neboť Němci nám kolej úplně vykradli, adaptacemi částečně pozměnili a také znečistili. Bez pronikavých oprav a úprav a bez obnovy vnitřního zařízení nebylo možno s osídlením kolejí vůbec počítati.

Bohužel byl zde již podzim, studenti se již chystali do Brna a nic nebylo pro ně připraveno. Ztratili jsme nejcennější čtyři letní měsíce pro stavební úpravy. Přesto však bylo ihned přikročeno k zahájení nejnudějších oprav stavebních, malířských, natěračských i sklenářských. Pak bylo provedeno odhmyzení a přikročeno k vnitřnímu zařizování. Z nejdůležitějších novinek v kolejích zavedených uvádíme zřízení dostatečného počtu moderních umyváren s tekoucí teplou i studenou vodou ve všech patrech. Snadno se zde vše vykonané vyjmenuje, ale pouze ten, kdo poznal, za jak těžkých podmínek bylo vše vykonáno, pochopí, kolik úsilí, poctivé práce, trpělivosti, pevné vůle a hlavně lásky k věci bylo zde třeba vynaložiti, aby se dílo mohlo podařiti. A mluvím-li o lásce k věci, musím vyzdvihnout jednu krásnou skutečnost: *všichni zaměstnanci KSK bez rozdílu kategorií, kteří byli německými větřelci tehdy v roce 1939 z kolejí vyhnáni a rozptýleni do nejrůznějších míst, se po osvobození opět přihlásili a nastoupili.* Jejich znalost prostředí a zájem podstatnou měrou přispěl k úspěchu snah o znovuuvybudování kolejí. Jejich návrat svědčí v první řadě o zvláštní přichylnosti ke KSK a budiž jim vzdán za to dík. Svědčí to však i o dobrém duchu, který v dobách první republiky v kolejích vládl, který ani za šest let okupace a nejistoty nemohl být zničen a zapomenut. Je to též dobrý příslib pro budoucnost kolejí. Další těžkou starostí byly finance. Znovuzřízení kolejí představuje vydání asi čtyř až pěti milionů Kčs a spolek byl Němci okraden o všechny hotové peníze. Dluhy nebylo možno dělat a firmy na obnově pracující nemohly pracovat bez vyplácení záloh. Nalezli jsme však pochopení u ministerstva školství a osvěty, které nám již uvolnilo milion korun a další podpory přislíbilo. Svůj příspěvek nám oznámil i zemský národní výbor moravskoslezský. Vedle toho také veřejnost nám neodmítla podporu a příspěvky se scházejí. Práce na úpravách končí a zbývá ještě doplniti vnitřní zařízení kolejí.

V rámci oslav 17. listopadu jsme dne 13. listopadu 1945 oslavili symbolický vstup do kolejí pietní vzpomínkou na místo, kde tolik českých lidí prolilo svoji krev. Skutečný počátek stěhování studentů do kolejí byl až 1. ledna 1946. Osazovala se postupně jednotlivá poschodí nejprve v t. zv. modrém křídle budovy a teprve začátkem dubna bylo započato s postupným osazováním t. zv. červeného křídla. Dívčí dům byl obsazen od 1. prosince 1945. Finanční starosti dosud nepominuly a situace bývá někdy hodně napjatá. Nelze však jinak, než vydržet a dílo dokončit. Při této příležitosti děkuji ministerstvu školství a osvěty i zemskému národnímu výboru a naší moravské veřejnosti za vzácné porozumění pro naléhavou potřebu opatření vysokoškolským studentům slušné bydlení.

Nebyla to však pouze starost o ubytování studentů v době bytové tísni, která nás nutila k znovuúvybudování Kaunicových studentských kolejí. Tato instituce znamená podstatně více než opatření bydlení studentům a studentkám. To je pouze jedna složka úkolu, řekl bych technická, jistě velmi důležitá, nikoli však jediná. Jistě je nezbytné, aby student bydlel zdravě, čistě a slušně; těmto požadavkům vždy nevyhovuje bydlení v podnájmu. Kolejní prostředí však přináší do studentova života další cenné prvky, je-li správně vytvořeno. Koleje jsou kolektiv mladých lidí přibližně stejněho věku, kde však i malé věkové rozdíly vždy působily k vytvoření jistého druhu hierarchie, kde starší a zkušenější udávali tón a byli nositeli tradice. Mladí lidé nejrůznějších povah, názorů i studijního zaměření na sebe vzájemně působili, i když často nevědomky, a tvořil se duch kolejí. Kaunicovy studentské kolejě byly vlastně vytvořeny vysokoškolskými profesory s velkým zájmem o sociální i jiné věci studentské. Jejich práce ve vedení se netýkala pouze věcí materiálních a administrativních. Jejich zájem o život kolejí byl hlubší a týkal se i ducha kolejí. Bylo štěstím KSK, že ve většině případů se profesoři pokládali pouze za starší a zkušenější kolegy kolejáků a že jejich vedení po stránce mravní a kulturní výchovy bylo nenápadné a taktní. Tak se v kolejích vytvořil duch příznivý pro formování mladého člověka v době nejdůležitější pro jeho vývoj; přitom duch pokrovský i přes některé výstřelky, které bylo možno u některých studentů pozorovat v tisnivé době před rokem 1938. Tradici KSK vystihuje přípis, který nám zaslal bývalý koleják Ing. A. Prokeš, jenž v době okupace byl v kolejích také vězněn. Vyjímám z jeho dopisu tyto věty:

„O tom, jaké poslání čeká Kaunicovy kolejí po skončení války, se vedly v kolejích (rozuměj: mezi námi vězni) dlouhé debaty. Po mnohých úvahách a diskusích jsme se vždy shodli na tom, že kolej budou vráceny svému původnímu účelu. To se vlastně také již stalo... Ducha studující mládeže dobře vystihují staré nápis na freskách ve fasádě budovy. Tento duch, veselý a optimistický, nesmí být tisněn stálým připomínáním bolestí, které zde jiní vytrpěli...“ Aby se starý duch a dobrá tradice do kolejí vrátily a v nich byly dále pěstovány, je přáním i závazkem nás všech.

PROJEV předsedy spolku Kaunicových studentských kolejí, prof. Josefa Prokše,
PŘI VZPOMÍNKOVÉ SLAVNOSTI V KSK
DNE 13. LISTOPADU 1945

V předvečer oslav 17. listopadu scházíme se opět po první po šesti letech na půdě Kaunicových studentských kolejí, na místech dříve velmi významných pro brněnské vysokoškolské studentstvo. Dnešní význam Kaunicových kolejí však daleko převyšuje jejich význam bývalý a také zasahuje do nepoměrně větší šíře. Kaunicovy kolejě dnes – to není jen budova, určená k bydlení studentů, kde pod heslem „Nám dobré a níkomu zle“ panoval v dobách první republiky cílý život a stálý ruch, kde vážná práce, kulturní snažení i radost ze života určovaly ráz tohoto celku, radostného a slibného. Dnes Kaunicovy kolejě nepatří jen studentstvu; patří všem: celému národu, neboť jimi prošli příslušníci všech jeho vrstev. Vešly do našich dějin a staly se symbolem utrpení našeho národa i jeho snah po osvobození z německého útlaku. Jméno Kaunicových kolejí dostalo za okupace nový význam, stalo se známým všem příslušníkům našeho národa, zejména na Moravě. Toto jméno vešlo do vědomí našeho národa i jeho dějin jako označení vězení, kterým prošly desítky tisíc našich lidí, kde byli podrobeni týrání a mučení a kde tak mnozí z nich našli smrt při mučení nebo na popravišti. Tyto zdi viděly také utrpení i hrdinství a tato půda se stala posvátnou tím, že do sebe přijala taklik drahé krve.

Vracíme se zase do svého studentského domova po šesti letech, v předvečer dnu světového sjezdu studentstva, kdy celý studentský svět a s ním veškeré vzdělané lidstvo vzpomíná prvních obětí našeho odporu proti nacistickému násilí, které usilovalo nejen o život našeho národa, nýbrž i o jeho ducha. Těmito prvními oběťmi byli právě vysokoškolští studenti a proto jim v prvé řadě patří naše vzpomínka. S úctou a hlbokou vděčností se též skláníme před památkou těch, kteří na tomto místě položili své životy za novou svobodu našeho národa a lepší řád světa. Vzpomínáme s láskou všech, kteří zde byli vězněni a z nichž mnohým pobyt v těchto zdech znamenal pouze jedno zastavení na dlouhé křížové cestě utrpení, kterou prošli. Naše vzpomínka a úcta patří také všem těm dalším tisícům, jimž bylo trpěti v těch četných ostatních koncentračních táborech a žalářích a z nichž tak mnozí se již nevrátili.

Také ty životy, položené na bitevním poli, jsou naším aktivním přínosem ve světovém zápolení, v boji proti nepříteli lidstva, svobody a sociálního pokroku. Jak neporovnatelně šťastnější osud měli ti, kterým bylo dopřáno se zbraní v ruce bojovati a třeba i umírat! Není třeba si lživě zkrašlovati smrt na bojišti; je nám dobré známo, že nebývá vždy krásná. Avšak ti z našich, kteří padli v otevřeném boji s Němci, umírali jako svobodní lidé, se zbraní v ruce. Oč krásnější a hrdější los proti osudu umučených! Musíme si však přitom uvědomiti, že mnozí z těchto umučených a vězněných s veškerou vážností se k tomuto boji se zbraní v ruce připravovali a jen shodou okolnosti tohoto cíle nedosáhli. Je však třeba se vážně zamysleti nad tím, že počet umučených a popravených byl u nás tentokrát mnohemkrát vyšší než počet padlých na bojištích. K takovému nepoměru již nikdy nesmí dojít!

S pocitem opravdového štěstí si můžeme uvědomiti, že žádné z těchto obětí nebyly marné a že naše spravedlivá věc zvítězila. Díky těmto obětem jsme se dnes mohli vrátiti do Kaunicových kolejí, na jejichž obnově se pracuje a v nichž se brzy opět rozproudí čilý a pracovitý ruch studentského života. Přál bych, aby tato budova nebyla místem těžkých a chmurných vzpomínek, nýbrž aby v každodenním životě tu opět zavládl ten jarý, činorodý duch českého mládí, ten duch kolejácký, který tolik dobrého znamenal pro naše studenty. Přesto však nám toto místo zde musí být stále živou připomínkou pevného odhodlání nás všech: Již nikdy Mnichov, již nikdy 15. březen ani 17. listopad!

PROJEV předsedy Studentské samosprávy p. MUC Viléma Komínka
PŘI VZPOMÍNKOVÉ SLAVNOSTI K 17. LISTOPADU,
PROSLOVENÝ DNE 13. XI. 1945

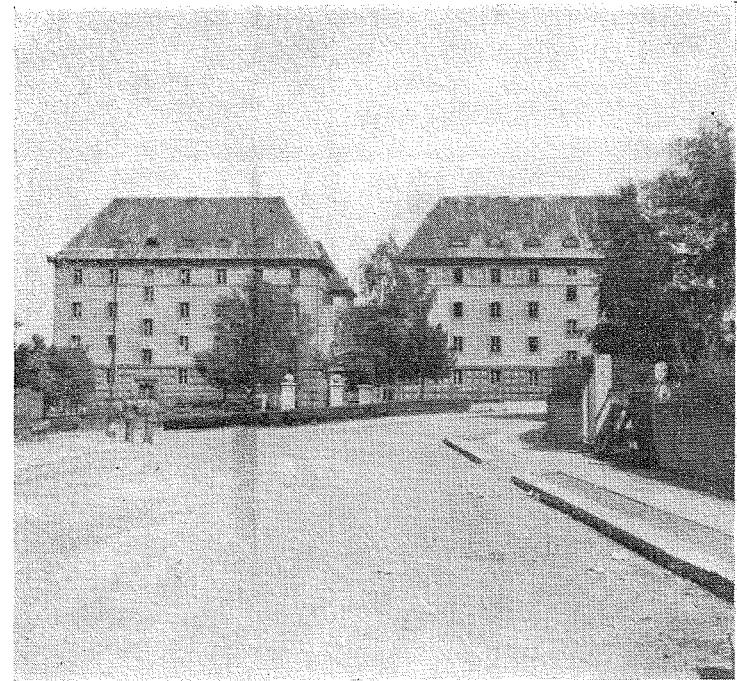
Zrána 17. listopadu 1939 jsme nebyli příliš překvapeni obsazením kolejí německými Eses-many. že naše vysoké školy byly trnem v oku slídícím Němcům již od začátku našich smutných dnů, bylo kdekому známo. A každý, kdo trochu prohlédl německou systematiku, děsil se okamžiku, kdy se začne s uzavíráním českých škol. S takovými úvahami mnozí z nás patřili s oken na obcházející stráže s kulometry. Ale běda! To, co Němci vymysleli, bylo daleko od našeho mírného nazíráni na německou důkladnost v potíráni všechno protiněmeckého. Tím dnem byl konec. Zavřela se brána a stáli jsme potupně čelem ke zdi. Pak nás odvezli hladové a žíznící do zlé země, kde nás učili svým způsobem dívat se na člověka-ubožáka jako na hynoucí prašivé zvíře. — Oni nás převychovávali! Jak hluboko bylo poníženo slovo výchova! Jak hluboko byl sražen člověk! Největší hanbou a proviněním všechno lidstva se stal německý národ, kterému bylo umožněno tolik let se udržovat falešnými učenimi a terorisovat svou pakulturou celou Evropu. Uplynulo šest těžkých let. Česká krev prosákla až do základu této budovy, jež se stala vězením. Šest let jsme čekali, až znovu můžeme vstoupit na svou půdu, všem drahou.

Zanedlouho ožíví kolej studenty. Budeme procházet v místnostech, jež viděly a slyšely tolik běd a hostily tolik statečných srdečí. Přejí všem studentům, kteří budeš šťastní a veselí v oněch místnostech, aby se stali neméně bojovními za pravdu a vlast, jako jejich nešťastní předchůdci, kteří přispěli největší oběti našemu osvobození a tím umožnili náš návrat. Vy, slavní mrtví, kteří jste zde naposled vydechli za naši pravdu, nebudeste studentstvem zapomenuti. Vaším duším se bude mezi námi volně a radostně dýchat. Budete přihlížet naši námaze i našim radostem vnitřním nebo projevovaným zde na hřisti. Jak mnozí z vás byste se rádi k nám připojili. Než vám přísluší úkol posuzovatele. — Dívejte se. Budete se usmívat.

Slibujeme.



17. listopad
1939



Jaroslav Hamerský

MY SE VRÁTÍME

S tímto slibem jsme se po Vás, Kaunicovy koleje, naposled ohlédli, když jsme před šesti lety jako vyhnaní vycházeli Vaší branou a opouštěli tím svět plný života, mládí a krásy. Koleje, to byl domov 530 znamenitých studentů, majících svoji tradici, to byla jedna velká rodina, dýchající mnohotvárným a cílevědomým životem. Jak tenkrát koleje hřměly, jako by se zachvívaly v základech, tenkrát 15. března 1939, v den vjezdu německého vojska do Brna. Tehdy ještě za šera kolející pobouřeně a nevěříceně vybíhalí z pokojů, Kde domov můj, Hej Slované, Kdo jsú Boží bojovníci zpívali a byli plni síly a byli nemohoucí. To byl jejich poslední spontánní a již úzkostný výkřik. Pak se semkli ještě užejí, zintensivněli studium, skládali zkoušky a brzy správně rozpozna-

jíce danou situaci, žili tak, aby cizí vetřelci neměli nejmenšího důvodu nás v naší zemi pronásledovat.

Tak plynul čas a jednou nadcházel den jako jiný. Bylo asi půl sedmé hodiny ráno, když mě probudil nezvyklý zvuk, tvrdé salvy kroků, krátký rozkaz „Halt!“ Utíkám k oknu a vidím před kolejemi až nahoru k ulici stát německé vojsko. Důstojníci již vcházeli do kolejí. Do té doby jsme Němce ještě dokonale neznali, nevěděli jsme co všechno dovedou a neměli jsme nejmenšího tušení co chtějí a jaký cíl u nás svou tak brzkou návštěvou sledují. Snad se chce vojsko v kolejích ubytovat. Ale že tomu tak není, jsem se mohl opravdu vkrátku přesvědčit, když Němci nepřišli o nic žádat, ale já jsem musel okamžitě dolů a dostal jasný rozkaz: Nikdo ze studentů nesmí opustit kolej, pouze personál na legitimaci, za jejíž vydání jste osobně zodpověden. Volal jsem našeho předsedu, ale telefon byl již přerušen. Před kolejemi vojenská služba. Nikdo ven, nikdo sem – jsme v pasti, přepadeni. Vojenské hlídky se již roztráhly po celých kolejích a jak studenti vybíhali z pokojů, aby se podívali co se vlastně děje, byli do nich zpátky vojáky pažbami zaháněni. Znamenalo to první scény, neboť vojáci nerozuměli naší řeči a byli neúprosní. Po osmé hodině se dostavilo do kolejí 30 civilních policistů-gestapo. Vznesl jsem na velícího důstojníka žádost, aby bylo dovoleno několika studentům, jít zpravit kolejy o tom, že se jedná o prohlídku a že je třeba zachovat během ní klid. Byla povolena a tehdejší předseda Samosprávy medik Komínek ještě s několika kamarády apelovali na studenty, aby v zájmu celku a ve smyslu discipliny brněnských kolejáků KSK nedali se strhnout k žádným rušivým výjevům. A pak postupně prohledávalo gestapo jeden pokoj za druhým, zatím co studenti byli vyhnáni na chodbu a s hlavami čelem ke zdi čekali na výsledek. Nesměli jít ani na oběd, ale hlad, se strašným napětím, čekali na večer, kdy snad ta smečka ukončí své řádění. Neboť Němci se stávali drzejší, smáli se a slibovali, že nám ukáží, co jsou ti, co chtěli být pány. V sále bez hnutí, opět čelem ke zdi, stáli tři studenti, medici Fukala, Černý a technik Vincenc, co měli přece jen beraní českou hlavu a jimž bylo slibováno, že je ještě tentýž večer na Špilberku zastřeleni. Hrůza nás všechny objala, hodiny se staly drásavější. Pomalu se začalo stmívat a v kolejích se stále rozléhal křik a dupaly těžké kročeje. Kolem desáté hodiny večerní přijela ke kolejím velká auta a kolející jako stádo, okřikování a tlučení obušky, byli vyvedeni a na 200 jich bylo odvezeno.

Kam, proč – nikdo nevěděl. Ostatním byl dán rozkaz, aby se do 12. hodiny druhého dne vystěhovali. Nastalo kvapné balení, stěhování, jako by troska uprchlíků zachraňovala sebe a své nejnutnější věci před potopou. To byl 17. listopad 1939 v Kaunicových kolejích.

Druhého dne přesně v poledne zasvětla píšťala a kolej oněměly. Zůstal v nich jen plačící personál, opuštěný, kterému ujely děti. Tehdy jsme poznali, jak jsme vás, studenti, i přes vaše někdy vrtošivé mládí, měli rádi.

V kolejích se potom udělal generální pořádek, spáli se všechno to, co bylo ve spěchu naházeno do světlíků, legitimace studentského odboje, závadné knihy, letáky. Koleje zely prázdnou, ale ne na dlouho. 4. ledna 1940 dostaly nové obyvatele. Z oken se na nás dívaly bledé tváře. Koleje se staly vězením Čechů! Majetek spolku byl zabaven, studenti zavřeni v Oranienburgu. Byl to krátký proces, Němci nám ukázali jak to dovedou. Přese všechno jsme však věřili, že přijde čas a my se navrátíme každý na své místo. Ovšem netušili jsme tenkrát, že než nadejde ona vytoužená doba, bude toho muset tolik český národ vytrpět. A je to jako zázrak, že z těch krví posvěcených kolejí, v nichž umíral květ našeho národa, se staly opět kolej, hostící ve svých místnostech české studentstvo – náš nový život.

Ing. Františka Peterková

HISTORIE DÍVČÍHO DOMU KSK PO 17. XI. 1939

Nikdy nepochopím, jak bylo možné, že když Němci 17. XI. 1939 obsazovali Kaunicovy studentské kolej, unikl jejich pozornosti Dívčí dům. Ještě několik dní hrál důležitou úlohu a pak byl již pouhým útočištěm bývalých studentek a zřízenec, vykázaných z hlavní budovy KSK. Na noc na 17. XI. 1939 nebudeme moci nikdy zapomenout, i když později přišly noci mnohem dramatičtější a hrůznější. Bylo to první blízké setkání s fašistickou péčí o studentstvo. Poslouchaly jsme ke kolejím. Tam přes ulici byli bratři, milí kolegové a dobrí kamarádi, o něž jsme se chvěly stejně jako o vlastní životy. Auta přijížděla a odjížděla, duté rány, výkřiky, německé klení a občas i zasténání. Ochotně a s láskou jsme přijímaly ty mnohé uprchlíky vyhnané s narychlou sebranými věcmi

a ranci peřin. Neuvěřitelnými se nám zdály všechny ty zvěsti, které s sebou přinesli. Mnozí utíkali přímo na nádraží, jen aby byli co nejdále z dosahu našich „ochránec“. Panika se rozšířila i na „Děvín“. Většina děvčat odjela již prvními ranními ba i nočními vlaky, s vystrašenými obličeji a nelidskými ranci strachu. Bylo nás stále méně a nakonec nás zůstalo jen asi deset.

Příští den v sobotu, otevřeli nám Němci kolej a dovolili vystěhovat zbytky po odvlečených kolejích a dokonce i část knihovny. Poslední bednu s knihami jsme vynesli v 11.30. Pak se všechno zavřelo a byl konec. Tím okamžikem přestaly kolej existovat jako obydlí studentů a změnily se ve věznici.

Dík budíž všem dobrým obyvatelům okolních domů, kteří ochotně pomáhali vynášet a úskladňovali u sebe knihy i pozůstatky. Ještě během dopoledne se podařilo panu tajemníkovi získat skladiště i auto a tak jsme všechno dopravili do skladiště. Pak jsme střídavě drželi službu při vydávání věcí rodičům. Otřásající byla shledání matek a otců s věcmi, které jim zbyly po synoyi, často jediné chloubě a naději jejich starého věku.

První dni po zavření škol snad nikdo nevěřil, že školy zůstanou zavřeny opravdu celá ta 3 léta. Denně jsme se setkávali všichni před fakultami i s profesory, kteří stejně jako my nemohli přivýknout myšlence ztráty škol. Každá z nás také hledala zaměstnání. Bylo téměř nemožné vrátit se domů jako přítěž rodinám, když většina z nás studia téměř končila. Každý student a studentka si jasně vzpomene s jakou vlasteneckou láskou a obětavostí nás přijímali ti různí zaměstnavatelé. Oháněli se velkým risikem, spojeným se zaměstnáním bývalého studenta, a proto bylo nutné, abychom pracovali téměř zdarma a mnozí opravdu zdarma. Nezajímalo je, z čeho vlastně má student žít. A my byli příliš ustrašeni, než abychom se byli proti této formě vlastenectví ohradili, a za ilusorní ochranu, pod firmou zaměstnání, jsme platili prací odbornou, i třeba jen manuální. Některé pracovaly v továrně na oplatky u pana Bumby za 1.10 K na hod. a vracely se po 8. hod. z práce s popálenými prsty a unavené k smrti. Přece však dávaly této práci přednost, protože se aspoň najedly oplatků a ušetřily peníze za obědy. Vypomáhaly si kondicemi. Jiné dávaly jenom kondice, nebo učily někde na školách a také téměř zdarma, nebo pracovaly v továrnách za 400.—, tedy 350.— K měsíčně. Bydlely jsme přes všechna varování v kolejích dále, i když

jsme několik prvních nocí, kdy se nám zdálo nebezpečí příliš velké, spaly mimo kolej.

Rády jsme se vracely z práce do kolejí, které znamenaly pro nás tak idylickou minulost, kde stále ještě vládl duch kamarádské pomoci, kde jsme se cítily zase trochu lidmi, i když jsme si navzájem třeba jen nadávaly. Koleje se staly také pozorovací stanici, ze které se dalo zjistit, co se naproti děje. Jak se rozlítostňovaly všechny ty ovázané hlavy a bledé obličeje, které jsme viděly v šeru pokojů. Pomalu učily jsme se nenávisti k těm, kteří tolík bídý zavlékli do naší země.

Hlavní pozorovací stanici jsme si zřídily v rohovém pokoji ve druhém poschodí. Nastěhovaly jsme se tam stabilně tři. Pozorovací dobu jsme měly rozdělenou podle zaměstnání. Zasvěcených bylo asi pět. Určily jsme si pozorovací pravidla, která jsme přísně dodržovaly. Bylo na př. zakázáno chodit přímo k oknu a dívat se ke kolejím. Pozorovaly jsme až ode dveří. Dole před budovou byly hlídky SS na které jsme nesměly nikdy zapomenout. Po nějaké době se nám podařilo se dorozumět s vězni jednoho pokoje. Nejdříve jenom posunky, pak Morseovkou a nakonec jsme si namalovaly na čtvrtky papíru písmena a rádily je do vět a otázek. Podávaly jsme zprávy z novin a radiové zprávy, pokud jsme se je dozvěděly. Vězni odpovídali Morseovkou, kterou nám psali kouskem lepenky. Horizontálně byla čárka a vertikálně tečka. Tak jsme se dozvěděly jména i důvody zatčení. Tak jsme také přišly na myšlenku poslat jim nějakou zásilku poživatin. Micka, která z nás uměla nejlépe německy, musela dělat sestřenici a nesla balík. Něco jsme daly samy, něco jsme vymohly od známých. Napjatě jsme čekaly, jak Micka pořídí, a když jsme ji viděly vracet se bez balíku, těšily jsme se jak děti. Naše radost byla ještě větší, když za nějakou dobu, nám chlapci ukazovali, co všechno dostali. Dokonce jsme od nich dostaly i dopisnice, s pozdravem, kterou nějak tajně propašovali ven. Naše pozorovací stanice sloužila i v několika případech k dorozumění příbuzných a milenců, kteří tuto jedinou příležitost, vidět se, vítali dojemně.

Byly ovšem dny zvýšeného nebezpečí, kdy jsme neviděly nikoho, a kdy my i vězňové jsme se museli mítí zvlášť na pozoru.

Koncem června 1940 byl dán rozkaz vyklidit i naše pokoje. Tak skončila tato idylka. Bylo v mnoha případech nutno i změnit zaměstnání a tak jsme se rozešly. To jsme již byly jisty, že nám Němci školy nikdy neotevrou. Smířily jsme se s tím a posílily odhodlání pracovat ze všech

sil a všemi formami pro to, aby co nejdříve odešli tam, odkud k nám přišli. Tak skončilo první slavné období DKS K za první i druhé republiky a protektorátu. Netušila jsem, že se setkám se zbytky svého kolejního domova za okolnosti tak odlišných. Když jsem v r. 1943, jako otrávěný vězeň, po návratu z káznice, měla to štěstí uklízet kanceláře SS na Cejlu a otírala jsem naše kolejní skříně, na nichž bylo ještě číslo „pokoj 22“, byla jsem dojatá tak, jako bych se byla setkala se svým starým dobrým známým.

Dnes oboje kolejí patří znovu studentům. Znovu začíná historie obou domovů. Každý pokoj je úsek života dvou studentek. Letos již začala historie radostné práce a studování pro jasného cíl, pro silnou a svobodnou republiku a svět, ve kterém se již nikdy nesmí opakovat Mnichov. Přeji všem našim nástupkyním, aby se jim dobře bydlelo a dobře studovalo v pohostinných zdech DKS K, které i pro nás znamenají pěkný úsek života.



Kaunicovy kolejí za ostnatým drátem

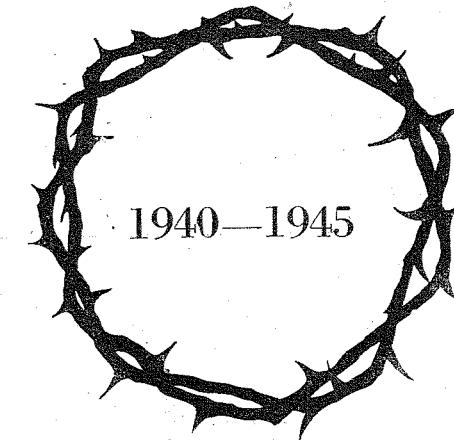
IngC Zdeněk Vincenc

ODVEZLI NÁS DO SACHSENHAUSENU

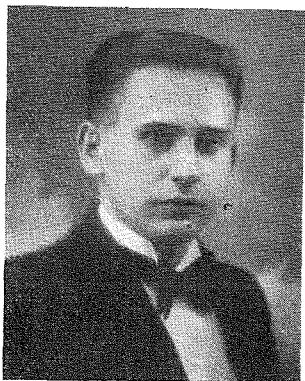
Když jsme byli historického 17. listopadu 1939 násilně vytrženi od naší práce, jistě nikdo z nás netušil, jak se v několika hodinách změní náš život. Včera jsme ještě seděli ve své laboratoři a posluchárně a den poté jsme čekali v trestaneckých šatech s číslem na prsou na konec apelu a na řídkou polévkou. Kolik hrůz a ponížení lidství spatřil a pocítil český vysokoškolák za ostnatými dráty Sachsenhausenu, v poušti písku a v moři krvavých mozolů. A uprostřed této zoufalé bezmocnosti nalezli jsme způsob, který nám pomohl přenést se přes tuto krizi, když nám bylo jasno, že zde nezůstanem týden nebo měsíce. Po tvrdé práci, dlouhých apelech a vysilujícím sportu jsme budovali na ztuchlých slamlících svoji universitu. Sachsenhausenskou universitu. Tam přednášeli kamarádi o literatuře a filosofii, o římském právu a pathologické anatomii, o umění a náboženství, o stavbě mostů a vyšší matematice, zatím co dva kolegové hlídali naši „učebnu“ před slídivými zraky esesmanů.

V našich myslích vybavovaly se známé básně a vznikly z nich básnické sbírky, pečlivě opisované do miniaturních knížek a skrývané v koženém obalu na prsou. Při jejich recitacích jsme slyšeli hlas ustarané maminky, cítili teplo své studentské světničky, znovu okusili sladké pohlazení svého děvčete. A z jejich veršů jsme načerpali novou sílu nad úmrtím svého otce, nad rozchodem se svou milou, která přestala psati, nad mučivým steskem po domově.

To byly ty veselé a rádostné okamžiky v porobené mase bez tvaru a bez vlastní vůle. Sovovy verše „Ještě jednou se vrátíme“ zůstaly na rtech umírajícího Pepy Procházky a tklivá melodie národní písničky ho doprovázela na jeho poslední cestě. Bedřa Brabec a Zdeněk Svoboda, a všichni hoši se vzpomínkou na svoji porobenou a zmučenou vlast podléhali nelítostným ranám. Daleko od svých drahých srdcí jste zůstali, naši drazí kamarádi z Kauniček, v cizí zemi, námi tak proklínáné. Vašemu boji, který jste s námi nastoupili věrní zůstaneme a slibujeme, že nikdy, nikdy NEZAPOMENEM!

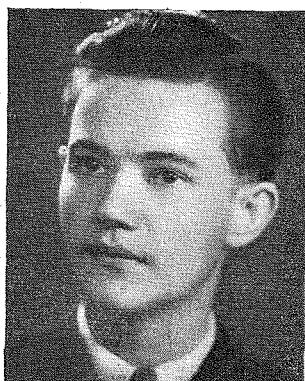


1940—1945



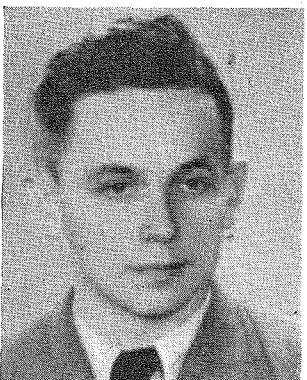
JUC Josef Procházka

* 16. II. 1913 Heroltice u Vyškova
† 27. II. 1940 v Sachsenhausenu



PhC Alois Štěpánik

* 4. XI. 1919 Blažovice
† 8. VIII. 1940 v Sachsenhausenu



JUC Bedřich Brabec

* 1. IV. 1914 Boskovice
† 30. IV. 1941 v Sachsenhausenu



MUC Zdeněk Svoboda

* 20. X. 1919 Klobouky
† 29. IV. 1941 v Sachsenhausenu

CHYBÍTE MEZI NÁMI, DRAZÍ KAMARÁDI!!

Zůstali jste hluboko v nenáviděné germánské zemi,
daleko od svých drahých, daleko od svých domovů.
Statečně jste nesli svůj Osud, ale nakonec Vaše těla
podlehla krvavým ranám bezpráví.

Tobě, Pepíčku Procházko, děkujeme za Tvou práci
v samosprávě KSK a slibujeme, že v Tvých šlépějích
budeme pokračovat v načaté práci. Tobě, Bedřichu
Brabče, Zdeňku Svobodo a Aloisi Štěpánku patří nás
dík za Vaše nezništěné kamarádství v kolejích i za ost-
natými dráty koncentráku.

Nikdy nezapomeneme Vašich obětí a mučednické smrti
a navždy zůstane Vaše vzpomínka v našich srdcích.

ČEST VAŠÍ PAMÁTCE!

**ZA BRNĚNSKÝMI UNIVERSITNÍMI PROFESORY,
NAŠIMI SPOLUVĚZNI V KAUNICOVÝCH KOLEJÍCH
A MUČEDNÍKY MAUTHAUSENSKÝMI . . .**

Když byla za stanného práva r. 1941 odhalena zpravodajská a přispěvková akce odbojového hnutí, opírajícího se o vysoká učení, bylo gestapem pozavíráno mnoho brněnských universitních profesorů a akademiků. Jelikož měl Berlín zájem na pozdějším soudním projednání nevyjasněného a rozsáhlého případu a na přiležitostné inscenaci „schauprozessu“ proti české inteligenci, byli jsme většinou předáni gestapu k zajištění do konce války.

Jako většina mých přátel byl jsem vsazen do jedné ze studoven v Kaunicových kolejích. Jak surově se s vězni, zvláště za stanného práva v kolejích zacházelo, jaká tam byla hygiena, jakými metodami gestapo vyšetřovalo a jak se popravovalo, je u nás dostatečně známo. S těmito drásajícími skutečnostmi ostře kontrastovala naše „athenaea“ v cele 64b. Vážný, Bečka, Bayer, Tvrzdý, Habřina, Vařílek, Cihlář a Vrána – jurista, lékař, botanik, filosof, básník, učitel, železníčák a úředník. To bylo osazenstvo této cely, v níž jsme se v kolejích vraceли k vědě a lidství a zapomínali na stanné právo se všemi jeho tvrdostmi výslechů a pobytu v Kauničkách.

Nejčastěji vzpomínám na Tebe, profesore Vážný, protože jsi mi byl nejbližší. Bolestně jsi mi pokynul, když se na Silvestra jedenačtyřicátého roku setkaly naše pohledy při fotografování a snímání otisků v místnosti právnické fakulty, v níž jsi před dvěma lety úřadoval jako její děkan. Tvoje tahy byly ztrhané, Tvoje pohublost a celá ta náhlá změna jež se s Tebou za pouhý týden stala, mnou otřásla.

Profesore Bečko, když při větrání otevřeli okno, hledíval jsi s rozsteskenním na zasněžené budovy zvěrolékařské školy. Nenušili jsme Tě. Věděli jsme, že Tvé myšlenky jsou u rodiny. Tvůj optimismus, Tvá trpělivost a shovívavost k jiným nás posilovaly. Ty jsi při rozdílení chleba sahával po nejmenším krajici. To bylo víc než kamarádství!

Profesore Bayere, podmaňovala si mne Tvoje skromnost a věnost. Profesore Tvrzdý, Tvůj stoický klid a Tvoje statečnost nás oslnovaly

stejně jako Tvoje vědomosti a skvělá paměť, když jsi nám přednášel o dějinách anglické filosofie, na nichž jsi před zatčením pracoval.

Tehdy jste všichni věřili, že se vrátíte k svým rodinám, a když nás 3. února 1942 odváželi do Mauthausenu, nikdo z Vás netušil, že se stanete obětmi nezměrného utrpení.

Profesore Vážný, já vím, že pravda o Tvém umírání bude bolestná pro všechny, kteří tě měli rádi, ale já ji musím říci. Ty zrůdné bestie Tě tloukly, honily Tě s těžkým nákladem písku do kopce a když jsi vyčerpán klesl, zkopal Tě jako psa. Bily Tě na planýrce, bily Tě na strassenbau. Marně jsme se Tě snažili schovat v naší skupině u vozíků. Flegmona a otrava krve Ti byly milosrdné. Tvoje tělo zesláblé průjmy a mořené zimou podlehlo. Bylo to na 20. bloku na oddělení B hned za dveřmi vlevo.

Profesore Tvrzdý, Ty z nejtvrdších mauthausenských mučedníků, zmáchaný za mrazu v ledové vodě, bělovlasý náš seniore! A profesore Bečko, Ty, jemuž se po ztloučení zuřivcem Ackerlem v karanténě zanítila noha – a nemoci na nohy, znamenalo v Mauthausenu smrt! Jak hrozné to bylo pro nás, když právě Vy, největší optimisté a naši těšitelé příkladem a slovem, byli jste mezi prvními obětmi mauthausenské tragedie.

I Tebe, profesore Bayere, vyrvala neúprosná smrt záhy našemu duchovnímu společenství. Jen Dr. Habřina a já zbyli jsme z celé 64 b. Neboť i Váš popel, přátelé Vařílku ze Svinošic, Vráno ze Sokolnic a Cihláři ze Znojma, zkypřil půdu kolem tábora. Přáli jste si, aby ten, kdo odtud vyvázne, řekl doma všem, za jakých strašných okolností umírali naši hoši v prokletém Mauthausenu. Z Vaší vůle píši tyto rádky a se sevřeným srdcem plním tak po letech svůj slib.

Křivý, který jsi dotrpěl na holých pryčnách oddělení enteritid 20. bloku, Vacku, jehož život měl pro Bachmayera menší cenu nežli jeho přejety pes, Říkovský, který jsi prošel se sarkolem lomy, aby se Tě zesláblého hanebně zbavili injekcí, bratranci Sahánekové, Rosický, Hrudičko, hrđá brněnská universito, honěná po planýrce a štvaná v lomech, nejvíce ponížená ze všech, ať celý svět slyší tu zdrcující pravdu o Tvém utrpení, jež nemá obdobu, a pokloní se Tvé statečnosti!

Tragédie brněnské university v Mauthausenu, jak jedinečný to případ v dějinách vysokých škol! Vy mrtví, kteří již nepromluvíte, až uslyší světová veřejnost, jak bestiálně byla česká universita, universita Masarykova, tupena, střílena a ubíjena klacky na planýrce a v lomech, až

to uslyší Vaši kolegové na universitách celého světa, nová vlna odporu zvedne se proti bezduché německé pavědě, smete a do generací vyhladí falešné základy a modly německé vzdělanosti bez srdce a lidskosti. Ta vlna zrodila se v Mauthausenu na planýrce a v lomech, zbrocených Vaši krví. Po generace bude národ zatímat pěsti nad Vašimi vzdálenými hroby a bude se odvracet od germánské kultury. To je Váš odkaz české inteligenci a zvláště universitní mládeži těchto příštích generací.

Budiž mi prominuto, neuvádím-li jména všech vědců z brněnských vysokých škol, kulturních pracovníků i prostých hochů, za nimiž zapadla 4. února 1942 navždy mauthausenská vrata. Mnoho jich bylo po příchodu do tábora isolováno a dáno do bunkrů, takže jsem nezvěděl všechna jejich jména. Slyšel jsem však ze střelnice za 20. blokem salvy, jež je posílaly na onen svět (profesoři Koláček, Šimek, Florián, docent Němec, řed. Sirotek).

Dr. Růžičko a Derko, Dr. Tomčíku, Jebavý a Skaláku, profesore Mrkosi, učiteli Klímo, Kováři a Hebroní, Ostraváci Mikoláši, Richtře, Janečko a Veselý, Brettschneidře, Tománku, Vedro, Obořile a jiní, Vy hrdinové z třináctky, šestnáctky, devatenáctky, a dvacítky, z lomů, ze strassenbau a z planýrky, Vy všichni nejmenovaní, kteří jste roznítili plamen našeho národního odboje, na tisíce jsem Vás viděl umírat a byl svědkem Vaší statečnosti! Náš národ může být vpravdě na Vás hrdý. Osvědčili jste se nejen v národní revoluci samé, nýbrž i v táborech statečným postojem a dovedli jste pohrdati smrtí.

Nad Vašimi neznámými hroby můžeme prohlásiti, že Vaše hrdinství nebylo marné. Váš příklad a Vaše mučednické oběti nás zavazují. Vzpomínka na Vás bude celým životem provázet nejen nás, kteří jsme byli svědky Vašeho utrpení, nýbrž celý národ, který chce jít v osvobozené vlasti k vyšším cílům. Vy zůstáváte solí naší země, která vchází do nového života. Nezapomínáme a nezapomeneme. Čest budiž Vaši památce!

Dr. Rajmund Habřina, zemský kulturní referent Svazu osvob. polit. vězňů

VIDÍM VÁS

Není tomu tak dálno, kdy vyschla na nacistických popravištích poslední česká krev. A na českém těle jsou Pankrác, Terezín, Kaunicovy kolej, Lidice a Javoříčko a jak se jmenují všechna ta krutá místa ne слýchané české národní kalvarie. A jen poněkud na východ od Moravské Ostravy jsou krematoria osvěčimská a jen poněkud na jih od Českých Budějovic jsou krematoria mauthausenská, odkud se po léta zvedal těžký, mráknutý, hrůzný kouř ze spalovaných českých těl, ubitých způsobem zločineckým.

Vidím Vás, Vy drahé stíny, dýmem mauthausenského krematoria Vás vidím, jímž jste vyšli z okruhu drátu jednoho z nejtěžších koncentráků: i odtud jste ještě pozdravovali příšti svobodu svého národa. Vidím Vás, jak jste chodili ještě zdraví a silní jako lidé, i když malý žalář Kaunicových kolejí nebyl právě místem svobody.

Tebe vidím, šéfredaktore Antoníne Durdáku, příliš jemného a kultivovaného proti avarske sile germánské zlovûle, neboť jsme spolu obývali za prvního stanného práva 1941 jednu celu. Tam dole pod naším oknem byly střílny a šibenice. A daleko za oknem byl svět svobody.

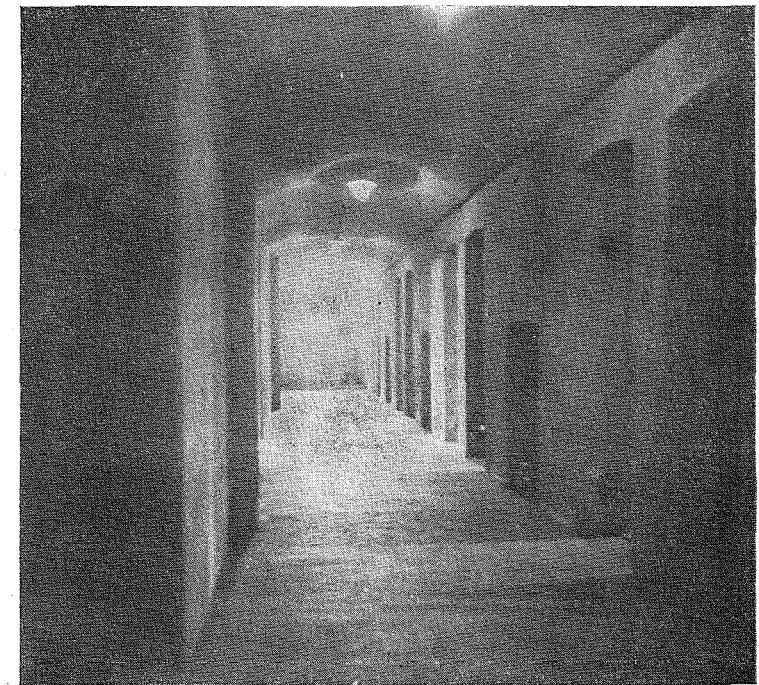
A Vás vidím, Vás, Vy drahé stíny mrtvých z cely 64 b: Tebe, hrdý český filosof Josefa Tvrď, Vás, vědci Bečko, Bayere, Vážný, profesori českých brněnských vysokých škol, i Tebe vidím, učiteli Vaříku, Tebe, Vráno, i Tebe, prostý železníčáři Cihláři. To byli věžnové cely 64 b v lednu 1942, z nichž po propuštění doc. Vašátky zůstal dnes živ jen dr. Vítek a já: dva z devíti. Neboť nenasylná krvavá ústa mauthausenská ssála jeden život za druhým a před očima, aniž kdo z nás byl schopen pomoci, padali ubiti ranami nejdražší z kamarádů. „Šťastná idyla Kaunicových kolejí!“ říkali jste v Mauthausenu, když na tělo dopadaly rány a na ducha ne slýcháné ponížení. Ano: nebylo-li v Kaunicách nic jiného, než okamžitý výhled na kus české země, blízkost drahých bytostí a kamarádská soudružnost, hledající v rozhovorech sľu do budoucího těžkého osudu, bylo to mnoho, co Vám, Vy drahé stíny mrtvých, dala naposled jako nejkrásnější dar Vaše rodiná země.

BLOK A ČÍS. 65

Ty KSK, na které denně pohlížím z nedalekého bytu, se vryly v mou paměti událostmi a vlastními zážitky, které se příčí ruka napsat, protože nenalézá pro ně přiléhavého výrazu. Po prvé to bylo v osudné listopadové dny, kdy jsme s hrůzou a bezradní, protože bezbranní, sledovali násilnosti na našich studentech a kdy jsem byl svědkem, jak nedalecí němečtí sousedé pustě láli našim hochům. Neuplynula celá dvě léta a v podzimu roku 1941 jsem oba bloky poznal uvnitř sám. To již to nebyly KSK, ale KLK (Konzentrations-Lager Kaunitz). Z nedalekého „kapesního“ koncentráku „Pod kaštany“ čili, jak se úředně zval „Veveří 112“, jsme do Kouniček dojízděli s prádlem, s různými věcmi i k zubní ambulanci. Drahé ošetření chrupu českých vězňů bylo záminkou lekterému kamarádu, aby lístek, kterým žádal o zaslání peněz na úhradu léčení, dal vědět domů, kde přebývá. Místnosti někdejšího studentského zdravotního ústavu sloužily jako ošetřovna, ale vládli tu jen SS, kteří přes uniformu „pro zvýšení dojmu“ převlékali bílé pláště. Tehdy jsem poznal i ona hrůzná místa, k nimž budeme se vždy vracet v hluboké útěk k padlým druhům.

Pak přišlo šest neděl krátké mojí svobody a znova si mne gestapo vyhledalo a už mne nesvěřilo družnému prostředí špinavého tábora, ale pevným, téměř kasárnickým zdím v Kouničkách. Vystřídal jsem za svého pobytu dva pokoje a nakonec zůstal na „Blocku A Nro. 65“. Je to pokoj pojmenovaný střelou, která narazila na oplechování okna, až ji nadzvedla, což je i z ulice dobré patrné. Druhou ránu SS-mann vypálil do otevřeného okna určitěji. Prolétla otevřenými dveřmi šatníku a zaryla se do stropu. Tam jsem se brzy naučil mluvit zdí, i ústředním topením telegrafovat a poznal všechny způsoby drsného života. Nejtíživěji na mne proti táboru dolehla nemožnost pohybu, nedostatek vody, ač jsem uznával poměrnou čistotu. Štěstí moje bylo v milých druzích, lidech prostých rukou, ale jasné myslí a nezlomné víry. Vzpomínám jejich památky. S těžkou myslí jsem opouštěl Kouničky, neboť jsem poznal všechnu hrůzu, která se valí na moje universitní druhy. Nebylo možno nic prozradit, protože situace již tehdy byla zoufalá a naši na svobodě nesměli ztratit ani špetku víry.

Ty hrozné chvíle se ještě stupňovaly za daluegovského stanného práva, kdy jsme v parném létě zavírali co nejtěsněji okna, abychom neslyšeli salv, které třeskly jedna za druhou pod obrazem sv. Václava. Pak uplynula léta a my se dočkali. Ještě jednou jsem byl otřesen do hloubi duše, když jsem s kolegou Podlahou stál 17. XI. 1945 při dojímatvé tryzně těsně u popraviště. Ale potom už jsme otvírali Kouničky svým studentům. Ano, vraceli je studentům našim, jako nahradu za všechnu bolest, za všechnu úhonu, kterou KSK musily vytrpět a s nimi naši nezapomenutelní.



Chodba podzemní věznice zřízené Němci

TI, KTEŘÍ V KSK VYDECHLI NAPOSLED . . .

KOUNIČKY

**Jak málo jsme o vás věděli, dokud byl mír, platilo právo a žila svoboda.
Jak málo jsme znali cenu míru, práva a svobody, než jsme se seznámili
s vámi a vašimi dočasnými vládci.**

**Ponuře stojí šibenice. Provazy na nich černají a kladky pokrývá rez. Pod
sv. Václavem poličko písku, uhrabané a svěží jako dětské hřiště, pokryté
věnci a kytičkami, není již svlažováno krví dobrých synů své země. Jen
silzy poutníků je skrápí. Těch mnohých poutníků, matek, manželek, dětí . . .
Tu, na tom malíčkém místechu naposled vzpomínali, naposled doufali, na-
posled vydechli. Byly jich stovky průběhem šesti strašných let. Tu, bratře,
sestro, občane postůj, smekni a nech k sobě mluvit tu velikou řadu ukři-
žovaných. Ukřižovaných proto, abys dnes Ty mohl svobodně odejít z tohoto
místa k dětem, maminec, manželce, k práci. Oni už nemohli . . .**

Ty vykroč pevně, se zaťatou pěstí a n e z a p o m e n !

Máš splácat veliký účet. Národu, vlasti a lidstvu.

**Vzděláním, prací a bratrstvím jej všechni vyrovnáme. Bud' bratrem sou-
druhovi, člověkem člověku. Jen nadlidé zvlčili.**

A nyní čti na str. 94!

Čti jméno za jménem.

**Jsou to jména těch, kdož chtěli dnešní Tvoji svobodu. Jak snadno mohlo
být mezi nimi i Tvoje jméno!**

O SVATOVÁCLAVSKÉ KOLEJI V PRAZE

V zimě 1942/3 zvolna vyznávaly hrúzy prvního stanného práva. Z universitní knihovny, kdež někteří jsme si zřídili „ústavy“, když naše byly zavřeny a systematicky vykrádány, navždy odešli profesori Tvrď, oba Saháňkové i nezapomenutelný Koláček; na čas zmizel i prof. Borůvka — z malé společnosti, která se u doc. Hrudičky scházela na trochu kávy, šachu, radia a řeči, jsem vlastně po zatčení hostitelově, prof. Říkovského a dra Mrkose zůstal jediný bez úhony; blesk bil sice těsně vedle mne, ale tentokrát jsem vyvázl bez pohromy. Zatčení přátele — po krátkém pobytu v Kauničkách zmizeli v mauthausenském pekle navždy; zůstala jen vzpomínka a strach, který bylo nutno léčiti prací a duševním útěkem — zabral jsem se do studia dějin české matematiky a jejích předstitelů; při studiu Stanislava Vydry setkal jsem se se svatováclavským seminářem, v němž tento matematik a buditel národa žil, přednášel a zemřel. Ve stínu zašantročeného Kounicova domu jsem si leccos poznámenal o této staré pražské koleji; a to jest můj příspěvek do letošní Ročenky Kaunicových kolejí.

Ve středověku až do konce XVIII. století žili profesori i studenti v nejuzším styku se svou univerzitou, čtěme o tom na př. Wintrova Mistra Kampana. Učitelé i žáci vlastně při škole bydlili a se stravovali; Jesuité majíce monopolní právo na universitách tuto symbiosu důkladně promyslili a pro svůj prospěch zorganisovali. V bývalé Dominikánské ulici, nyní Husově, blíže kostela sv. Jiljí, zabrali po svém vítězství nad Karolinem budovu, v níž umístnili „Sancti Wenceslai Seminarium“ svatováclavský konvikt. Jím v letech šedesátých a sedmdesátých XVIII. století prošel český šlechtic Jan Jeník z Bratřic, který o svých studentských letech si učinil zajímavé poznámky; s těmi checi naše studenty seznámiti.*)

*) Jeník z Bratřic se narodil 6. I. 1756 v Radvanově (okr. Mladá Vožice), po studiích filosofických a právnických dal se na vojnu, bojoval s Laudonem u Bělehradu. Jako setník odešel do výslužby, bydlil v Praze ve Spálené ul. 21. Odsud, jak pěkně líčí Alois Jirásek ve IV. díle F. L. Věka, docházel do společnosti baronky Skronské, kdež se setkával s drem Heldem. Byl osvícenec, pilně sbíral a opisoval staré spisy o království českém, jež jsou dnes uloženy v pražském Museu. Avšak tento kavalír rodem i duchem se dožil i smutných dní: v 86 letech zlonil si ruku, později i oslepl, zemřel 26. VIII. 1846. Pochován byl v Chotyšanech v okr. vlašimském. Na jeho katafalku byly erby obráceny, byl poslední svého rodu.

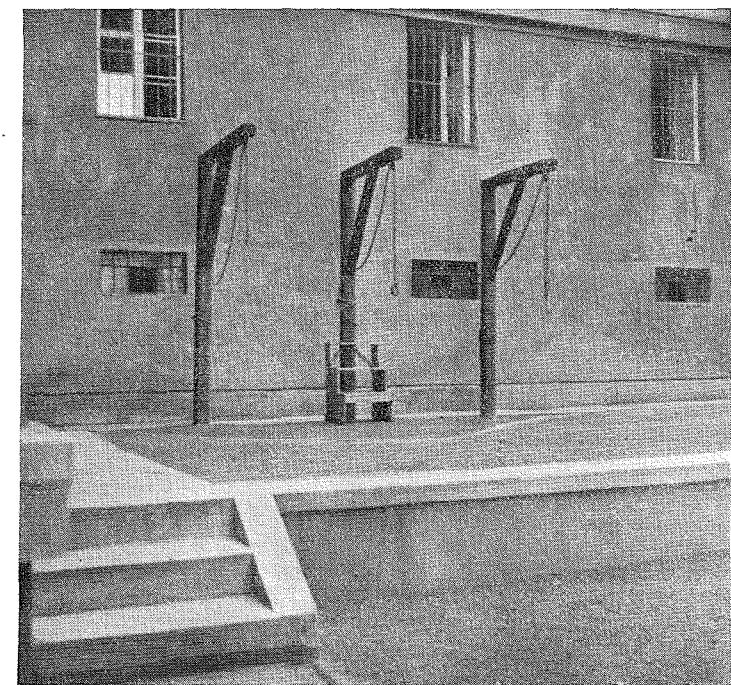
Svatováclavský konvikt měl tři dvory: v jednom z nich bydlili studenti pocházející z vyšších stavů, v druhém „ferdinandisti“, t. j. ti, kteří studovali na stipendium císaře Ferdinanda II.; mezi tyto patřil i pan Jeník; posléze v třetím dvoře bydlila nejpočetnější skupina, studenti pocházející z nejnižších stavů. Chovanců bývalo na 150, ferdinandistů, na něž plynul výnos ze statku v Středoklukách (okr. Smíchov), bývalo 24. Ke konviktu, který vedli Jesuité, patřila i památná kaple Betlémská, kde kázal mistr Jan Hus. Rozdělení ve tři skupiny nejvýznačněji se jevilo v jídle. U prvého stolu sedával Pater regens a subregens (ten měl na starosti hospodářství), dále praesové jednotlivých skupin a asi dvanáct šlechtických synků. Vařil jim mladý výborný kuchař. K obědu mívali šest, k večeři čtvero jídel – a znamenitých: lososy, bažanty, tetřívky, černou i obyčejnou zvěřinu, drůbež. Co nesnědli, směli poslat svým nemajetnějším spolužákům.

U druhého stolu sedávali ferdinandisti, z nichž se rekrutovali zpěváci a hudebníci pro kůr chrámu Salvátorského. Pan Jeník si nestýská na množství potravy, nýbrž na její velmi nedbalou úpravu: mělit starého a neschopného kuchaře; zato si libuje denní cínovou konvicí poledního piva. Studenti z poslední skupiny mívali jídlo všelijaké, musili posluhovati ostatním a předčítati roztodivné příběhy ze života svatých při obědě i večeři. Jinak musil býti při jídle naprostý klid, který směl být přerušen jen zaklepáním nožem regentovým: tu čtenář utichl a veselý halas se rozlehl jídelnou. V postní době mívali při jídle filosofové disputace a theologové kázání.

A nyní něco o bydlení. Ferdinandisti bydlili všichni v jedné místnosti, každý měl svůj stůl, pulpit a kufřík, kdež měl uzamčeny knihy, psací potřeby i ošacení. Spát se chodilo v 8 hodin večer, lůžka byla postavena těsně vedle sebe a oddělena vysokými prkny (aby panický stud nebyl urážen). Budíček v 5 hodin obstarávaly těžké boty topičovy. Rychle si oblékli „kalhotky“; nejhorší a nejdélší práce byla s úpravou hlavy – jeden druhému dělal „krouzle“ a pletl cop. V šest hodin počaly ranní modlitby, před tím se v museu musili již učit. Po modlitbách odcházelo se do betlémské kaple na mši; pan Jeník si vzpomíná na výbornou vodu ze studnice prostřed kaple a na starobylé průpovídky po stěnách. A pak zase domů, ferdinandisti pokračovali ve studiu a v 8 hodin v páru vedeni svým praesesem odcházeli do Klementina. Zapěli Veni Sancte – a přednášky započaly. Na jejich obsah pan Jeník nerad vzpomíná – jen latinka a

životopisy svatých. Kde je Paříž, Londýn, Lisabon, málo kdo z nich věděl, zato se pan Jeník ještě jako kadet třásl pověrou a zbytečným strachem. Dodejme ještě, že tato kolej byla nadána od císaře Leopolda zvláštní výsadou: Chovanec každého ročníku, který dosáhl první filosofického doktorátu, nebyl-li již šlechticem, byl povýšen do šlechtického stavu s přídomkem „de lauro“ – z vavřínu. Jako erbu užíval obdélníkového štítu, v jehož zlaté polovině se spatřoval orel držící ve spáru zelený věnec, v červené polovině pak bylo břevno s iniciálkami S. W. S. – Sancti Wenceslai Seminarium, nad štítem byl helm s klenotem a přikryvadla kolem štítu. Toto šlechtictví nebylo dědičné a jest jakousi předzvěstí promoce sub auspiciis.

Se zrušením Tovaryšstva Ježíšova byla zrušena i tato kolej; v její budově byla později umístěna stavovská polytechnika a později německá technika. Když byla zřízena společná technická knihovna (česká i německá) v Klementinu, stala se sídlem finanční prokuratury.



Šibenice pod okny kolejí

DUCH KOLEJÍ

Prof. MUDr. Frant. Ninger

NA UVÍTANOU

(Proslov k studentům v KSK dne 10. listopadu 1939)

Milí přátelé, vážení hosté! Na poslední schůzi kulturně-zdravotní komise bylo mně uloženo, abych jménem této komise pozdravil nově přijaté kolejáky a promluvil zejména k těm, kteří sem přicházejí po maturitě. Dnešní večer jest za souhlasu předsednictva spolku a za pomocí kulturně-zdravotní komise pořádán studentskou samosprávou, která pečeje o udržení dobré pověsti kolejí, o příznivé podmínky studijního prostředí udržováním klidu, úpravou vzájemných osobních styků, upevňováním dobré vůle a snášenlivosti a podporou všech snaх kolejáků po širokém sebevzdělání. Také dnešní večer, pořádaný studentskou samosprávou, má být příspěvkem k *vytvoření akademického prostředí prohřátního vzájemným přátelstvím* a radostným mládím. Jestliže snahy studentské samosprávy a všech ostatních orgánů spolku mají být úspěšné, jest nutno, aby si každý koleják pro svou osobu uvědomil, že jest spolu-zodpověden za prospěch i dobrou pověst kolejí. Jestliže by se proti této zásadě prohřešoval, podřezával by větev, na které sedí.

Apeluji především na ty z vás, jimž teprve nedávno uschl inkoust na maturitním vysvědčení, abyste nezaměňovali akademickou svobodu s destruktivní nekázní a nevázaností a nedávali ji najevo hlučným pochodováním a pokřikováním na chodbách kolejí, nedopřávajíce svým starším kolegům na pokojích klidu, nezbytného k soustředění a vážné práci. Stali byste se tak otroky uvolněných pudů, kterým schází nezbytná podmínka akademické svobody, t. j. *sebekázeň a svoboda vnitřní*. Dejte pozor, abyste se nepodobali otrokům zlomivým pouta středoškolského rádu nebo přísné rodinné výchovy, nýbrž vypěstujte ze sebe lidi svobodné, kteří si dovedou již sami uložit svůj rozumně uspořádaný vlastní řád. Avšak tohoto pevného vlastního řádu, který jest nezbytnou podmínkou vaší vnitřní duchovní svobody, můžete dosíci jen vlastní tuhou prací a vážným myšlením. Dostali jste vysvědčení maturitní, zralosti a dozráváte k oné sebekázní, která se již může obejít bez vnějšího poručníkování. Tím však zdaleka není řečeno, že byste se měli vzdávat předem jakékoliv pomoci a podpory při výstavbě svého charakteru a svého vzdělání. Těmi vašimi pomocníky v odborném i všeobec-

ném vzdělání, k němuž patří také společenská výchova, jsou vaši profesori a mohli by být i vaši starší kolegové. Uvědomte si, že nejsou vašimi poručníky, avšak vašimi rádci. Záleží jen na vás, do jaké míry použijete jejich rad a pokynů k svému prospěchu. Vašimi pomocníky ve výstavbě bohatého, vnitřního a pevného duševního života jsou však také ti, kteří své vědomosti, znalosti a názory uložili v knihách, t. j. odborní spisovatelé, filosofové a umělci. Této společnosti, třeba i spisovatelů dávno zemřelých, se nikdy nevzdávejte. Z jejich duševního bohatství si postavte základy ke stavbě vašeho vlastního díla, vašeho života, myšlení a jednání. Slouží ke cti studentské samosprávy, že zářila do své knihovny z vlastní iniciativy *Palackého dějiny národa českého*, stálý to zdroj naší národní výchovy. Stejně slouží ke cti studentské samosprávy, že přišla s návrhem na zavedení jazykových kursů, jsouc si vědoma toho, že znalost řečí, jak to již Komenský hlásal, otevírá všecky cesty a brány k nevyčerpatelným zdrojům vědění a sbližuje lidstvo.

Dovolte mi, mladí přátelé, abych k vám promluvil nejen jako profesor, ale také jako lékař. Přicházíte v 18–20 letech na vysokou školu s vyšvěcením zralosti. Musím vám však připomenouti, že ani vaše duševní konstituce, ba ani ne tělesná není dosud hotova. Jste ještě pod vlivem přírodních sil uplatňujících se ve vývoji, kterých nesmí být zneužito, ani jim dopřáno, aby svými jarními bouřlivými vodami podemlely břehy vaší duševní konstrukce a vaši rovnováhy. Těmto vlivům povahy hormonální nesmíte dovolit, aby se zmocnily vedení vaší duše, a staly se vašimi tyraný a vy jejich doživotními otroky a mravními invalidy. Zápas dobrá se zlem se odehrává od věků, ale především v nitru každého jednotlivce. Je to boj o vnitřní duchovní svobodu, o vládu jasného rozumu nad temnými pudy a vášněmi. Nikdo z vás není ušetřen tohoto boje. Každý z vás si musí svojí svobodnou vůlí, podepřenou rozumem, svůj další život vytvořit a upevnit, svoji povahu zocelit, aby si v labyrintu světa zajistil ráj srdce. Ten, kdo zanedbá v rozhodných tvůrčích letech svého života tuto výstavbu svého charakteru, jest v nebezpečí, že se stane bezmocnou hříčkou svých instinktů a nahodilých vášní, že utone v duševním zmatku a nebo, že se stane loutkou, otrokem cizí vůle, mnohdy velmi málo ušlechtilé a přitom ztratí své tělesné zdraví a jasnou veselou mysl. Kolik existencí vděčí svůj osud nevypěstované vůli a alkoholu? Sebeovládání a ustavičná vnitřní sebekontrola a sebekritika.

umožní vám účelné používání vašich duševních schopností a z toho plynoucí radost a poznávání a výsledků vaší práce. K úspěšným činům, ke kterým patří u vás i státnice i rigorosa, jest toho nezbytně třeba. Nenechte se žádnými překážkami zastrašiti a neházejte si sami klacky pod nohy. Vypěstujte si normální sebevědomí a nestyděte se za svůj původ. Jste členy českého národa, o kterém německý reformátor Martin Luther napsal: „Vždycky jsem smýšlel přeslavně o národě českém a mám za to, že jsme mu vděčností povinni, protože nám ukázal prameny nauky čistší.“ Jste členy českého národa, jehož duševní hodnotu vysoko cenil německý filosof Herder, když napsal, že *idea Českých bratří nezahynula s odchodem Komenského do ciziny*, avšak že prošla vsemi evropskými národy. Víme dobře, že se nám vrátila do vlasti v našich buditelích počínaje Dobrovským, Šafaříkem a Kollárem a konče Masarykem. Jestliže vás nabádám k tomu, abyste si osvojili vědomí vlastních duševních schopností a abyste s nimi moudře hospodařili, stejně jako s vaším zdravím, mám na mysli sebevědomí normální, nikoliv pathologické. Normální sebevědomí českého studenta na hony vzdálené vši arogance, nadutosti, domýšlivosti a nezřízené ctižádosti znamená, že jste si vědomi svých schopností, které vás zavazují k tomu, abyste jich používali jednak ke svému vnitřnímu duchovnímu zdokonalení a zušlechtění, tedy k osobní individuální kultuře v *duchu sokolském*, avšak ve stejném duchu také k prospěchu svých bližních. Sebevědomí normální musí mít tudíž vedle své individuální funkce i funkci sociální. Nesmí ztracet a nesmí se zvrhnout. Musí být vědomím osobní lidské důstojnosti vlastní, avšak musí stejně tak respektovati tuto hodnotu, t. j. hodnotu lidské duše u svých bližních. Je-li porušena rovnováha mezi vědomím vlastní osobnosti a naší spojitosti s celkem, ztratíme-li vědomí, že jsme všichni lidé synové Boží a tudíž bratři, abych se vyjádřil biblickou našich předků, ocitáme se nutně na scestí. Ztráta tohoto vědomí jest s to přivediti úplný duchovní zmatek, chaos. Upevnění však tohoto vědomí bude zárukou vašeho kolejního přátelského spolužití, vzájemné podpory a pomoci a zajistí vám v budoucím životě i radostné vzpomínky na mladá léta, která ztrávíte v kolejích a na vysokých školách. Budete-li pracovat na svém vlastním zdokonalení a totéž úsilí podporovati i u vašich kolegů, budete tím zároveň pracovat pro národ. Masaryk napsal v „Naši nynější krizi“ tato slova o úkolech českého studentstva, jimiž končím svůj proslov: „Student nejlépe pracuje pro národ, připra-

vuje-li se svědomitě pro svoje budoucí povolání. Netřeba si lámati hlavu, čím prospějeme národu. Ku př.: Jestliže studuješ medicinu, nejlépe mu prospěješ, budeš-li dobrým a svědomitým lékařem, jak jinak máme každý pracovati pro národ?"



Popraviště pod obrazem sv. Václava

KAUNICOVÝM STUDENTSKÝM KOLEJÍM

Bylo mi vždy jasné, že Kaunicovy koleje po vyhnání okupantů musí být vráceny svému určení původnímu. To se také stalo. Vše, co bylo u nás krásné — třeba dočasně zhanobeno temnými silami nacistického barbaství — nutno restaurovat, nutno staré hodnoty chránit a k nim připojovat hodnoty nové.

Návratem k předešlému stavu není však ani v nejmenším dotčen historický význam Kaunicových kolejí. Zůstanou velkým památníkem domácího odboje a dob pro naš národ nejtěžších. Skoro všechn domácí odboj moravský procházel Kaunicovými kolejemi a zanechal tu také stopy, jež nesmí podlehnut zkáze a zapomnění. Místo věčné hanby národa německého, je naším slavným místem, místem hrdosti pro národ český, pro nás Moravany. Šlo přece v minulých letech o naši existenci, šlo o naši národní čest. V Kaunicových kolejích, na jejich dvoře, pod svatým Václavem dokumentovali političtí vězňové svým utrpením a svými obětmi na životech za všechn náš národ, že i on ve světovém zápasu a v okamžících pro dějiny celého lidstva rozhodných, našel své místo na správné cestě všelidské barikády, že i on šel v jednom šiku s národy svobodnými a demokratickými proti nepříteli lidstva, že i on trpěl a umíral za svobodu národů, za demokracii, za lepší rády společenské. Synové a dcery našeho národa šli do boje za ty statky za podmínek nejtěžších, šli do boje takřka beze zbraní proti nepříteli surovému a po zuby ozbrojenému, šli proti tankům s holýma rukama. Tím větší mravní hodnota jejich utrpení a obětí. Národ zůstal vřen svým velkým ideálům, jak mu je zosobňuje T. G. Masaryk a proto také nakonec zvítězil. A tak i na tuto dobu zůstane pro naše potomstvo dobrá památka a tak i my můžeme jít mezi národy vítěznými s hlavou vztyčenou.

Zamyslete se na tím, studenti a studentky Kaunicových kolejí. Tyto kolejí, to je už kus našich dějin, místo stejně památné, jako ten kus Staroměstského náměstí, kde vykrváceli po Bílé hoře představitelé prvního našeho odboje. Kaunicovy kolejí už nepatří jenom vám, nýbrž celému národu, patří těm, kdo přicházejí, aby v myšlenkách si znova vybavili podobu svých nejdražších, kteří se nevrátili, kdo si jdou pro posilu své víry a svých nadějí. A tak jsou Kaunicovy kolejí naše slavné národní místo. Nebude to nijak vadit jejich původnímu určení, v němž se pokračuje. Přístup k posvátným místům bude vhodně upraven,

abyste byli co nejméně rušeni ve studiu a ve svém studentském životě, jejž chceme mítí vždy radostný.

Místa, na nichž naši vlastenci hynuli, budou zvlášť vyznačena a pietně vybavena a konservována. Budou na Vás působit i ve vztažích duchových a citových jenom kladně, nedovedu si jejich účinek na Vás ani jinak představit. Zde nemůže vzniknout žádná duševní deprese pro Vás, nýbrž jen hněv na ty, kdo zde prováděli své katanské dílo a hrドst na ty, kdo pod svatým Václavem neořoženě stáli v očekávání smrti za věrnost národu a vlasti. Takový postoj musí mítí obyvatelé Kaunicových kolejí především, všichni jejich kamarádi, celý náš národní dorost. Pamatujte, že už jednou dokonce sám nástroj ponížující smrti byl vyvýšen na symbol a na znamení nové doby, pro velkou hodnotu toho, kdo ukřižován umřel.

Český student a studentka musí mítí jasno v hlavách a srdečích, aby nikdy nezůstali za těmi, kdo byli tak statečni v dobách, jejichž hrůz, doufejme, už nikdy nepoznají. Jaká to krásná úloha, jsou-li studenti, proti nimž šel první nacistický úder, povoláni chránit a zachovat památku bojovníků za svobodu.

*Za SOPV zemský předseda Ferd. Richter
(KSK leden - únor 1940).*

Robert Konečný

VÁM, MЛАDÍ PРÁTELÉ,

kterí budete studovat za svými stolky v Kaunicových kolejích v týchž pokojích a pokojíčích, které byly celami vězeňskými ještě před rokem, bych chtěl říci, že jsem si vzpomněl, sám obývaje jednu z nich, číslo 48 zrovna nad branou a po druhé přísně isolovanou celu marodky — na slova jednoho ze svých profesorů, člověka spravedlivého, který nám říkával, že nestuduje dobré ten, kdo nepracuje tak, jako by byl uzavřen v cele. Myslil tím onu naprostou soustředěnost, naprostou odloučenosť od vnějšího světa, onu naprostou pozornost, která je příznačná pro člověka duševně opravdu pracujícího. Vzpomněl jsem si na svém vězeňském putování mnohokrát na ta slova a dával jsem mu za pravdu. Zkusil jsem s tisíci a desíti tisíci jinými, co to znamená být sám se sebou a se svými myšlenkami — nehledí ovšem na to, čím nás navíc častovali vězni a co je příliš dobré známo, než abych to opakoval a vykládal své zkušenosti z dvojího svého pobytu v kolejích, z nichž druhý byl zvlášť bohatý mučitelskou vynalézavostí.

Chtěl bych vám povědět jenom to, že člověku slouží ona čistá oddanost idei, ono pokorné odevzdání nadosobním hodnotám, bez něhož není pořádného studenta a bez něhož nebylo ani — pořádného českého vězne. Ti, kteří byli přivezeni do kolejí ze Šmilberku hned v prvních dnech lednových roku 1940 — celé naše zemské vedení moravského odboje Obrany národa — byli mužové vzácní a pevní: Vladimír Helfert a Jan Uher, plukovník Kotík a štábní kapitán Jelínek, Antonín Slavík a Oldřich Blažek, později pak popravený Vladimír Groh. Politický vedoucí moravský Ferd. Richter a já, jako jeho zástupce, jediní jsme po šesti letech zůstali naživu, nesouce těžkou zkušenosť svých mrtvých. Přes profesora Uhra, a tuším také Groha — oba byli profesory filosofické fakulty Masarykovy university — jsme navázali styk také s vašimi kolegy z kolejí a Vysokoškolského svazu a zapojili je do odboje, aniž na to gestapo přišlo. Uher, Groh i já, snad i Helfert, nevím to určitě, přednášivali na večírcích kulturního odboru a vzpomněli na to jistě stejně jako já, když nás vedli do kolejí kolem přednáškové síně v přízemí. Na to na všechno jsem myslil, když jsem nedávno — po prvé po osvobození — navštívil Kaunicovy kolej, když jsem stál pod svatým Václavem, pod nímž

vydechl naposled profesor Groh, když mi každý krok připomínal události jednu za druhou, chvíle strašné i chvíle krásné silným bratrstvím mužů. A potkával jsem už první studenty svobodných mladých tváří. Říkal jsem si, že nemůže být krásnějšího pomníku všem vězněným a všem popraveným a zmučeným než je tato nová nastupující generace studující ve vězeňských celách. Neboť mezi 17. listopadem 1939 a mezi dvacátým listopadem 1939, kdy bylo zatčeno celé moravské vedení – je hluboká souvislost. Pro sebe ne, ale pro příští šli tito mužové do nerovného zápasu. Jako vedoucí vrstva inteligence, jako „Intelligenzgruppe“ byli vedeni v rejstřících gestapa a činěni přímo odpovědnými za všecku „schweinerei“, kterou prý našlo gestapo v kolejích; byli typickými představiteli odporu a svůdcí lidu, který prý by dělal dobroru nebýt inteligence.

Bude jistě zachováno několik místností a nejdražší památky tak, aby připomínaly celou historii strašných let kolejí proměněných ve vězení, mučírny a popraviště. Ale je správné, že život svobodný a život ducha především, ducha vítězného a posilujícího se bude rozvíjet tam, kde se jej pokusili zašlapat, zlomit, vykořenit, zničit. Toť největší doslužení těch prvních, těch ze špilberských kobek a ovšem i všech dalších. Neboť na ničem nezáleželo tak, jako na jediném: na duchu nezdolném a nezdolatelném.

Kaunicovy studentské koleje se mění pomalu ve veliký symbol. Staly se jím. Což to není úžasné, že právě tam, kde rostlo národu jeho duchovní vůdcovství, volili Němci žalář, mučírnu a popraviště, což to není úžasné, že právě pod sv. Václavem a pod prosebným textem, jímž se modlily generace po staletí, padali nejlepší lidé pod salvami popravčích čet? A není úžasné, ba nejúžasnější, že tento malý národ toto všechno přestál a přetrpěl a že tam, kde se šklebilo zpupné a domýšlivé násilí – směje se nové mládí, nový život národa? Jak nevzpomenout Palackého slov o vítězícím duchu!

Nic by mne nemrzelo tak jako to, kdybyste vy, noví věžňové ducha, chápali to, co teď řeknu, jako kantorské mentorování. – Ale povězte sami – necítíte ve svých studovnách ve chvílích večeřního a nočního ticha, kdy studujete jako v cele, onu tichou a pokornou vděčnost, která násobí vaše síly k mlčenlivému slibu, necítíte bratrství mrtvých a živých podávajících si ruce v nekonečném řetězu pevných pout národní budoucnosti?

Prof. Dr. František Ninger

DUCH KAUNICOVÝCH STUDENTSKÝCH KOLEJÍ

Dlouholetý předseda spolku Kaunicových studentských kolejí prof. Dr. Vladimír Novák „táta studentů“, jak jej nazývali posluchači vysokých škol v Brně, poznal za svého studijního pobytu ve Spojených státech severoamerických v letech 1896–1899 nejen vyučování, nýbrž i výchovné směry a sociální péči o studenty na tamních universitách a usmyslil si, že přenese i k nám to, co se v Americe dobrě osvědčuje. Když přišel do Brna jako profesor české techniky r. 1902 a zapustil zde kořeny, rozhodl se pracovat pro uskutečnění plánu hraběte Václava z Kaunic, stoupence humanitních snah v duchu tehdejšího svobodného zednářství, postaviti pro studenty akademický dům s obytnými místnostmi, mensou, knihovnou a čítárnu, tělocvičnou a hřištěm, sleduje jak sociální pomoc tak i příznivý vliv společného kolejního života studentů na výchovu společenskou, kulturní a mravní. V Americe poznal Young Men's Christian Association s jejím úkolem vychovávat muže pro nejdokonalejší typ všeobecného nesobekého a všesvětového občanství čtverým programem, snažícím se o tělesné, intelektuální, kulturní a duchovní zdokonalení mladých mužů. Tohoto ducha chtěl vtipknouti vysokoškolskému studentstvu v Brně a ovšem i Kaunicovým kolejím. Byl to tedy svěží vzduch anglosaské kultury zapuštěné svými kořeny v bibli, z jejíž zásad se zrodila Wilsonova myšlenka Společnosti národů, který přinášel prof. Novák do brněnského prostředí vysokých škol.

Duch Kaunicových kolejí vytvářel se podle vlivů, jež po dobu československé republiky působily na veškeré studentstvo, a to již před jejich vstupem na vysoké školy. Zjména to však byla tělesná výchova a sport, jež vedle studií ovládaly mysl akademické mládeže v mnohem větší míře nežli před světovou válkou, kdy část studentů ležela v knihách a jiná vysedávala v hospodách. Objevil se však u vysokoškolských studentů i zájem o politiku vnitřní i zahraniční, zjména od té doby, kdy se na scéně Evropy vyskytli Mussolini, Hitler a Franco, kteří svým bezohledným, zoologickým nacionalismem udivovali svět a kdy se největší slovanský národ vybavil z počátečních revolučních zmatků a začal budovati stát na podkladě hospodářské demokracie. Zájem studentů o věrné události stoupal, a to u některých i na úkor studia a vzájemné

snášenlivosti. Nastalo třídění duchů patrné i u studentů. Vliv západní anglosaské a románské kultury, k níž se hlásila starší generace a většina profesorů, ustupoval u akademické mládeže kouzlu nově rodícího se světa na východě. Zdálo se, že si učitelé a žáci nebudou již rozumět a začalo se již mluvit i psát o rozporu dvou generací. V té době také fašismus nacházel své obdivovatele v části pražských studentů, jež se mimo jiné projevil vypuzením děkana lékařské fakulty prof. Dra. Bělehrádky ze schůze Spolku českých mediků v Praze a bylo nebezpečí, že tato mravní nákaza se rozšíří i na Moravu. Bouřka nad hlavou byla a hřímalо to i skřípalо také v Kaunicových studentských kolejích.

V této kritické době přijal prof. Dr. Novák návrh universitních profesorů Dra Vladimíra Groha, Dra Jana Uhra, Dra Antonína Šimka a můj, aby dosavadní hospodářská technická a sociální péče o studentstvo doplněna byla též péčí o zvýšení intelektuální, kulturní a duchovní úrovně mladých mužů, jak o ní snil prof. Dr. Novák za svého pobytu v Americe. Oporu našel v tehdejším předsedovi akademické YMKY prof. Dr. Ant. Šimkovi a tak již na podzim r. 1936 přichází do kolejí tajemník pražské YMKY Šimsa, aby zde přednášel o mezinárodních úkolech této společnosti. Přednáškový sál v kolejích oživil. Druhým řečníkem byl Masarykův spolupracovník v zahraničním odboji prof. Kudela, jenž vylíčil studentům jako vzor mladého muže legionáře Wurma a pak následovaly každé pondělí až téměř do osudného 15. března 1939 nepřetržitě přednášky pokrokových profesorů a kulturních pracovníků a všecky byly neseny v duchu demokratické a republikánské výchovy, v duchu Masarykově. Čtyři večery v březnu r. 1937 a 1938 byly věnovány Masarykovi, o němž mimo jiné přednášeli zde prof. Bláha, Linhart, Švanda, Tvrdý, Trapl, Váša a senior Dr. Hájek. Tyto přednášky nacházely zejména vřelý ohlas ve studentstvu a přivábily i studenty jinde bydlící. Ze Slovenska byli pozváni básník Laco Novomeský a prof. Dr. Šrobár, jehož přednáška o Masarykovi na Slovensku, stejně jako generála Hasala o Zborově uspořádána byla ve městě na akademické půdě kulturně-zdravotní komisí Kaunicových studentských kolejí, jejímiž členy mimo mne byli profesori Groh, Lenfeld, Kladivo, Šimek a Uher. Tato kulturně-zdravotní komise překlenula most mezi studenty a učiteli, takže si příslušníci obou těchto generací v posledních letech před válkou velmi dobře rozuměli. Symbolem našeho vzájemného poměru a porozumění

a zároveň symbolem ducha, který vládl v té době v kolejích byl obraz, jež jsem viděl v pokoji předsedy studentské samosprávy. Byla to fotografie Beneše a Stalina, kteří si podávají ruku. V té mž pokoji byla bible, kterou tam zanechal jeden bývalý koleják svým nástupcům. Ani Mnichov, ani 15. března neotráslý přesvědčením studentů Kaunicových kolejí. Dočasnou depresi po Mnichově zažehnala schůze, na níž prof. Dr. Šebánek historicky dokazoval neporazitelnost českého národa, prof. Dr. Lenfeld připomínal boje legií o svobodu a se souhlasem setkala se i moje výzva k trpělivosti s vírou, že příjde čas, kdy západní velmoci a Rusko zasadí smrtelnou ránu hitlerismu. Prof. Kladivo uspořádal v zimním semestru 1938/39 serii přednášek profesorů české techniky nejrůznějších odvětví, kteří ukázali co všecko se v jednotlivých oborech vědy a práce vykonalo za 20 let Československé republiky řízené Masarykem a Benešem, což byla nejlepší odpověď na tehdejší poraženeckou propagandu domácí reakce, která zvedala hlavu a více z nevědomosti, nežli ze zlé vůle připravovala Hitlerovi půdu. Možno vším právem říci, že jsme si tehdy se studenty velmi dobře rozuměli a že Kaunicovy studentské kolejí byly ovládány jedním duchem, a to byl duch Masaryka a Beneše, ovanutý duchem americké svobody a kázně, o němž snil prof. Dr. Vladimír Novák, i duchem sociální i hospodářské demokracie budované v Rusku, od kteréhož státu český národ již od dob Kollárových očekával osvobození z německého poddanství. Z tehdejších profesorských členů kulturně-zdravotní komise, kterou jsem nazýval komisi pro duševní hygienu odešli všichni na věčnost a většina jich stala se obětí oné příšery, proti níž jsme se studenty svorně pracovali. Heslu francouzské revoluce „svoboda, rovnost a bratrství“ vrátili Slované opět jeho obsah a je to zejména bratrství, základ nejen politické, nýbrž i hospodářské demokracie, které se stalo pevným tmelem kolejního společenství a které bude živé a vpravdě československé jen tehdy, bude-li mít vždycky i svůj mravní a lidský obsah, jaký mu dal Palacký a Masaryk.

Duch kolejí, jímž neotrásl ani 17. listopad, nevymizí z těchto míst posvěcených oběti života těch našich českých lidí, kteří zde zemřeli za ony idee, ve jménu jichž vznikla a byla obnovena a bude žít naše Československá republika. Těmto ideálům nechť zůstane věrno i naše studentstvo.

VÝBOR KSK V ROCE 1945

Protektorka spolku: Paní Josefina Kaunicová, Praha II, Na struze 1.

Předseda: Ing. Dr. Josef Prokš, profesor vysoké školy zemědělské v Brně.

I. místopředseda: Dr. Josef Podpěra, profesor přírodovědecké fakulty Masarykovy university v Brně.

II. místopředseda: Ing. Vladimír Fischer, profesor vysoké školy technické Dr. Edvarda Beneše v Brně.

Jednatel: Dr. Přemysl Kamenář, advokát v Brně.

Pokladník: Dr. Otakar Borůvka, profesor přírodovědecké fakulty Masarykovy university v Brně.

Členové:

prof. Dr. Vladimír Vybral
prof. Dr. Frant. Ninger
prof. Dr. Jindřich Šebánek
prof. Ing. Dr. Ladislav Záruba
prof. Ing. Dr. Karel Jůva
prof. RNDr. Josef Velfšek
prof. Ing. Dr. Josef Matějka
prof. Dr. Josef Knop
prof. Dr. Oldřich Hykeš
prof. Dr. Karel Šobra
PhC. Jaroslav Železník
RNC. Frant. Petřivalská
MUC. Vilém Komínek

Náhradníci:

prof. Dr. Jaroslav Pošvář
prof. Dr. Ludvík Drastich
prof. Dr. Ladislav Seifert
prof. Dr. Václav Machek
prof. Ing. Dr. Josef Sekla
prof. Ing. Dr. Konrád Hruban
prof. Ing. Dr. Jaroslav Matějka
prof. RNDr. Jiří Klapka
prof. Dr. Vladimír Mašek
prof. Ing. Gustav Artner
prof. Ing. Dr. Boh. Babánek
Karel Knob, ředitel Správní kom.

JEDNATELSKÁ ZPRÁVA

17. listopadu 1939 nacistický běs s uzavřením vysokých škol vyrazil metodou sobě vlastní i proti spolku Kaunicových studentských kolejí českých vysokých škol v Brně. Vojenské a gestapácké obsazení budov, prohlídka, zatýkání, týrání, terorisování a odvlečení studentů jako ničící smršť zasáhlo pokojné a mírové dílo, budované od roku 1908 na základě a kolem velkolepého, hmotného i kulturního odkazu ušlechtilého člověka a příznivce studentů, vlasteneckého demokrata Dra Václava hraběte z Kaunic.

Rozpuštěním spolku, zabavením jeho majetku a vypuzením zaměstnanců z kolejí v roce 1940 zdálo se dílo zkázy dovršeno. Srdeč všech Čechů sevřela se však znova v úzase, když hlavní budova mužského internátu byla obehnána ostnatým drátem, okna zabílena a zamřížována a dosavadní sídlo mladého a jarého ducha změněno v kriminál a koncentrák mučených vlastenců a svět ztrnul v hrůze, když germánský vrah v sadistickém cynismu počal prolévat potoky české krve pod obrazem svatého Václava na výsměch jeho proshě.

Vzpomínaly-li za dob republiky stovky mladých lidí z řad vysokoškolské inteligence na brněnské Kaunicovy kolejí s vděčným uvědoměním, že čas studií prožitý v nich byl pro ně netolikó dobou vyspívání intelektuálního, nýbrž i zrání charakterového, k jehož ucelení přispívalo už kolektivní bydlení samo o sobě, upjaly se soucitně tužby celého českého národa za doby tyranské hrůzovlády ke „Kauničkám“ a vzdechy trýzněných spoluobčanů a prolitá krev mučedníků utvrzovaly všechn lid ve víře a přesvědčení, že právě pro krutou tu nespravedlnost nakonec přece jen nezáhy neme.

Kaunicovy kolejí z bydliska mladé intelligence stávaly se půdou pro celý národ posvěcenou a místem historickým. A svědectvím nezdolné víry, že vichřice přejde, je i to, že takřka mezi rachotem salv vypalovaných do těl nejlepších Čechů se uvažovalo o tom, jakému účelu budou kolejí sloužiti, až vláda věcí našich do rukou našich se navráti. Bolest a úzas i posvátnost místa při vnějškovém pohledu svádely k závěru, že dvojitý čtverhran kolejních budov bude vybudován na památník národního odboje. Pozvolna přece však sílilo poznání, že památník nedokonalejší bude zbudován v srdci těch, na jejichž mysl a ducha budou působit duše všech národních hrdinů, kteří raději svobodu a život časný

obětovali, nežli by strpěli, aby vlast a národ v porobě a nesvobodě zahynul a že tedy nebude znesvěcením, nýbrž posvěcením díla dřívějších budovatelů, když Kaunicovy kolejí v osvobozené vlasti vrátí se k svému vlastnímu poslání, jež tak ušlechtilé plnily dříve.

Nebylo tedy pro nás pochybností po radostných květnových dnech loňského roku, že s obnovou českých vysokých škol je i na spolku KSK, aby se pustil do díla. Nic nám nevadilo, že revoluce využila všech stávajících zařízení, zbudovaných Němcí k zajištění nepřátel a zrádců. Vždyť nešlo jen o to, že do zpustošeného Brna se sjížděli studenti, kteří neměli kam složit hlavu a místo hostinné střechy jejich předokupantských kolejí se jim nabízela jen klenba mírové oblohy nad lavičkami Wilsonova lesa, nýbrž i o to, aby světlá památka našich vlastenců zapůsobila ihned a trvale už na první odchovance vysokých škol v osvobozené republice.

Koná-li se už první valná schůze v sále Kaunicových kolejí, v nichž je ubytováno již na 400 studentů a studentek, budiž připamatováno, že nemalou námahu dalo, než spolkový majetek byl vrácen svému účelu, stejně jako i to, než mužské a dívčí kolej aspoň uvnitř byly opraveny a zařízeny tak, že poslání své plní dobře. Nevzpomínejme těch leckdy trpkých chvil při požadování kolejních budov pro účely studentského bydlení, ale poděkujme za to, že dobré dílo se zdařilo, trvalému úsilí našeho předsedy J. S. prof. Ing. Dr. Josefa Prokše a pokladníka prof. Dr. Otakara Borůvky i všem těm osobám, institucím a úřadům, z nichž zvláště uvádíme: národní výbor pro zemské hlavní město Brno a jeho předsedu Vladimíra Matulu, zemský národní výbor a jeho předsedu prof. Františka Loubala, ministerstvo školství a osvěty a jeho představitele ministra prof. Dr. Zdeňka Nejdláho, jakož i odborového přednostu prof. Dr. Miroslava Havránka, ministerstvo vnitra jeho presidiálního šéfa Dr. Holdíka a odborového přednostu Vyhnanovského, ministerstvo spravedlnosti a jeho bývalého ministra, nynějšího náměstka předsedy vlády prof. Dr. Jaroslava Stránského a presidenta zemského soudu v Brně Ferdinanda Richtra.

Byla vykonána velká řada intervencí a zákroků u nejrůznějších úřadů a činitelů, náš výbor a presidium muselo uvažovati a prováděti zásahy a opatření, jež dříve do naší kompetence nepatřívaly a více patřiti nebou, když však nyní skládáme ze svých počinů účty, nebude nám snad vytýkáno za neskromné, konstatujeme-li, že v restitučních sna-

hách spolkových i v jeho účelu a poslání byl hezký kus cesty uražen. Podrobněji z činnosti spolku uvádím:

Jakmile začaly přípravné práce k nové činnosti na brněnských vysokých školách, jmenoval národní výbor pro Velké Brno dne 7. května 1945 pověřence, aby mezi jiným zabezpečili a zajistili majetek Kaunicových studentských kolejí. Těmito pověřenci byli pánové: prof. Dr. Otakar Borůvka, tajemník Karel Knob a MUC. František Černoch. Jim, jako zatímním representantům spolkové majetkové podstaty byl odevzdán fakticky do užívání ZNV v Brně hned dne 11. května 1945 dům čís. 9 Nám. Rudé armády – Kaunicův palác. Výnosem MŠO ze dne 7. června 1945 byla pak zřízena Správní komise pro sociální péči o vysokoškolské studentstvo v Brně, v čele s panem prof. drem O. Borůvkou, která převzala činnost dosavadních pověřenců a z její další iniciativy zahájil pak dne 18. června 1945 Spolek KSK opětovnou svoji činnost. Do 26. července 1945 fungoval kusý výbor předválečný a toho dne byla konána první výborová schůze, na níž byl jednomyslně zvolen předsedou spolku prof. Dr. Ing. Josef Prokš, děkan vysoké školy zemědělské.

Poněvadž první výbor musel řešit mnoho závažných problémů, jak povahy majetkoprávní tak technické, byla konána celá řada poradních schůzí s přibíráním ochotných poradců z řad odborníků i studentských činitelů. Řádné schůze výborové byly konány 4, presidiální 3. Byla ustanovena komise technicko-stavební, za předsednictví pana prof. Ing. Dra Bohumila Babánska, hospodářsko-finanční za předsednictví pana prof. Dra Otakara Borůvky a kulturně-zdravotní za předsednictví pana prof. Dra Františka Ningra.

Členská kartotéka byla okupanty zničena, obnovuje se a doplňuje se a po řádném sestavení bude uveřejněna v příští ročence.

V Kaunicově paláci byly provedeny nejnuttnejší opravy, zaviněné válečnými událostmi, takže stav budovy je uspokojivý. Dům v Lužické ulici čís. 9, přidělený nám v době, v níž spolek neměl ještě možnost ubytovávat studenty v budovách kolejních, byl upraven a opatřen vnitřním zařízením, takže plní dobré funkci jako pobočka kolejí. Je v něm dnes ubytováno 42 studentů. Dívčí kolej byla dána do provozu po provedených opravách a obstarání nejnuttnejšího inventáře dnem 1. prosince 1945 a je obývána dnes 62 posluchačkami. Mužský internát je stále ještě ve stadiu oprav, postupně se obsazuje uchazeči a je v něm dnes ubytováno 229 posluchačů.

Z první výborové schůze byly odeslány pozdravné telegramy panu prezidentu republiky Dru Edvardu Benešovi a ministru školství a osvěty prof. Dru Zdeňkovi Nejedlému. Oficiální převzetí kolejních budov dne 13. listopadu 1945 bylo spojeno s pietním uctěním památky obětí nacismu v Kaunicových kolejích projevem předsedy spolku p. prof. Dra Prokše a předsedy studentské samosprávy p. MUC. Komínka a za účasti studentů, kteří v kolejích bydlili v době přepadení gestapem. Studentská samospráva u příležitosti Světového kongresu studentského v Praze navštívila paní protektorku pí Josefínu Kaunicovou a uctila památku zakladatele kolejí Dra Václava hraběte z Kaunic 21. listopadu 1945 položením věnce na jeho hrob v Praze na Malvazinkách.

Koleje zhlédla po vrácení budov spolku řada význačných osobností našich i zahraničních, jejichž návštěva patřila samozřejmě v první řadě památce umučených, byla však vždy spojena i s informací o účelu a poslání naší instituce.

Činnost spolku postupem opravných prací bude se vracet do normálních kolejí. Je mou milou povinností poděkovat všem, kdo přispěli k tomuto vývoji a prosím je, aby svou účinnou příchylnost, pomoc a podporu zachovali Kaunicovým kolejím i nadále.

*JUDr. Přemysl Kamenář,
jednatel*

POHLED ZPĚT NA HOSPODÁŘSTVÍ SPOLKU KSK

Při zahájení nového údobí hospodářského života spolku KSK vybavujeme si obraz hospodářské situace našeho spolku v letech předválečných a všechno toho, co se v tomto směru stalo za války. Hospodářská situace spolku KSK byla před válkou v příznivé rovnováze. Bilance končily mírnými přebytky, které umožňovaly neustálé zlepšování naší péče o studenty. Od r. 1936 napjatá a stále se zhoršující mezinárodní politická situace nabádala nás k největší obezřelosti ve věcech finančních. Uznali jsme za správné učiniti jmění spolku co nejméně mobilní. V souhlase s tím uložili jsme část hotových peněz do Zástavních listů Zemské banky pro Moravu, investovali jsme větší částky do oprav a zmodernisování Kaunicova paláce a zejména jsme usilovali o zakoupení pozemku u kníničské přehrady, který měl sloužit k pozdějšímu zřízení rekreačního místa pro naše studenty. Výhodnou nabídku na odprodej Kaunicova paláce jsme zamítli. Bohužel ke koupì pozemku u kníničské přehrady nedošlo, ačkoliv koupě byla s majitelem dojednána a zajistěna zálohou. Úřední povolení k provedení koupě, o něž jsme žádali těsně po německém obsazení naší země, nám již nebylo uděleno. Po 17. listopadu 1939 bylo zřejmé, že dny našeho hospodaření jsou sečteny. Skutečně pak následovaly již jen výslechy funkcionářů na gestapu, načež v červenci 1940 vydalo gestapo zákaz jakoli majetkem spolku disponovati. Tehdy se němečtí dočasní vládci ujali správy našich věcí a vedli ji svým způsobem pět let. Jest všeobecně známo, jakou smutnou úlohu přisoudili budově našeho mužského internátu. Dívčí dům KSK jim sloužil k ubytování vězeňských strážců, Kaunicův palác prodali zemi Moravskoslezské a všechnen movitý majetek odcizili nebo zašantročili. S přiblížením fronty přišlo největší nebezpečí pro budoucnost spolku, jehož majetková podstata se skládá z budov. Bylo zřejmé, že by v případě zničení některé z těchto budov válečnými událostmi byla činnost spolku na dlouhou dobu ochromena nebo znemožněna. Bohudíky vše dopadlo dobré a s osvobozením národním přišlo i vzkříšení naší činnosti spolkové a zejména ovšem činnosti hospodářské. Dnes, kdy mužský internát jest z největší části opět obsazen studenty a mladistvý život proudí v jeho místnostech, kdy Dívčí dům jest již delší

dobu v plném provozu a celkem nepatrné škody na Kaunicově paláci jsou opraveny, díváme se s úsměvem na všechny obtíže, které se nám po osvobození zdaly nepřekonatelnými překážkami brzkého zahájení úspěšné spolkové činnosti. Zejména ministerstvo školství a osvěty nám pomohlo v době, kdy bylo třeba rychlé finanční pomoči. Jemu, jakož i ostatním příznivcům, vřele děkujeme. Zasloužili se o dobrou věc.

SPOLEK KSK.

Příjem

Pokladní účet

	Kčs	h
Z Poštovní spořitelny vybráno	30	—
Od správy Kaunicových kolejí	180.015	20
,, Pobočky v Lužické ul.	15.165	—
,, Dívčího domu	7.200	—
,, Kaunicova paláce	16.096	60
Záloha ministerstva školství a osvěty	250.000	—
Subvence ministerstva školství a osvěty podle výnosu MŠO 63/45	34.370	—
Členské příspěvky	5.610	—
Podpory a dary	1.400	—
	509.886	80

Aktiva

Majetková rozvaha

	Kčs	h
Vklad v Poštovní spořitelně	170	—
Pohledávka za správu Kaunicova paláce	62.324	30
,, za Pobočkou v Lužické ul.	783	40
Zařízení	5.165	—
Proplacené účty za opravy škod na budovách a zařízení, poškozených za okupace	169.481	20
Provozní ztráta za rok 1945	18.688	30
	256.612	20

Náklady

Výsledková rozvaha

	Kčs	h
Provozní ztráta Kaunicových kolejí	93.349	90
,, Pobočky v Lužické ul.	9.506	60
,, Dívčího domu	3.272	10
Správní výlohy	26.960	60
	133.089	20

za rok 1945

Vydání

	Kčs	h
Do Poštovní spořitelny vloženo	200	—
Správě Kaunicových kolejí	272.000	—
,, Pobočky v Lužické ul.	25.455	—
,, Dívčího domu	5.225	—
,, Kaunicova paláce	5.400	—
Správní výlohy	26.960	60
Opravy budov a zařízení poškozených za okupace	169.481	20
Nákup zařízení	5.165	—
	509.886	80

dne 31. prosince 1945

Kapitál

	Kčs	h
Záloha ministerstva školství a osvěty	250.000	—
Dluh správě Kaunicových kolejí	1.365	10
,, Dívčího domu	5.247	10
	256.612	20

za rok 1945

Výnosy

	Kčs	h
Výnos Kaunicova paláce	73.020	90
Subvence ministerstva školství a osvěty	34.370	—
Členské příspěvky	5.610	—
Podpory a dary	1.400	—
Provozní ztráta za rok 1945	18.688	30
	133.089	20

KAUNICOVY STUDENTSKÉ KOLEJE

Příjem

Pokladní účet

	Kčs	h	Kčs	h
Od Spolku KSK:				
Záloha MŠO	250,000	—		
Prostřednictvím správy Kaunicova paláce	11,000	—		
Pobočky v Lužické ul.	10,000	—		
Dar J. „Pokorného, Žďár	1,000	—	272,000	—
Ze spořitelny vybráno			36,158	40
Vypůjčky			11,500	—
Od správy Pobočky v Lužické ul.			24,093	—
Náhrada správních výloh			2,517	50
			346,268	90

Aktiva

Majetková rozvaha

	Kčs	h
Pokladní hotovost	163	30
Vklad ve spořitelně	9,971	60
Pohledávka za Spolkem KSK	1,365	10
	11,500	—

Náklady

Výsledková rozvaha

	Kčs	h	Kčs	h
Správní výlohy: věcné	9,123	90		
osobní	86,743	50	95,867	40
			95,867	40

za rok 1945

Vydání

	Kčs	h	Kčs	h
Spolku KSK:				
Úhrada účtů za opravy	169,061	20		
Cestovné a jiné výlohy	10,754	—	200	—
Vklad do Poštovní spořitelnny	200	—	180,015	20
Do spořitelny vloženo			46,130	—
Správě Pobočky v Lužické ul. vráceno			24,093	—
Správní výlohy: věcné	9,123	90		
osobní	86,743	50	95,867	40
Konečná pokladní hotovost			163	30
			346,268	90

dne 31. prosince 1945

Kapitál

	Kčs	h
Výpůjčky	11,500	—
	11,500	—

za rok 1945

Výnosy

	Kčs	h
Náhrada správních výloh	2,517	50
Provozní ztráta	93,349	90
	95,867	40

DÍVČÍ DŮM KSK

Příjem

Pokladní účet

	Kčs	h	Kčs	h
Od Spolku KSK:				
Vybrané členské příspěvky	225	—		
Záloha ze subvence MŠO	5.000	—	5.225	—
Bytné			7.175	—
Zápisné			450	—
Zálohy na klíče			510	—
			13.360	—

Aktiva

Majetková rozvaha

	Kčs	h	Kčs	h
Pokladní hotovost				
Pohledávka za Spolkem KSK			645	70
Drobné zařízení	378	—	5.247	10
Odpis	38	—	340	—
			6.232	80

Náklady

Výsledková rozvaha

	Kčs	h	Kčs	h
Správní výlohy: věcné				
nedoplatky	336.30	—	6.059	10
osobní	5.722.80	—	4.800	—
Odpis z drobného zařízení			10.859	10
			38	—
			10.897	10

za rok 1945

Vydání

	Kčs	h	Kčs	h
KSK:				
Služné tajemníka			7.200	—
Nákup drobného zařízení			378	—
Správní výlohy: věcné	336	30	5.136	30
osobní	4.800	—	645	70
Konečná pokladní hotovost				
			13.360	—

dne 31. prosince 1945

Kapitál

	Kčs	h
Zálohy na klíče	510	—
Nedoplatky správních výloh	5.722	80
	6.232	80

za rok 1945

Výnosy

	Kčs	h
Bytné	7.175	—
Zápisné	450	—
Provozní ztráta	3.272	10
	10.897	10

POBOČKA KSK V LUŽICKÉ UL.

Příjem

Pokladní účet

	Kčs	h	Kčs	h
Od Spolku KSK:				
Záloha	5.000	—		
Záloha ze subvence MŠO	20.070	—		
Vybrané členské příspěvky	385	—	25.455	—
Ze spořitelný vybráno			23.134	70
Od správy Kaunicových kolejí			24.093	—
Bytné			50.080	—
Zápisné			770	—
Vklad stud. samosprávy			1.090	—
Náhrada správních výloh			248	50
			124.871	20

Aktiva

Majetková rozvaha

	Kčs	h	Kčs	h
Pokladní hotovost				
Vklad ve spořitelně			293	10
Drobné zařízení	533	40	15.805	30
Odpis	53	40	480	—
			16.578	40

Náklady

Výsledková rozvaha

	Kčs	h	Kčs	h
Správní výlohy: věcné				
nedoplatky	18.324	10	33.629	10
osobní	15.305	—	26.922	60
Odpis z drobného zařízení			60.551	70
			53	40
			60.605	10

za rok 1945

Vydání

	Kčs	h	Kčs	h
Spolku KSK:				
Zápůjčka Kaunicovým kolejím	10.000	—	15.165	—
Nákup zařízení	5.165	—	38.940	—
Do spořitelný vloženo			24.093	—
Správě Kaunicových kolejí			600	—
Výběr stud. Samosprávy			533	40
Nákup drobného zařízení	26.922	60		
Správní výlohy: osobní	18.324	10	45.246	70
věcné			293	10
Konečná pokladní hotovost				
			124.871	20

dne 31. prosince 1945

Kapitál

	Kčs	h
Vklad stud. Samosprávy		490
Dluh Spolku KSK	783	40
Nedoplatek správních výloh	15.305	—
	16.578	40

za rok 1945

Výnosy

	Kčs	h
Náhrada správních výloh		
Bytné	248	50
Zápisné	50.080	—
Provozní ztráta	770	—
	9.506	60
	60.605	10

KAUNICŮV PALÁC

Příjem

Pokladní účet

	Kčs	h
Pro Spolek KSK složeno u správy Kaunicova paláce	5.400	—
Nájemné	123.703	—
Vrácené zápujčky	1.000	—
Různé výtežky	250	—
Výpůjčka	221	—
		—
	130.574	—

Aktiva

Majetková rozvaha

	Kčs	h
Zápůjčky	3.000	—
Vklad ve spořitelně	81.004	—
Nedoplatek nájemného	18.417	70
	102.421	70

Náklady

Výsledková rozyaha

	Kč s	h
Udržovací náklady	10,306	30
Dané a dávky.	42,506	—
Správní výlohy	16,371	50
Hrubý výnos domu (bez odpisu)	73,020	90
<hr/>		
	142,204	70

za rok 1945

Vydání

	Kčs	h	Kčs	h
Spolku KSK uhrazeno			16.096	60
Do spořitelný vloženo			81.004	—
Udržovací náklady			8.930	80
Daně a dávky			14.172	—
Správní výlohy: osobní	2.770	50		
věcné	3.434	10	6.204	60
Zápůjčky			4.000	—
Různé náklady			166	—
			130.574	—

dne 31. prosince 1945

Kapitál

	Kčs	h
Dluh Spolku KSK	62.324	30
Výpůjčka	221	—
Dlužné daně	28.334	—
" udržovací náklady	1.375	50
" správní výlohy	10.166	90
	102.421	70

za rok 1945

Výnosy

	Kčs	h	Kčs	h
Nájemné			142.120	70
Rúzné: výtěžky	250	—		
náklady	166	—	84	—
			142.204	70

ZPRÁVA REVISORŮ ÚČTŮ ZA SPRÁVNÍ ROK 1945

Podrobili jsme účetnictví Spolku Kaunicových studentských kolejí a jeho dílčích úseků podrobné revisi a zjistili jsme, že účetnictví je rádně vedeno a že účetní zápis jsou rádně doloženy.

Výroční účty jsou sestaveny správně. Nebylo ovšem lze sestavit úplnou majetkovou rozvahu k 31/12 1945, obsahující i nemovitý majetek spolku, poněvadž jednotlivé budovy nebyly k 31/12 1945 dosud knihovně spolku vráceny. Ve výroční zprávě byly proto do prozatímního účtu rozvážného zařazeny jen hodnoty, které plynou jen z dosavadní hospodářské činnosti spolku.

Navrhujeme, aby valná hromada schválila činnost výboru ve správním roce 1945 a udělila mu absolutorium.

V Brně dne 26. dubna 1946.

*František Matoušek v. r.,
ředitel obchodní akademie, t. č. revisor*

*Dr. Jan Dokládal v. r.,
profesor české techniky, t. č. revisor*

ZPRÁVA O MUŽSKÉM INTERNÁTU KAUNICOVÝCH STUDENTSKÝCH KOLEJÍ ZA ROK 1939–45

Ve školním roce 1939/40 bydlelo v mužském internátě 530 vysokoškolských studentů. Bylo to o padesát posluchačů více, než v letech minulých a proto bylo nutno zařídit některé pokoje až pro čtyři studenty. Příčinou přírůstku ubytovaných byla bytová nouze, která v Brně zavládla příchodem německých okupantů.

Ač životní atmosféra byla tíživá, studijní průměr nebyl snížen, ba naopak se zlepšil. A tu nutno s vděčností vzpomenout předsedy kulturně-zdravotní komise pana profesora MUDra Františka Ningra a členy této komise, kteří se snažili v různých přednáškách, pořádaných v sále kolejí, zvýšiti intelektuální, kulturní a duchovní úroveň studentů v duchu Masarykově a ve víře v lepší budoucnost našeho národa.

Studentská samospráva dbala o to, aby kolektiv ani jednotlivci nezavdali důvod k nějakému zákroku proti studentům, neboť se vědělo, že kolej, nazývané Němci „Tschechische Kreml“ jsou ostrážitě střeženy. Hruzu 17. listopadu 1939 však nikdo neočekával. Bezbranní kolejáci byli přepadeni ozbrojenou mocí a na 200 jich bylo odvezeno do koncentračního tábora v Oranienburgu. Ostatní museli narychllo dopoledne příštího dne kolej opustiti.

Studentstvo bylo tedy rozprášeno, majetek spolku zabaven a použit k jiným účelům, brzy velmi dobře všeobecně známým. Spolek Kaunicových studentských kolejí byl rozpuštěn. Za zmínku stojí, že ač zjevně činným nebyl, alespoň prostřednictvím Masarykova fondu zasílal internovaným nemajetným kolejákům jménem rodičů určité peněžité částky.

Když osvobozená republika otevřela po dlouhých šesti letech české vysoké školy, vrátili se i kolejím bývalí kolejáci a přijeli noví studenti. Bylo třeba starati se o jejich ubytování. Kaunicovy kolejí nebyly však ihned v popravčatových dnech uvolněny, musel se tedy v prvé řadě obnoviti spolek, který by se ucházel o vrácení svého majetku. O uskutečnění tohoto oprávněného požadavku měla velký zájem a aktivně ho projevila protektorka Spolku Kaunicových studentských kolejí, paní Josefina Kaunicová, která svým vlivem u ministerstva se zasloužila o to, že odkaz její a jejího vzácného chotě hraběte Dr. Václava z Kaunic

se vrátil původnímu účelu. Na tomto místě nutno pak vzpomenouti pana Dr. Přemysla Kamenáře, bývalého studentského funkcionáře, který s pochopením jemu vlastním pro studentskou věc věnoval po tří měsíce zcela svůj čas této práci. Neobyčejné porozumění projevil pan profesor Dr. Otakar Borůvka, zástupce ministerstva školství a osvěty a předseda Správní komise pro sociální péči o vysokoškolské studentstvo v Brně, který dal souhlas, aby se spolek znovu ustavil. Spectabilis pan profesor Dr. Ing. Josef Prokš převzal pak na sebe všechny starosti předsedy tohoto spolku, úkol to nemalý a zodpovědný, poněvadž koleje byly v desolátním stavu, budovy poškozeny a značně znečištěny, inventář vykraden, movitý majetek žádný. S nadšením a silou mládí pracoval Studentský svaz a bývalí kolejáci, kteří se zasadili o to, že se kolej skutečně staly opět jejich domovem.

Pro bývalé kolejáky, kteří spěchali s dokončením studia po trpkých válečných letech, ztrávených v koncentračních táborech, nebo v odboji, zařídily Kaunicovy kolejy, nemajíce uvolněny vlastní budovy, provisorní pobočku na Lužické čís. 9 pro ubytování 60 studentů. Kaunicovy kolejy byly studentům vráceny v září r. 1945. Nejprve se počalo upravovat jedno křídlo pro ubytování 220 studentů, v plném provožu budou Kaunicovy kolejy začátkem příštího školního roku. Adaptace a zařízení si vyžádá částky asi $3\frac{1}{2}$ milionu korun.

Jaroslav Hamerský,
ředitel Kaunicových kolejí

ZPRÁVA ZA DÍVČÍ DŮM

Dívčí dům nesdílel za okupace osudy mužského internátu. Zůstal ušetřen inkvisičních hrůz, pro něž historie KSK bude navždycky spjata s krvavou historií naší národní potupy. S počátku zde byli ubytováni dřívější zaměstnanci kolejní, vykázání z hlavní budovy, později zaujali jejich místa gestapáci, soukromé rodiny Němců, pak vojsko.

Po výbuchu těžké pumy v těsné blízkosti kolejí byl však Dívčí dům, stejně jako hlavní internát, značně poškozen. K tomu přistoupily gestapem provedené změny ve vnitřní úpravě pokojů, což značně ruší původní plán a jest nemalou překážkou při studiu. Tento těžký nedostatek nebylo lze pro krátkost času a omezené prostředky řešiti ještě před otevřením Dívčího domu; je však v plánu provésti definitivní úpravu během hlavních prázdnin, což si podle předběžného rozpočtu vyžádá nákladu asi 210.000 Kčs.

Naprostý nedostatek vnitřního zařízení a potřeba, v době co nejkratší vyhověti volání studentek po rychlém ubytování, vynutily si ovšem řešení toliko prozatímní. Díky pochopení správě KSK a Prozatímní správě studentského majetku v Brně bylo možno již 27. listopadu 1945 otevřít Dívčí dům jako prvnou vysokoškolskou kolej v Brně vedle Pobočky v Lužické. A tak během prosince bylo již ubytováno 45 poslučaček, z čehož jest 19 posluch. lékařské fakulty, 14 z filosofické fakulty, 4 z přírodovědecké fakulty, 2 z právnické fakulty a 6 posluch. techniky. Pokud jde o hospodářství Dívčího domu, odkazují na podrobné rozvedení v účetní zprávě. S ohledem na krátkost časového úseku nelze si o něm učiniti ještě zcela jasnou představu; zdá se však, že v normálních poměrech bude Dívčí dům soběstačný.

Přes všechny obtíže a těžkosti, s nimiž bylo nutno na počátku zápasiti, podařilo se přece jen opatřiti našim studentkám v dohě poměrně krátké slušné a laciné ubytování a vytvořiti příjemné ovzduší v Dívčím domě. Povšiml si toho i pan Dr. Riegl z ministerstva školství, když se na své inspekční cestě po brněnských kolejích zastavil v Dívčím domě a prohlásil, že jest to v této době první kolej, která na něj zapůsobila tak milým dojmem. Dlužno tu ovšem poděkovati soukromě iniciativě některých slečen a hlavně pochopení samosprávy, která účinně pomáhala vytvořiti soulad mezi různými individualitami tohoto nového dívčího studentského ko-

lektiva. Jest také na místě poděkovat tu panu řediteli Správní komise, dlouholetému tajemníku KSK a správci Dívčího domu Karlu Knobovi, který svým neutuchajícím zájmem, radou i pomocí nemalou měrou přispěl k tomu, že Dívčí dům mohl v době tak krátké sloužit opět svému účelu.

Nové a nové dotazy po uvolněných místech jasně dosvědčují oblibu, jíž se Dívčí dům odedávna těšil. Jest si jen přát, aby se všechny slečny snažily o zharmonisování a prohloubení vzájemného dobrého poměru v duchu zásad, jež dokonale vyzkoušeny, tradičně vládly v tomto domě. Přeji jim k tomu mnoho štěstí a připojuji přání mnoha úspěchů při studiu.

Dr. V. Štreit.

ZPRÁVA O ČINNOSTI STUDENTSKÉ SAMOSPRÁVY

Sotvaže válečná vichřice se přehnala přes naše území a dozněly poslední rány německých okupantů, vracející se kolejáci, aby dokončili svá studia, našli svůj domov přeměněný v koncentrační tábor těch, kteří s námi po šest let tak krutě zacházeli. Tu museli studenti vzít zavděk nepoměrně malou náhradu v Lužické 9, kterou nám s laskavostí přidělilo zemské hlavní město Brno jako prozatímní kolej, kde se jen s námahou mohlo ubytovati 60 studentů. Ti tvořili kádr, z něhož se rekrutovali neochvějný a vytrvalí obhájci a vydobyvatelé KSK, intervenující na kompetentních místech policejních, místních, zemských a na ministerstvech za vrácení kolejí jejich původnímu účelu. Ti také doplnili předválečný výbor, ze kterého zůstalo jen málo členů s předsedou MUC. Vilémem Komínkem. Po pěti dlouhých měsících vytrvalé práce podařilo se získati kolej zubožené a vydrancované zpět. Dne 13. listopadu 1945 konala se již na vlastní půdě pietní slavnost, jež měla symbolicky manifestovat otevření kolejí, za účasti zástupců vysokých škol brněnských, na které pan předseda KSK prof. Dr. Josef Prokš a předseda samosprávy MUC. Komínek vzpomněl utrpení těch, jejichž krev posvětila popraviště před sv. Václavem, těch, kteří byli v kolejích vězněni, a v neposlední řadě těch čtyř kolejáků, jimž nebylo dopřáno spatřiti naši osvobozenou vlast. 17. listopad, kterýžto den se stal památným dnem vysokoškoláků celého světa, byly kolej střediskem a cílem oslav, které zorganisoval Svaz vysokoškolského studentstva a Samosprávy pro širokou veřejnost brněnskou i mimobrněnskou. Zástupci studentské Samosprávy Břetislav Hojdem, Miroslav Mašterá, Bohumír Medek a Jaroslav Železník a zástupci moravských vysokoškoláků na Světovém kongresu 17. listopadu v Praze položili věnec na hrob zakladatele KSK pana hraběte JUDr. Václava z Kaunic, kteréhož aktu se zúčastnila i protektorka KSK paní Josefiná Kaunicová. Zahraniční delegáti Světového kongresu, kteří navštívili Brno, neopomněli zajít do kolejí, kde pan ministr školství a osvěty Dr. Zdeněk Nejedlý zhodnotil historický význam KSK. Při té příležitosti slíbili zahraniční řečníci, anglický, americký, ruský, francouzský, jugoslávský a j., že nikdy nezapomenou obětí, které přinesli čeští vysokoškoláci pro obnovu světového demokratického rádu. Zástupci Samosprávy zúčastnili se též oficiálních návštěv pánu velvyy-

slanců Ruska Zorina, Ameriky Steinharta, Anglie Nicholse a pana jugoslávského vyslance Černeje.

Usilovnou prací všech firem zúčastněných na renovaci kolejí bylo možno uvést začátkem ledna jednu polovinu kolejí, modrý blok B pro 200 studentů do provozu. V téže době dokončil studia předseda Samosprávy MUC. Komínek a odešel ze studentského prostředí a doporučil valné hromadě, konané začátkem února, za nástupce spolupracovníka a dosavadního místopředsedu PhC. Jaroslava Železníka. Nový výbor byl vytvořen již z obou součástí, KSK a Lužické 9.

Činnost Samosprávy je rozdělena na jednotlivé komise, o nichž podám velmi stručné zprávy.

Knihovní: Nynější stav knihovny je ubohý. Z předválečných 2930 svazků zbylo nám jen 35. Opětovné výzvy k sousedním obyvatelům kolejí, aby vrátili knihy vzaté do úschovy, zůstaly bezvýsledné.

Čítárenská: Čítárna, umístěná v původní knihovně, obsahuje časopisy všech čtyř politických stran, noviny ze Slovenska a Čech. Obrázkové časopisy a odborné cizojsazyčné brožury.

Kulturní: Kulturní a společenská komise nevyvíjela činnost, poněvadž kolejní sál nebyl doposud k takovým účelům upraven.

Sociální: Účelem sociální komise bylo půjčovati chudým studentům bezúročné zápůjčky z vlastních prostředků a vyřizování žádostí do kolejí. Poněvadž však celé jmění KSK i Samosprávy bylo zabaveno, nebylo možno uvést komisi v život. Vyřizování žádostí ujal se ochotně pan ředitel Knob.

Sportovní: Prostranství na zahradě kolejí, určené pro sportovní účely, je dosud zastavěno zbytky baráků a vězeňských kobek, takže komise činnost nevyvíjela.

Jménem Samosprávy děkuji protektorce paní Josefíně Kaunicové, která s nevšedním zájmem sledovala boj o kolej a byla nám v něm všechno možně nápomocna, panu předsedovi prof. Dr. Josefu Prokšovi a všem členům presidia a výboru za jejich práci a porozumění, které vždy projevovali k našim potřebám a našim kolegyním ze Samosprávy Dívčího domu za jejich spolupráci.

*PhC. Jaroslav Železník,
t. č. předseda Samosprávy*

ZPRÁVA O ČINNOSTI SAMOSPRÁVY DÍVCÍHO DOMU KSK

Přešla válka, naše vysoké školy byly znovu otevřeny a my jsme se rádostně sjízděly do Brna k dokončení svého studia. Našly jsme je položbořené a proto velkou překážkou ke klidnému pokračování ve studiu byl velký nedostatek bytů. A naše naděje, že se opět sejdeme v našem Dívčím domě KSK byly zklamány. Po odchodu Gestapa z Dívčího domu, byl zde umístěn lidový soud. Několik bývalých kolejáček bydlilo v blízkosti Dívčího domu KSK. Chodily jsme na fakulty kolem a jen smutně a toužebně jsme pohlížely k budově, která bývala kdysi naším druhým domovem.

S velkým napětím jsme sledovaly zprávy o výsledcích jednání některých členů výboru KSK, kteří se s velkou obětavostí snažili i po tolika marných a beznadějných pokusech získati tyto budovy zpět pro studentstvo. Teprve po půlročním dlouhém vyjednávání byl Dívčí dům KSK uvolněn a tím vrácen svému účelu.

Tak od 1. prosince 1945 se začal plnit Dívčí dům KSK studentkami. Nás bývalých kolejáček se však sešlo zde málo, protože starší kolegyně již většinou dokončily svá studia.

Dne 4. února 1946 byla zvolena Samospráva Dívčího domu KSK, čítající 15 členek. Nový výbor, skládající se z větší části z mladších kolegyní, ujal se svého úkolu pln energie a chuti k práci.

Činnost ve stud. samosprávě byla rozdělena mezi jednotlivé komise, které podávají zprávu o své činnosti.

Kulturní odbor: Kulturní referentka se snaží vhodnými vývěskami informovati studentky o kulturních podnicích v Brně. Jinak nemohla být v Dívčím domě KSK pořádána dosud žádná kulturně-vzdělávací přednáška, poněvadž nemáme k tomu vhodně zařízené místnosti.

Společenský odbor nevykazuje zatím žádnou činnost.

Odbor kulturní a čítárenský: V čítárně máme noviny všech čtyř politických stran, které jsme získaly od jednotlivých redakcí zdarma. Z knihovny byl zachován dík p. řed. K. Knobovi a p. řed. Ing. E. Vrtišovi celý Ottův naučný slovník. Z knih rozpužčených mezi studentky – bývalé kolejáčky bylo vráceno dosud velmi málo. Proto bude mítí kol. knihovnice ještě hodně práce, než se jí podaří sehnat je dohromady.

Své porozumění pro finanční potíže spolku KSK projevily studentky z DKS K zakoupením 63 pokrývek z vlastních skromných prostředků a věnováním jich správě DKS K.

Jménem Samosprávy DKS K děkuji členům výboru spolku KSK, hlavně předs. p. prof. Ing. Dr. J. Prokšovi, pokladníku p. prof. Dr. Ot. Bořuvkovi, p. jednateli JUDr. P. Kamenářovi a všem, kteří se s nimi tak obětavě a nezíštně starali o zajištění těchto budov k ubytování studentek. Studentky doufají, že svým pilným studiem se nejlépe odmění výboru spolku KSK a všem těm, kteří se přičinili o tak brzké vrácení Dívčího domu KSK svému účelu, za práci a starosti s tím spojené.

RNC. Frant. Petřivalská,
předsedkyně Samosprávy DKS K

Přistupte za členy spolku

„Kaunicovy studentské koleje českých vysokých škol v Brně“.

Vyplňte přihlášku, oddělte a zašlete sekretariátu Kaunicových studentských kolejí, Brno XVI., Husova 45.

PŘIHLÁŠKA

Přihlašuji se za

<input type="checkbox"/> zakladajícího
<input type="checkbox"/> skutečného
<input type="checkbox"/> přispívajícího

člena Kaunicových studentských kolejí
českých vysokých škol v Brně a prohla-
šuji, že budu tento spolek podle možnosti
morálně i finančně podporovat.

Jméno a příjmení	
Stav (povolání)	
Bydliště (přesná adresa)	
V Kaunicových stud. ko- lejích jsem bydlil v letech	
Členský příspěvek Kčs budu platiti (uveďte zda ročně či jinak)	
Jsem ochoten spolek jinak podporovati a jak	
Poznámky a zvláštní přání	

V....., dne..... 19.....

..... podpis

Příspěvek člena: zakladajícího Kčs 1000,- jednou provždy, neb po Kčs 200,- v pěti ročních lhůtách
skutečného Kčs 50,- ročně, přispívajícího Kčs 30,- ročně.

Obraťte!

*Prosíme, zašlete nám (nevypoleně) adresy svých známých bývalých
kolejáků — i když se nepřihlašujete za člena.*

Jména a adresy mých známých kolegů, bývalých kolejáků:

Jméno a adresy mých známých, kterým by se mohla zaslat členská přihláška:

SEZNAM ČLENŮ

I. Zakladatelé: † JUDr. Václav Robert hrabě z Kaunic, první protektor a předseda Kaunicových studentských kolejí spolu se svou chotí paní Josefínou Kaunicovou, nynější protektorkou kolejí.

† Ing. Jindřich Rabas, stavební rada v Brně.

† Ing. Osvald Žiwotski, stavební rada, Luhačovice.

† Ing. Lad. Jarkovský, Brandýs n. Orl.

† Jan Špaček, soukromník v Židenicích.

II. Členové čestní: † PhDr. Vladimír Novák, profesor vysoké školy technické Dra Edvarda Beneše v Brně.

Seznam členů zakládajících, skutečných a přispívajících bude po doplnění uveřejněn příštím rokem.

SEZNAM POSLUCHAČŮ

**ubytovaných v Kaunicových studentských kolejích v Brně, ve školním
roce 1939/40**

Adamčík Dom., JUDr.

Adamec Josef, fil.

Ajmut Boris, tech.

Anděl Zdeněk, lék.

Babka Peter, tech.

Bajtalon Miroslav, tech.

Balatka Zdeněk, chem.

Bank Lubomír, tech.

Bartušek Alois, fil.

Bašus Jaroslav, lék.

Bedáň Jan, tech.

Bednář František, lék.

Bena Josef, tech.

Benda Vilém, tech.

Beneš Jan, práv.

Beneš Viktor, tech.

Berger Vladimír, chem.

Běhal Zdeněk, fil.

Běhula Bohumír, zeměděl.

Bělohoubek Jan, práv.

Bichler Antonín, fil.

Bílek Jaroslav, fil.

Bílek Jaroslav, lék.

Boháč Ota, tech.

Borůvka Ladislav, tech.

Bosák Ctirad, fil.

Boudný Jaroslav, fil.

Brabec Bedřich, práv.

Branžovský Tomáš, lék.

Brázda Zdeněk, zvěr.

Brosch Miroslav, chem.

Buček Miroslav, tech.

Bureš Vladimír, práv.

Cahlík Josef, píř.

Cetkovský Arnošt, chem.

Coufal Jaroslav, tech.

Crha Zdeněk, tech.

Crhonek Jaroslav, tech.

Czegka Alexandr, zvěr.

Čajka Josef, tech.

Čaněk Bohuslav, tech.

Čelechovský Jaroslav, píř.

Čerešnák František, přír.
Černoch František, lék.
Černý Ervín, lék.
Černý Miroslav, tech.
Červenák Josef, fil.
Čížek Antonín, přír.
Čuda František, tech.
Čulík Rudolf, zeměd.
Čunta Oldřich, lék.

Daneš Zdeněk, práv.
Daněk Ladislav, tech.
David Bedřich, tech.
Děngel Vilibald, tech.
Dluhoš Maxmilián, lék.
Dobečka Josef, lék.
Dobeš Ladislav, lék.
Dohnálek Josef, chem.
Dokoupil Karel, JUDr.
Dolák Alois, fil.
Dolejší Karel, lék.
Dolének Antonín, lék.
Doležel Fabián, lék.
Dominik Josef, lék.
Dopita František, fil.
Dostálek František, zvěr.
Drdla Adolf, tech.
Dřevo Čestmír, lék.
Duda František, práv.
Dušánek Otakar, fil.
Dvořáček Ludv., JUDr.
Dvořák Bohuslav, tech.
Dvořák Josef, fil.
Dvořák Otto, JUDr.
Dzimko Anton, tech.

Emperger Eduard, tech.
Ernest Vladimír, tech.

Fabián Roman, zvěr.
Fiala Bohumír, lék.
Fila Karel, lék.
Flaška Karel, lék.
Floryán Tomáš, přír.

Fňukal, Bohuslav, lék.
Fridrich Slavomír, tech.
Friedel Oldřich, lék.
Fritscher Karel, tech.
Fučík Josef, chem.
Fukala Zdeněk, lék.

Gazurek Karel, lék.
Götz Vilém, tech.
Gracer Jaroslav, tech.

Habarta František, tech.
Hájek Antonín, tech.
Hájek Bohumil, zvěr.
Hájek František, práv.
Halík Vítězslav, fil.
Hanák Josef, tech.
Hančík František, tech.
Hanulják Gustav, přír.
Hanus Josef, lék.
Hasal Rudolf, lék.
Haša Karel, práv.
Haška František, práv.
Havránek Ladislav, tech.
Hejl Miloš, fil.
Hejník Alois, tech.
Hekela Ladislav, tech.
Herzán Vladimír, fil.
Hlaváč Miroslav, tech.
Hlavenka Milan, tech.
Hlobil Stanislav, lék.
Hofman Vilém, práv.
Hojdem Brétislav, chem.
Holčapek Josef, práv.
Holub Josef, lék.
Holub Miroslav, přír.
Horák Karel, přír.
Horák Petr, práv.
Horálek Karel, fil.
Hořínek Jindřich, fil.
Hrabal Stanislav, tech.
Hradilek Ludvík, tech.
Hrdlička Antonín, lék.
Hroza Alois, lék.

Hruška Jaroslav, lék.
Hub František, lék.
Hubáček Josef, přír.
Huráb Milan, tech.
Hurt Karel, lék.
Hurych Emanuel, přír.
Huťka František, tech.

Chaloupka Jaroslav, tech.
Chlumský Karel, lék.
Chmelař Jan, práv.
Chmiel Stanislav, zvěr.
Chovanec Bohumil, tech.
Chromý František, fil.
Chudárek Miroslav, techn.,

Jakubovič Henrik, lék.
Janíček Antonín, lék.
Janíček Václav, lék.
Janovský Bohuslav, lék.
Janovský Vladimír, zvěr.
Janyška František, přír.
Jarka Antonín, práv,
Jaroš Rajmund, lék.
Jaroš Zdeněk, zvěr.
Jarošek Viktor, lék.
Jedlička Jaromír, tech.
Jevický Havel, práv.
Jiříček Bedřich, chem.
Judas Vojtěch, fil.
Jura Jan, tech.
Jůzl Eduard, lék.

Kacíř Miroslav, lék.
Kaďurek Alois, fil.
Kalabis Josef, zvěr.
Kalivoda Štěpán, fil.
Kamoňa Ondřej, tech.
Kanaba Štefan, chem.
Kaňka Josef, tech.
Keller Richard, tech.
Kempný Josef, tech.
Kiszela Karol, tech.
Klapka Vladimír, práv.

Klečka Josef, práv.
Klein Emil, lék.
Klíč Rudolf, lék.
Klusák Vladimír, fil.
Knoll Miroslav, chem.
Knot Vojtěch, lék.
Kobylák František, lék.
Kocáb Stanislav, přír.
Kolář Dobroslav, tech.
Kolbinger Zdeněk, tech.
Komínek Vilém, lék.
Konečný Jan, lék.
Konečný Rudolf, fil.
Konečný Vojtěch, práv.
Konšel Radomír, tech.
Kopecký Jaromír, fil.
Kopecký Josef, zeměd.
Korger Michal, lék.
Kornilov Rostislav, fil.
Kosek Ladislav, přír.
Košík Antonín, lék.
Kostiha Jan, fil.
Košnář Rudolf, tech.
Kotsch Karel, tech.
Kouřil Adolf, tech.
Koutný Antonín, zeměd.
Kovalčík Jaroslav, tech.
Kovář Oldřich, přír.
Kovářík Bohuslav, chem.
Kovářík Karel, tech.
Kovářík Stanislav, lék.
Kozlík Vladimír, tech.
Kožuský Miroslav, tech.
Krajča Vladimír, tech.
Krakovíč Vladislav, tech.
Král Antonín, fil.
Král Jan, zvěr.
Králík Antonín, chem.
Králík František, přír.
Kramoliš Alois, fil.
Kravářík Ján, tech.
Kremi Antonín, lék.
Krist Stanislav, tech.
Krkoska Petr, lék.

Kroupa Josef, lék.
Krášk Ján, přír.
Krupica Josef, fil.
Krupka Miroslav, lék.
Krystýnek Jaromír, lék.
Křenek Jaroslav, fil.
Kříštek Václav, fil.
Křivánek Antonín, přír.
Křivánek František, tech.
Křivánek Vincenc, fil.
Křížek Zdeněk, fil.
Kuba Stanislav, zeměd.
Kubiš František, zeměd.
Kubiš Věstislav, lék.
Kučera Antonín, lék.
Kučera Jan, lék.
Kučerka Miroslav, tech.
Kulhánek Emil, tech.
Kulheim Otakar, tech.
Kulišek Vojtěch, práv.
Kunczycki Jan, tech.
Kurfirst Otakar, přír.
Kužma Štěpán, fil.
Kyselovský Václav, tech.

Lamprecht Arnošt, fil.
Lázenský Jan, zvěr.
Legerský Leo, fil.
Leitgeb František, lék.
Ležák Josef, zvěr.
Líčeník Vladimír, lék.
Liška Leopold, lék.
Liška Vladimír, tech.
Ljubičev Bojan, tech.
Lochař Václav, lék.
Lón Oldřich, práv.
Loprais Rostislav, tech.
Losík Václav, fil.
Lošťák František, zeměd.
Löffelmann Alois, práv.

Mačička Andrej, zvěr,
Macháč Miloslav, tech.

Macháček Antonín, lék.
Macháček Karel, lék.
Macháček Vladimír, tech.
Machala Bohumil, tech.
Machálek František, lék.
Dr. Machálka Zd., JUDr.
Machek Rudolf, lék.
Majer Miroslav, fil.
Maleček Jan, lék.
Málek Karel, tech.
Malhocký Mikuláš, zeměd.
Manda Jaromír, fil.
Mandák Oldřich, práv.
Marek Alois, fil.
Maršálek Eduard, lék.
Maršálek Isidor, lék.
Martínek Jaroslav, lék.
Martinovič Karel, fil.
Maštera Miroslav, fil.
Matoušek Cyril, lék.
Medek Bohumír, lék.
Meisel Tibor, zvěr.
Menšík Vladimír, tech.
Měchura Antonín, tech.
Mička Stanislav, tech.
Michálek Otakar, lék.
Michalík Jan, fil.
Mikoška Ludvík, práv.
Mikšíček Josef, tech.
Minařík Oldřich, fil.
Mitáš Jaromír, fil.
Mizerovský Frant., práv.
Mocek Vilém, práv.
Mrákič František, zvěr.
Musial Emil, práv.
Musil Cyril, lék.
Müller Antonín, lék.
Müller František, lék.

Navrátil Boleslav, zeměd.
Navrátil Jan, tech.
Navrátil Jan, fil.
Nečesal Arnold, fil.
Nedbal Alois, fil.

Nerušil Josef, fil.	Piš Josef, zeměděl.	Rusinský Alexej, lék.	Staroň Josef, chem.	Švec Václav, lék.	Vecheta Alois, chem.
Nevídal Jan, tech.	Pišot Otakar, tech.	Růžička František, fil.	Stebelák Václav, zeměděl.	Švěda Josef, tech.	Velička Bernard, lék.
Nezval Vítězslav, práv.	Přštěk Štěpán, fil.	Růžička František, lék.	Stoklasa Hugo, fil.	Šveda Josef, lék.	Vémola Antonín, chem.
Níkl Lev, tech.	Pivný Bohumír, chem.	Rybka Jan, práv.	Strachota Jaroslav, lék.	Švrčina Jaroslav, tech.	Veselý František, práv.
Nováček Bohuslav, tech.	Plaschkes Bedřich, lék.	Rychlý Alois, lék.	Strašák František, lék.	Tacl Oldřich, fil.	Vidlák Václav, práv.
Novák Antonín, lék.	Pliska Miroslav, tech.	Rychlý Karel, práv.	Stratilík Miloslav, tech.	Tacl Svatopluk, lék.	Vinzenz Zdeněk, tech.
Novák Boleslav, tech.	Pluchta Štefan, tech.	Ryška Jaroslav, tech.	Středula Erich, tech.	Tajchmann Josef, fil.	Viščor Anton, lék.
Novák František, tech.	Podloucký Stanislav, přír.	Říha Josef, tech.	Studený Josef, tech.	Tamaškovič Karol, tech.	Vížďa Jaroslav, lék.
Novák Josef, lék.	Pohloudek Josef, fil.	Římák Pavel, lék.	Sukop Miroslav, fil.	Tesař Rudolf, fil.	Vlček Miroslav, lék.
Novák Stanislav, zeměděl.	Pokorný Jaroslav, lék.	Říman Zdeněk, lék.	Svoboda Bohuslav, přír.	Tichý Oldřich, fil.	Vlk Oldřich, chem.
Novotný Josef, zeměděl.	Poláček Miroslav, tech.	Sedláček Stanislav, fil.	Svoboda Eduard, lék.	Tkaczky Jindřich, fil.	Vlkovský František, fil.
Nykl Josef, zeměděl.	Polák Jaroslav, tech.	Sedláček Vítězslav, fil.	Svoboda Jindřich, práv.	Vodička Richard, chem.	Vojta Josef, lék.
Odehnal Petr, lék.	Poledníček Josef, chem.	Seidl Karel, tech.	Svoboda Karel, přír.	Tomášek Stanislav, tech.	Vojtko Anton, přír.
Olejník Oldřich, lék.	Polívka Vladimír, lék.	Seifert Karel, fil.	Svoboda Pavel, práv.	Trenz František, chem.	Vojvoda Josef, přír.
Omelka František, práv.	Popov Dimitr, tech.	Setnička Antonín, fil.	Svoboda Zdeněk, lék.	Tuček František, lék.	Volkman Miroslav, lék.
Ondra Josef, tech.	Porupka Eduard, práv.	Schimonovský Frant., fil.	Svozílek Alois, lék.	Tulis Mirko, tech.	Vozák Ludovit, přír.
Ondráček Antonín, lék.	Pořízka Ladislav, práv.	Schindler Josef, tech.	Sýkora Miloslav, fil.	Tůma Miroslav, tech.	Všetula Bedřich, lék.
Opavský Jaroslav, fil.	Posmýk Bořivoj, lék.	Schopf Antonín, tech.	Sýřinek Karel, práv.	Tureček Josef, chem.	Vymětal Vladimír, zeměděl.
Ošťádal Jan, tech.	Pospíšil František, fil.	Schüch Josef, tech.	Šabršula Oldřich, fil.	Turek Miroslav, chem.	Vyskočil Jan, tech.
Ovečka Václav, zeměděl.	Potůček František, lék.	Siler Ladislav, fil.	Šafránek Karel, přír.	Tydláčka Miloslav, práv.	Vystrčil František, lék.
Pačes Pavel, práv.	Potůček František, tech.	Simandl Jaroslav, chem.	Šári Alfréd, lék.	Uhlíř Bedřich, lék.	Weber Antonín, fil.
Pachl Jan, fil.	Prajza Matouš, lék.	Sivek Alois, fil.	Šimek Karel, lék.	Uhlíř Jaromír, lék.	Weiss Jindřich, zvěr.
Pánek Karel, lék.	Prášek Josef, zvěr.	Procházka Vlastimil, lék.	Šimerle Josef tech.	Urban Alois, práv.	Wojciak Josef, tech.
Papoušek Jaroslav, přír.	Procházka Josef, práv.	Provažník František, tech.	Šimorda Josef, tech.	Urban Karel, tech.	Wolf Jiří, zvěr.
Pastyřík Stanislav, tech.	Prudký Jan, fil.	Skála Vladimír, tech.	Šimša Oldřich, lék.	Urbánek Erich, lék.	Zahrádka Karel, přír.
Paterna Josef, lék.	Prusek Josef, práv.	Sklenář Josef, fil.	Šimurda Antonín, práv.	Václavík Jan, tech.	Zálešák Jan, tech.
Pávek Josef, tech.	Ptáček Josef, tech.	Skřivánek Zdeněk, práv.	Šmarda Emil, fil.	Vaculík Václav, práv.	Zámečník Karel, fil.
Pávek Vít. lék.	Puchýř Bohumil, fil.	Slabál Jaroslav, lék.	Šmíd Emil, lék.	Vágner Ladislav, práv.	Zaoral František, lék.
Pávek Miroslav, lék.	Punčochář Josef, tech.	Slabák Oldřich, tech.	Šmíd Julius, fil.	Váhala Jan, lék.	Zapletal Josef, práv.
Pavel Josef, fil.	Pur Otto, tech.	Sláma-Kratochvíl Jos. fil.	Špaček Zdeněk, fil.	Váhala Rudolf, fil.	Zatloukal Engelbert., zem.
Pavelka Josef, práv.	Purman Josef, lék.	Slouka Vincenc, práv.	Špatina Antonín, přír.	Vajdiš Jaroslav, tech.	Zátopek František, fil.
Pavlas Jan, lék.	Raštice Bernard, lék.	Smejkal Jaroslav, chem.	Šrámek Jakub, tech.	Valach Jan, tech.	Zbiňovský Vladimír, přír.
Pazdera Leo, lék.	Robek Ludvík, fil.	Smolka Josef, lék.	Štefek Jaroslav, práv.	Valach Josef, tech.	Zedník Miroslav, tech.
Pažický Jan, lék.	Rolínek Karel, tech.	Smutka Josef, přír.	Štengl Josef, lék.	Valenta Adolf, tech.	Zeman L'udevit, tech.
Pektor Vladimír, chem.	Ronek Jaroslav, fil.	Sobotka Miroslav, tech.	Štourač Antonín, lék.	Valenta Antonín, tech.	Zeman Otakar, zvěr.
Penčák František, přír.	Rossa Bohdan, lék.	Sobotka Oldřich, zeměděl.	Štěpáník Alois, fil.	Valenta Jaroslav, práv.	Zemek František, tech.
Peřina Jan, lék.	Rotrek Jan, lék.	Soldán Josef, lék.	Štěpáník Ludvík, přír.	Valenta Mojmír, lék.	Zezula Vilém, lék.
Petrželka Jan, lék.	Rotrek Richard, chem.	Sonnewend Frant., zeměděl.	Štětka Jan, tech.	Valenta Oldřich, fil.	Zlámal Otto, práv.
Petrželka Josef, fil.	Rozbořil Leopold, práv.	Sovadina Miloslav, práv.	Šulák Miroslav, chem.	Vaněk Antonín, tech.	Zoubek Miroslav, fil.
Petřík Josef, tech.	Rozehnal Miroslav, lék.	Spáčil Jan, práv.	Švajdler Jan, tech.	Vašíček Alois, tech.	Žáček Adolf, lék.
Pikna Jan, fil.	Rozsypal Alois, tech.	Spisar Zdeněk, lék.	Švancara Josef, Ing.	Vavřín František, chem.	Žádník Miloslav, fil.
Piskoř Oldřich, tech.		Srná Karel, JUDr.	Švanda Vladimír, lék.		Železník Jaroslav, fil.

SEZNAM POSLUCHAČŮ

**ubytovaných v Pobočce Kaunicových studentských kolejí v Brně,
Lužická ul. 9, ve školním roce 1945/46**

Adamec Josef, tech.
 Božoň Albín, tech.
 Cetkovský Arnošt, tech.
 Čimbura Emanuel, práv.
 David Bedřich, tech.
 Drcman František, tech.
 Duda František, práv.
 Grygar Antonín, práv.
 Halámek Cyril, tech.
 Hejl Miloš, přír.
 Hojdem Břetislav, tech.
 Jánský Karel, tech.
 Jedlička Jaromír, tech.
 Jura Jan, tech.
 Kaňka Josef, tech.
 Knoll Miroslav, tech.
 Komínek Vilém, lék.
 Konečný Jan, lék.
 Kostecký Ladislav, tech.
 Kotsch Karel, tech.
 Kovář Josef, tech.
 Kovář Oldřich, přír.
 Krejčí Jan, práv.
 Krist Stanislav, tech.

Lipovský Jaromír, tech.
 Liška Leopold, lék.
 Liška Rudolf, tech.
 Lorenc Ladislav, přír.
 Máčel Antonín, práv.
 Macháč Miroslav, tech.
 Macháček Vladimír, tech.
 Majer Miroslav, fil.
 Malínek Miroslav, tech.
 Mandák Oldřich, práv.
 Mašterá Miroslav, fil.
 Medek Bohumír, lék.
 Mička Stanislav, tech.
 Minářík Oldřich, práv.
 Nikel Leo, tech.
 Novák František, práv.
 Novák Josef, tech.
 Ondroušek Zdeněk, přír.
 Oštádal, Jan, tech.
 Paterna Josef, lék.
 Penčák František, přír.
 Peslar Oldřich, tech.
 Pink Arnošt, tech.
 Porubka Eduard, práv.
 Prašivka Rudolf, tech.
 Přikryl Zdeněk, přír.
 Růžička František, lék.

Rychlý Alois, lék.
 Říha Vladimír, práv.
 Sedláček Josef, tech.
 Schopf Antonín, tech.
 Skácel Karel, lék.
 Sluka Isidor, práv.
 Spáčil Jan, práv.
 Spisar Zdeněk, lék.
 Streit Miroslav, práv.
 Svoboda Jindřich, práv.
 Šimek Karel, lék.
 Šmarda Emil, fil.
 Šprenger Miroslav, tech.
 Švec Václav, lék.
 Šveda Josef, lék.
 Švěda Josef, tech.
 Těšík Oldřich, tech.
 Tošenovský Eduard, fil.
 Tupý Vojtěch, práv.
 Uhmann Jan, tech.
 Urban Karel, tech.
 Valenta Adolf, tech.
 Valoušek Isidor, fil.
 Vecheta Alois, tech.
 Vincenc Zdeněk, tech.
 Železník Jaroslav, fil.

SEZNAM POSLUCHAČEK

ubytovaných v Dívčím domě KSK ve škol. roce 1939/40

Aubusová Klotilda, fil.
 Biličková Anežka, fil.
 Bojanovská Libuše, přír.
 Bosáková Ludmila, práv.
 Čechová Lilla, lék.
 Černá Anna, přír.
 Černá Věra, lék.
 Čubíková Marie, přír.
 Dobešová Anna, fil.
 Doležalová Marie, lék.
 Druckmüllerová Vlasta, lék.
 Dvořáková Vlasta, fil.
 Fialová Anděla, práv.
 Floriánová Jiřina, fil.
 Fürstová Marie, práv.
 Hájková Josefa, fil.
 Hlobilová Jindra, přír.
 Hofírková Jenovéfa, přír.
 Jašíčková Anežka, fil.
 Kadelová Anežka, lék.
 Kaplanová Ludmila, fil.
 Klimčíková Amálie, přír.
 Kneslová Marie, fil.
 Kočí Marie, lék.
 Kohutová Věra, fil.
 Kotschová Bedřiška, přír.
 Kouřilová Vojtěška, práv.
 Králičková Štefanie, přír.
 Krejčí Marie, fil.
 Krejčová Antonie, fil.
 Kubíčková Vlasta, fil.
 Kubíková Marie, lék.
 Kvichová Marie, lék.
 Lapčíková Dája, fil.
 Lapčíková Libuše, lék.
 Lojdová Jarmila, práv.
 Martinková Marie, fil.
 Měrková Růžena, přír.
 Muzikantová Anna, fil.
 Müllerová Miroslava, fil.
 Navrátilová Anna, fil.
 Nováková Marie, lék.
 Ondrášková Eliška, fil.
 Peterková Františka, techn.
 Petřivalská Františka, přír.
 Zoufalá Marie, fil.

Pospíšilová Ludmila, přír.
 Přibyllová Anděla, práv.
 Puskácsová Marie, fil.
 Rábnerová Josefa, fil.
 Řepková Zdena, práv.
 Segeťová Jarmila, fil.
 Smolanová Jindra, fil.
 Spáčilová Květa, fil.
 Stavinohová Zdenka, fil.
 Šauerová Tamara, lék.
 Šmeralová Milada, přír.
 Štachová Vlasta, přír.
 Švecová Filomena, fil.
 Triblová Antonie, fil.
 Trůnečková Marie, lék.
 Uwirová Ludmila, lék.
 Vlachová Karla, lék.
 Votayová Marie, fil.
 Výletová Anna, fil.

SÉZNAM POSLUCHAČEK

ubytovaných v Dívčím domě Kaunicových studentských kolejí ve školním roce 1945/46

Babáková Anna, tech.
Bednářová Věra, fil.
Bilíková Božena, fil.
Blešová Zdislava, fil.

Čechová Lila, lék.
Čermáková Milada, lék.

Dlabačová Bronislava, fil.

Floryánová Jiřina, fil.

Gojšová Drahomíra, fil.

Hájková Josefa, fil.
Hendrychová Anna, lék.
Hradecká Jiřina, fil.
Hrubá Marie, lék.
Hunkesová Marie, lék.

Kalužová Marie, lék.
Kletečková Olga, lék.
Koláčková Božena, lék.
Kolářová Zdeňka, lék.
Konopášková Božena, lék.
Kotschová Bedřiška, přír.
Koupková Eva, lék.
Krpálková Jiřina, tech.
Kubíčková Vlasta, fil.

Langrová Jarmila, tech.
Lišková Dobromila, lék.
Lorencová Vlasta, přír.

Matějková Jarmila, lék.
Matějková Květa, lék.
Matochová Vlasta, fil.
Měrková Miroslava, fil.
Měrková Růžena, práv.
Mikalová Eva, práv.
Moštková Marie, lék.
Mozolová Ludmila, lék.

Nejdlá Helena, lék.
Němcová Jarmila, lék.
Nováčková Eva, tech.
Nováčková Věra, fil.
Nováková Marie, lék.

Opluštílová Eva, fil.

Pazdanová Vlasta, fil.
Pešková Jiřina, lék.
Petřivalská Frant., přír.
Pitoňáková Marie, tech.
Polachová Květa, fil.
Preisová Miloslava, lék.
Ptáčková Libuše, tech.

Říháková Milada, lék.

Seidlová Viktorie, fil.
Sobolová Alena, práv.
Srnochová Věra, lék.
Srňenská Miroslava, fil.

Šašvatová Jarmila, fil.
Štefanová Zdeňka, přír.
Štumpfová Taťana, lék.

Ticháková Vlasta, lék.
Turková Eva, lék.

Vančurová Věra, tech.
Vavroušková Lidie, lék.
Vlachová Karla, lék.
Vodáková Kristina, lék.
Vodičková Marie, lék.
Výchoská Ludmila, lék.

Zezulková Ivana, fil.
Zouharová Květa, tech.

Žáčková Romana, lék.
Živná Ludmila, fil.

SEZNAM POSLUCHAČŮ

ubytovaných v Kaunicových studentských kolejích od 1. ledna 1946

Andrlík Stanislav, tech.
Ant. Bohumil, práv.

Bábík Květoslav, chem.
Badin Vladimír, přír.
Bambula Pravoslav, tech.
Bartas František, přír.
Bartoněk Karel, tech.
Beneš Jaroslav, lék.
Beněš Vladimír, zvěr.
Benža Vladimír, zvěr.
Bernard Jiří, tech.
Běták Vladimír, tech.
Bílý Miroslav, tech.
Bohatý Vlastislav, tech.
Boschettý Viktor, lék.
Bretšnajdr Jiří, tech.
Breznický Michal, lék.
Broškva Miloslav, zvěr.
Březovýk Jaroslav, práv.
Budín Emil, fil.
Burian Lubomír, přír.

Caha Miloš, tech.
Císař Oldřich, tech.
Cupal Vladislav, tech.

Čáp Karel, práv.
Čapka Oldřich, tech.
Čepička Vlastimil, tech.
Černý Miroslav, tech.
Černý Zdeněk, tech.
Čírtek Josef, lék.
Čuba Stanislav, zvěr.
Čumpl Bedřich, tech.

Demel Lubomír, tech.
Dobeš Jan, práv.
Dragoun Zdeněk, tech.
Dvořák Vladimír, tech.

Ejem František, práv.
Endlicher František, práv.

Fiala Zdeněk, práv.
Forejtík Dialimil, tech.
Frous Václav, lék.
Fučík Vladimír, pharm.
Fuksa Rudolf, fil.
Fuljar Miloslav, tech.

Geisler Ludvík, fil.
Gloser Arnošt, tech.
Gogela František, lék.

Habarta František, tech.
Hájek František, práv.
Hálka František, tech.
Hamšík Vladimír, zvěr.
Hanáček Josef, práv.
Hányš Miroslav, tech.
Harvánek Pavel, tech.
Havíř Jaroslav, práv.
Hečko Rudolf, zvěr.
Holánek Josef, lék.
Horváth Josef, zvěr.
Hradil Vlastimil, lék.
Hronec Jan, zvěr.
Hruža František, práv.
Hubáček Milan, tech.
Hubáček Mirko, tech.
Hutař Bohumil, tech.

Chytil Lubomír, fil.
Chytil Vladimír, tech.

Jančálek Vlastimil, tech.
Jančář Karel, tech.
Jančář Ludvík, tech.
Janíček Antonín, lék.
Jányš Jan, tech.
Jelínek Jaromír, lék.
Jelínek Oldřich, les.
Jobánek Miroslav, tech.
Jura Jan, tech.

Kameš Otakar, tech.
Karásek Jan, tech.
Karásek Josef, zvěr.
Kelnar Oldřich, tech.
Kočí Zdeněk, zvěr.
Kokavec Pavel, vys. soc.
Kolář Jaroslav, práv.
Kopřiva František, tech.
Kořínek Josef, práv.
Kostýlek Eduard, lék.
Košírek Jan, lék.
Kotěra Stanislav, zvěr.
Kotík Jaromír, fil.
Kousal Milan, tech.
Koutný Miloslav, práv.
Köppl Otomar, tech.
Kožuský Miroslav, tech.
Králík František, přír.
Kramarič Josef, práv.
Krejzek Václav, lék.
Krušpan Jaroslav, zvěr.
Krutílek Vladimír, lék.
Křivánek Vincenc, fil.
Kubíček Jaroslav, zvěr.
Kubíček Rudolf, tech.
Kučera Antonín, tech.
Kučera Ladislav, tech.
Kučírek Rudolf, tech.
Kudláček Luboš, přír.
Kuhn Jaroslav, tech.
Kula Václav, tech.
Kunert Ladislav, tech.
Kynčl Luděk, fil.

Langer Miroslav, tech.
Lechner Vilém, tech.
Leitgeb Karel, lék.
Letovanec Arnold, zvěr.
Lipovský Jaromír, tech.

Mandák Miroslav, fil.

Matějka Josef, tech.
 Matoušek Cyril, lék.
 Mazal Václav, arch.
 Mazuch Josef, tech.
 Měrka Josef, tech.
 Míček Dalibor, lék.
 Mikeš Josef, zvěr.
 Mikulčík Antonín, fil.
 Minarovský Josef, tech.
 Molnar Julius, zvěr.
 Mráček Jaromír, tech.
 Mrázek Miroslav, fil.
 Mudra Tomáš, tech.

 Najbrt Radim, zvěr.
 Navrátil Antonín, fil.
 Navrátil Jaromír, práv.
 Nedoma Frant., vys. soc.
 Neuman Karel, zvěr.
 Němec Oldřich, les.
 Nikel Leo, tech.
 Novák Jaromír, tech.
 Novák Jaroslav, přír.
 Novák Radomír, tech.
 Novák Vlastimil, tech.

 Obrdlík Oldřich, lék.
 Odvalil Arnošt, tech.
 Ordelt Zdeněk, tech.
 Odvárka Antonín, lék.

 Paňák Rudolf, tech.
 Papoušek Oldřich, fil.
 Paulov Štefan, zvěr.
 Peníška Václav, práv.
 Petr Zdeněk, les.
 Petrák Pravoslav, tech.
 Petrás Josef, tech.
 Petřík Rudolf, tech.
 Plaček Alois, lék.
 Phal Jan, práv.
 Pokorný Karel, tech.
 Pokorný Karel, lék.
 Pola František, tech.
 Polišenský Alois, les.

Pospíšil Jaromír, lék.
 Přemyslovský Otakar, tech.
 Přikryl Horymír, lék.
 Přikryl Zdeněk, přír.

 Revenda František, pharm.
 Rozsypal Alois, tech.
 Rušar Antonín, lék.
 Růžička Ladislav, lék.
 Ryba Stanislav, tech.
 Rybák Vladimír, tech.
 Ryšánek František, tech.
 Ryšánek Jindřich, tech.

 Řehoř Miroslav, fil.

Sádecký Eugen, zvěr.
 Sanitzer Zdeněk, přír.
 Sedláček Zdeněk, les.
 Sedlářk Leopold, zvěr.
 Sehnal Antonín, chem.
 Schmidt Jan, práv.
 Schwarzbach Jiří, tech.
 Skála Jaroslav, zvěr.
 Skládaný Miroslav, lék.
 Skokan Roman, práv.
 Skovajsa Stanislav, pharm.
 Sláma Karel, zvěr.
 Slouka Vincenc, práv.
 Smejkal Vítězslav, lék.
 Smékal Zdeněk, tech.
 Smetka Jan, les.
 Smutek Miloň, les.
 Smutek Radoš, tech.
 Stára Vlastimil, tech.
 Staša Jan, lék.
 Streit Miroslav, práv.
 Střecha Josef, zvěr.
 Svěrák Vladislav, práv.
 Svoboda Eduard, lék.
 Svoboda Jaromír, tech.
 Svoboda Vladimír, tech.

 Ševčík Josef, les.
 Šimek Antonín, práv.

Šimurda Lubomír, tech.
 Ší Josef, tech.
 Škoda Rostislav, zvěr.
 Školl Jan, tech.
 Škubal Jaroslav, tech.
 Štěpán Miroslav, les.
 Šmarda Jan, tech.
 Šnajdr Dušan, lék.
 Špaček Vladimír, přír.
 Špidla Antonín, lék.
 Štěrba Jaromír, fil.
 Šuta Juraj, zvěr.

 Takáč Jan, zvěr,
 Taufer Stanislav, tech.
 Tecl Jaroslav, zvěr.
 Tesařík Milan, lék.
 Tesařík Otakar, tech.
 Trtil Vojtěch, fil.
 Tůma Miroslav, tech.

 Vajdiš Jaroslav, tech.
 Valenta Adolf, tech.
 Valentovič Augustin, zvěr.
 Valovič Miroslav, vys. soc.
 Vaněk Antonín, tech.
 Vaněk Jiří, zvěr.
 Váp Oldřich, tech.
 Vaverka Josef, tech.
 Večeřa Jan, lék.
 Veselý Josef, arch.
 Vicherek Zdeněk, fil.
 Vítěz Vladimír, tech.
 Vořechovský Oldřich, tech.
 Vozar Vladimír, fil.
 Vrba František, tech.
 Vyhnalík Oldřich, fil.

 Weis Blahomír, tech.

Zahradník Jaromír, lék.
 Záleský Josef, zvěr.
 Zapletal Václav, lék.
 Závodný Jan, les.
 Zeman Stanislav, zvěr.

SEZNAM POPRAVENÝCH

(pokud bylo možno je zjistit)

Čís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
1.	Abeles Mořic	5. 5. 1900	2. 6. 1942	3. 6. 1942
2.	Adam František	2. 2. 1891	22. 6. 1942	23. 6. 1942
3.	Adamský Josef	13. 11. 1912	25. 6. 1942	26. 6. 1942
4.	Adam Helmut, obchod., Jihlava	12. 4. 1917	13. 11. 1941	13. 11. 1941
5.	Adam Valter, továr., Jihlava	7. 8. 1909	13. 11. 1941	13. 11. 1941
6.	Andrášek Josef, obch. cestující, Přerov	6. 1. 1901	14. 10. 1941	14. 10. 1941
7.	Báca Ludvík	22. 2. 1898	1. 7. 1942	
8.	Bacák Josef, obch. smíš. zb., Brno	8. 1. 1896	3. 10. 1941	3. 10. 1941
9.	Bácová Vlastimila	7. 6. 1910	1. 7. 1942	
10.	Bacovský Karel, Lišeň	27. 6. 1898	30. 9. 1941	1. 10. 1941
11.	Back Nanicka	9. 6. 1922	17. 6. 1942	18. 6. 1942
12.	Bárték Adolf, zub. lék., Křivá	30. 3. 1902	3. 2. 1945	5. 2. 1945
13.	Bernatík Jaroslav	7. 1. 1905	16. 6. 1945	18. 6. 1945
14.	Brázda Jan	26. 12. 1919	20. 3. 1944	21. 3. 1944
15.	Back Richard	8. 12. 1888	17. 6. 1942	18. 6. 1942
16.	Bala Alois	16. 8. 1893	3. 7. 1942	
17.	Baláč Jaroslav	18. 3. 1900	1. 7. 1942	
18.	Barák Ladislav	4. 3. 1884	1. 7. 1942	
19.	Barák Ludvík	26. 7. 1910	10. 1. 1943	11. 1. 1943
20.	Bartas Oldřich, soustr. kovů	10. 7. 1904	14. 10. 1941	14. 10. 1941
21.	Bartl Ferdinand	10. 5. 1872	25. 6. 1942	26. 6. 1942
22.	Bartoš František	1. 4. 1885	20. 6. 1942	22. 6. 1942
23.	Bednář Alois, pokryvač	21. 6. 1908	29. 10. 1941	29. 10. 1941
24.	Bednářík Vincenc	20. 2. 1904	4. 6. 1942	5. 6. 1942
25.	Beran Vincenc	29. 9. 1905	9. 6. 1942	20. 6. 1942
26.	Beran Rudolf	9. 3. 1904	15. 6. 1942	16. 6. 1942
27.	Berger Arnošt	29. 4. 1915		
28.	Berl Herman, obchodník	21. 4. 1895	30. 9. 1941	1. 10. 1941
29.	Berman Rudolf	26. 9. 1899	15. 6. 1942	16. 6. 1942
30.	Benedikt Karel, dělník na výp.	30. 10. 1897	1. 10. 1941	1. 10. 1941
31.	Berousek Antonín	7. 11. 1917	30. 9. 1941	1. 10. 1941
32.	Bertík Josef, dělník	30. 3. 191?	29. 10. 1941	29. 10. 1941
33.	Bezděk Antonín		26. 6. 1942	27. 6. 1942
34.	Běhula Vítězslav	1. 8. 1912	4. 6. 1942	5. 6. 1942
35.	Bílek Josef	8. 7. 1906	30. 9. 1941	1. 10. 1941
36.	Bílek Miroslav	26. 5. 1921	1. 7. 1942	
37.	Bilský Václav	6. 2. 1880	26. 6. 1942	27. 6. 1942
38.	Bystřický Frant., úředník	19. 1. 1914	2. 10. 1941	2. 10. 1941
39.	Blažejová Julie	15. 4. 1906	30. 6. 1942	
40.	Blažek Josef, dělník	6. 4. 1898	7. 11. 1941	7. 11. 1941
41.	Boleloucký František	6. 1. 1896	21. 6. 1942	22. 6. 1942
42.	Bouzar Agnes	18. 1. 1878	24. 6. 1942	25. 6. 1942
43.	Bouzar Antonín	17. 5. 1879	24. 6. 1942	25. 6. 1942
44.	Bouzarová Emilie	29. 4. 1921	24. 6. 1942	25. 6. 1942
45.	Bouzar Jan	22. 8. 1908	24. 6. 1942	25. 6. 1942
46.	Bouzarová Marie	12. 2. 1911	24. 6. 1942	25. 6. 1942

Cís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
47.	Bouzar Štěpán	1. 9. 1914	24. 6. 1942	25. 6. 1942
48.	Braimová Ela	19. 11. 1908	26. 6. 1942	27. 6. 1942
49.	Braum Štěpán	10. 6. 1895	16. 6. 1942	17. 6. 1942
50.	Brezna Tomáš	13. 12. 1914	9. 6. 1942	10. 6. 1942
51.	Brichta František	12. 5. 1884	1. 7. 1942	
52.	Brichta Vladimír	17. 7. 1911	1. 7. 1942	
53.	Brychta Antonín	4. 8. 1893	21. 6. 1942	22. 6. 1942
54.	Brodavka Arnošt, obch. ved.	22. 11. 1892	9. 10. 1941	9. 10. 1941
55.	Brodová Alexandra	23. 4. 1899	29. 5. 1942	30. 5. 1942
56.	Brunclík Božena	14. 6. 1921	21. 6. 1942	22. 6. 1942
57.	Brzokoupil Josef	18. 1. 1895	28. 6. 1942	29. 6. 1942
58.	Bubeník Ferd., řezník		10. 10. 1941	10. 10. 1941
59.	Bukovjan Libor, stolař, pomoc.	23. 7. 1914	30. 9. 1941	1. 10. 1941
60.	Bumba Václav, odbor. učitel	26. 9. 1905	18. 6. 1942	19. 6. 1942
61.	Bureš Václav, profesor v Brně		8. 10. 1941	8. 10. 1941
62.	Cupal Ludvík, zámečník	23. 8. 1919	15. 1. 1943	17. 1. 1943
63.	Cejp Emil	4. 8. 1889	1. 7. 1942	
64.	Cejpek František	9. 11. 1884	30. 6. 1942	
65.	Čoupek Ludvík	21. 4. 1910	1. 6. 1942	2. 6. 1942
66.	Čejpek František	4. 7. 1914	30. 6. 1942	
67.	Čoupek Tomáš	25. 2. 1917	1. 6. 1942	2. 6. 1942
68.	Čumíček Stanislav	11. 11. 1904		
69.	Čulda Vladimír	17. 11. 1915	12. 6. 1942	13. 6. 1942
70.	Čalkovský Jindřich, stol. pom.	20. 8. 1909	17. 10. 1941	17. 10. 1941
71.	Čapek Karel, pluk. v Brně	23. 7. 1892	30. 9. 1941	1. 10. 1941
72.	Časlava Jan, zedn. pom.	6. 2. 1905	17. 10. 1941	17. 10. 1941
73.	Čejka Metoděj	6. 7. 1898	17. 6. 1942	18. 6. 1942
74.	Čejpek Evžen	18. 9. 1924	30. 6. 1942	
75.	Čejpková Marie	6. 5. 1891	30. 6. 1942	
76.	Čejpková Marie	10. 2. 1922	30. 6. 1942	
77.	Čermák Adolf	11. 4. 1900	22. 6. 1942	23. 6. 1942
78.	Čermák Blahoslav	21. 3. 1896	23. 6. 1942	24. 6. 1942
79.	Čermák František	4. 11. 1894	21. 6. 1942	22. 6. 1942
80.	Čermák Josef	12. 8. 1922	29. 6. 1942	30. 6. 1942
81.	Černín Rudolf	9. 11. 1889	28. 6. 1942	29. 6. 1942
82.	Černý Alois	16. 6. 1900	2. 7. 1942	
83.	Černý František	18. 4. 1893	30. 6. 1942	
84.	Češek Jan	20. 12. 1898	14. 11. 1942	17. 11. 1942
85.	Čudovský Frant., úředník, Brodek u Přerova	29. 10. 1903	30. 9. 1941	1. 11. 1941
86.	Čupák Pravoslav	22. 2. 1920	22. 6. 1942	23. 6. 1942
87.	Daněk Antonín	17. 9. 1878	3. 7. 1942	
88.	Daněk Zdeněk	10. 5. 1914	1. 7. 1942	
89.	Dymes Karel	20. 6. 1895	1. 7. 1942	
90.	Dohnalík Josef, obchodník	23. 3. 1911	14. 10. 1941	14. 10. 1941

Cís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
91.	Dokoupil Josef	20. 11. 1912	20. 6. 1942	22. 6. 1942
92.	Dokoupil Oldřich	29. 8. 1919	19. 6. 1942	20. 6. 1942
93.	Doležál Josef	14. 8. 1906	29. 6. 1942	30. 6. 1942
94.	Drbal František, odb. učitel	28. 8. 1891	25. 10. 1941	25. 10. 1941
95.	Dřevo Josef	18. 4. 1921	5. 6. 1942	6. 6. 1942
96.	Dřevojánek Josef	27. 8. 1898	1. 6. 1942	2. 6. 1942
97.	Dřevojáková Marie	21. 12. 1894	1. 6. 1942	2. 6. 1942
98.	Dufka Gustav, Brno	. 1888	7. 5. 1940	10. 5. 1940
99.	Dulava Josef	9. 11. 1922	13. 6. 1942	15. 6. 1942
100.	Důlonera Gabriel	3. 2. 1906	1. 7. 1942	
101.	Důlonera Vladimír	24. 2. 1903	1. 7. 1942	
102.	Dvorský Josef	5. 9. 1884	3. 6. 1942	4. 6. 1942
103.	Dvořák Jan	7. 6. 1913	11. 3. 1945	20. 3. 1945
104.	Dvořák Karel, domovník	5. 2. 1904	3. 10. 1941	3. 10. 1941
105.	Dvořáková Věra	14. 6. 1912	3. 6. 1942	4. 6. 1942
106.	Falda Štěpán, zámečník	10. 2. 1905	6. 10. 1941	6. 10. 1941
107.	Faltinek František	11. 3. 1898	30. 6. 1942	
108.	Feigerle František, pplk.	31. 3. 1893	30. 9. 1941	1. 10. 1941
109.	Feichman Stanislav	13. 2. 1911	19. 6. 1942	20. 6. 1942
110.	Feinová Alice	2. 4. 1900	4. 6. 1942	5. 6. 1942
111.	Fest Jindřich, mech. učěň	2. 6. 1922	4. 10. 1941	4. 10. 1941
112.	Fibich Jan			18. 5. 1942
113.	Fibich Miroslav	21. 5. 1902	23. 6. 1942	24. 6. 1942
114.	Fiedler Abrahám	15. 1. 1906	3. 7. 1942	
115.	Fikrova Eliška	24. 4. 1902	27. 6. 1942	29. 6. 1942
116.	Filka Bohumil	2. 3. 1895	13. 6. 1942	15. 6. 1942
117.	Fischl Viktor	20. 1. 1894	30. 9. 1941	1. 10. 1941
118.	Fišer Josef	4. 6. 1908	20. 6. 1942	22. 6. 1942
119.	Flak Emil, řezník	24. 5. 1904	30. 9. 1941	1. 10. 1941
120.	Folář Alois	18. 6. 1890	30. 6. 1942	
121.	Foretník Antonín	3. 2. 1900	1. 7. 1942	
122.	Foretníková Marie	3. 8. 1905	1. 7. 1942	
123.	Frana Ludvík	27. 10. 1907	4. 6. 1942	5. 6. 1942
124.	Freund Rudolf	30. 9. 1876	15. 6. 1942	16. 6. 1942
125.	Friedl Josef	10. 12. 1897	1. 7. 1942	
126.	Fridrich František	2. 5. 1893	1. 7. 1942	
127.	Frydenc Jaroslav	7. 3. 1915	25. 6. 1942	26. 6. 1942
128.	Frydrich Josef, záv. přednosta	12. 2. 1904	3. 10. 1941	3. 10. 1941
129.	Fuksa František	9. 9. 1891	14. 6. 1942	15. 6. 1942
130.	Gajdoš Vlad., šofér	30. 8. 1899	15. 10. 1941	15. 10. 1941
131.	Gaisura Antonín	6. 12. 1882	3. 7. 1942	
132.	Gaisura Alois	4. 6. 1910	3. 7. 1942	
133.	Galar Bedřich	17. 1. 1897	15. 6. 1942	16. 6. 1942
134.	Ganger Norbert	23. 2. 1887	15. 6. 1942	16. 6. 1942
135.	Gelb Heršman, obchodník	4. 8. 1893	12. 2. 1944	13. 2. 1944
136.	Geiger Erich	15. 1. 1917	17. 6. 1942	18. 6. 1942
137.	Gelbort Jindřich, obchodník	25. 9. 1897	30. 9. 1941	1. 10. 1941
138.	Gerza Josef	2. 3. 1913	3. 7. 1942	
139.	Glogar Andrej, úřed. ČSD	1. 12. 1885	7. 11. 1941	7. 11. 1941

Čís.	Jméno - bydliště	Den narož.	Den popravy	Den zpopelnění
140.	Glogar Beatrie	28. 8. 1896	2. 7. 1942	
141.	Gotlieb Ant., obchodník, Vsetín	3. 6. 1889	30. 9. 1941	1. 10. 1941
142.	Goldmanová Emilie	16. 6. 1879	30. 6. 1942	
143.	Goldman Rudolf	9. 9. 1876	30. 6. 1942	
144.	Grace Vladimír	8. 10. 1899	5. 7. 1942	
145.	Grim Karel	27. 12. 1894	9. 3. 1945	13. 3. 1945
146.	Gregor Frant., drůbežník	7. 12. 1912	8. 10. 1941	8. 10. 1941
147.	Groh Vladimír, profesor Masarykovy university v Brně	26. 1. 1895	30. 9. 1941	1. 10. 1941
148.	Grosmann Václav, stolař	23. 12. 1896	30. 9. 1941	1. 10. 1941
149.	Gschwendtner Antonín	9. 1. 1896	30. 9. 1941	1. 10. 1941
150.	Gollecký Jan, Jihlava	15. 8. 1920	31. 7. 1943	3. 8. 1943
151.	Hain Václav	19. 1. 1906	9. 6. 1942	10. 6. 1942
152.	Hala František			
153.	Halaska Adalbert	19. 4. 1910	29. 6. 1942	30. 6. 1942
154.	Hanoušek Václav	9. 3. 1910	18. 3. 1940	19. 3. 1940
155.	Haras Jan	14. 5. 1913	17. 6. 1942	17. 6. 1942
156.	Hercík František	7. 2. 1894	23. 6. 1942	24. 6. 1942
157.	Hejkal Ladislav, dělník, Rosice	27. 6. 1905	24. 5. 1942	29. 5. 1942
158.	Herman Jaroslav	5. 2. 1908	13. 6. 1942	15. 6. 1942
159.	Hirsch Julius	9. 12. 1897	31. 12. 1942	
160.	Hladík Emil	15. 10. 1902	30. 6. 1942	
161.	Hlaváč Frant., Kyjov	26. 11. 1898	22. 1. 1944	23. 1. 1944
162.	Hlavica Antonín	5. 6. 1892	20. 6. 1942	22. 6. 1942
163.	Hlavinka Milada	3. 10. 1920	30. 5. 1942	1. 6. 1942
164.	Hlazek František	11. 3. 1900	12. 6. 1942	13. 6. 1942
165.	Hoblík Vladimír JUDr., státní zástupce	29. 3. 1902	30. 5. 1942	1. 6. 1942
166.	Hojář Ladislav	4. 8. 1915	25. 6. 1942	26. 6. 1942
167.	Holánek Jos. Dr., okr. lékař	22. 10. 1891	17. 8. 1940	20. 8. 1940
168.	Holík Josef	5. 3. 1913	24. 6. 1942	25. 6. 1942
170.	Horák Antonín, řezník	30. 4. 1908	10. 10. 1941	10. 10. 1941
171.	Horák František	24. 4. 1893	5. 6. 1942	6. 6. 1942
172.	Horák Ladislav, řezník	30. 1. 1895	18. 6. 1942	19. 6. 1942
173.	Holzer Artur	19. 3. 1892	9. 1. 1944	9. 1. 1944
174.	Horák Leopold, dělník	14. 6. 1906	10. 10. 1941	10. 10. 1941
175.	Holešovský Karel, řezník	27. 4. 1915	8. 10. 1941	8. 10. 1941
176.	Horniak Karel, dělník	17. 10. 1919	1. 11. 1941	1. 11. 1941
177.	Horník Rudolf	26. 4. 1897	19. 6. 1942	20. 6. 1942
178.	Holes Alois	19. 6. 1871	27. 6. 1942	29. 6. 1942
179.	Hovurka Jan, náměstek	27. 4. 1916	25. 10. 1941	25. 10. 1941
180.	Hoza František, odb. učitel	30. 11. 1899	9. 10. 1941	9. 10. 1941
181.	Hrabovský Josef	6. 4. 1916	1. 6. 1942	2. 6. 1942
182.	Hrdlička Jan	9. 2. 1883	29. 9. 1942	30. 9. 1942
183.	Hrdličková Marie	6. 3. 1911	26. 6. 1942	27. 6. 1942
184.	Hrom Eduard	17. 3. 1880	17. 4. 1944	18. 4. 1944
185.	Hrozek Jan	14. 10. 1909	15. 6. 1942	15. 6. 1942
186.	Hroz Josef	10. 10. 1886	23. 6. 1942	24. 6. 1942
187.	Hrušák Bohumír	5. 1. 1893	30. 5. 1942	1. 6. 1942
188.	Hrušák Amalie	16. 5. 1895	30. 5. 1942	1. 6. 1942

Čís.	Jméno - bydliště	Den narož.	Den popravy	Den zpopelnění
189.	Hubáček Václav	28. 9. 1909	30. 6. 1942	22. 6. 1942
190.	Hubík Otakar	23. 12. 1897	21. 6. 1942	1. 10. 1941
191.	Huppert Theodor, stav. dělník	2. 12. 1899	30. 9. 1941	19. 6. 1942
192.	Hurtík Jan	16. 10. 1896	19. 11. 1941	19. 11. 1941
193.	Chalabala Jan	30. 10. 1904	18. 6. 1942	19. 6. 1942
194.	Chaloupka Ant., Brno-Židenice	31. 1. 1905	5. 3. 1940	8. 3. 1940
195.	Charvát Josef	16. 5. 1907	18. 6. 1942	19. 6. 1942
196.	Charbula Jan	22. 10. 1905	2. 6. 1942	3. 6. 1942
197.	Charbulová Vlasta	14. 6. 1876	2. 6. 1942	3. 6. 1942
198.	Chýlek Antonín	11. 1. 1902	8. 10. 1941	8. 10. 1941
199.	Chládek Frant.			
200.	Chlup Jan	23. 4. 1881	5. 6. 1942	6. 6. 1942
201.	Chlupová Marie	21. 9. 1897	20. 6. 1942	21. 6. 1942
202.	Chromec Richard	12. 2. 1894	3. 7. 1942	
203.	Chudoba Josef	1. 10. 1904	16. 6. 1942	17. 6. 1942
204.	Chudoba Zdeněk			
205.	István Eduard, obch. se znám.	30. 5. 1913	30. 9. 1941	1. 10. 1941
206.	Ivánovičová Marie	10. 5. 1902	23. 6. 1942	24. 6. 1942
207.	Jursa Jan	14. 1. 1900	9. 6. 1942	10. 6. 1942
208.	Jurenka Jaroslav	5. 4. 1904	16. 6. 1942	17. 6. 1942
209.	Ježek František	9. 8. 1890	9. 3. 1945	13. 3. 1945
210.	Jelínek Jan	13. 4. 1885	14. 6. 1942	15. 6. 1942
211.	Jaroš Ladislav	10. 5. 1890	18. 6. 1942	19. 6. 1942
212.	Jacob Josef	15. 12. 1903	21. 6. 1942	22. 6. 1942
213.	Jiránková Marie	6. 3. 1893	1. 7. 1942	
214.	Jiříkovský Alois	19. 9. 1909	30. 9. 1941	1. 10. 1941
215.	Jílek Vojtěch, lékař	14. 4. 1908	30. 9. 1941	1. 10. 1941
216.	Janeček Stan., správce školy	14. 8. 1900	29. 10. 1941	29. 10. 1941
217.	Jedna Vladimír	4. 1. 1899	2. 6. 1942	3. 6. 1942
218.	Jarosek Gustav, továrník	11. 2. 1897	14. 10. 1941	14. 10. 1941
219.	Jemelka Josef, mlynář	7. 3. 1910	13. 11. 1941	13. 11. 1941
220.	Janiček Otakar	17. 2. 1900	27. 6. 1942	29. 6. 1942
221.	Jelínek Stanislav	31. 10. 1900	28. 6. 1942	29. 6. 1942
222.	Jobánek Ludvík	7. 8. 1895	27. 6. 1942	29. 6. 1942
223.	Jelínek Karel	1. 10. 1919	30. 6. 1942	
224.	Ježerská Anna	2. 7. 1916		
225.	Jančík Alois	6. 2. 1903	14. 11. 1942	17. 11. 1942
226.	Kadera František	8. 9. 1895	27. 6. 1942	29. 6. 1942
227.	Kadlec Jan, natěrač	14. 1. 1886	30. 9. 1941	1. 10. 1941
228.	Kaláb Bohumír	24. 9. 1904	28. 6. 1942	29. 6. 1942
229.	Kanter Laib, dělník	15. 7. 1898	30. 9. 1941	1. 10. 1941
230.	Karas Josef	7. 3. 1890	26. 6. 1942	27. 6. 1942
231.	Karásková Josefa	8. 5. 1911	2. 7. 1942	
232.	Karlík Antonín	22. 4. 1921	20. 6. 1942	
233.	Kašpárek Fr., zámečník	16. 9. 1905	17. 2. 1944	18. 2. 1944
234.	Kašpar Rudolf, čišník, Vsetín	15. 7. 1917	19. 7. 1941	22. 7. 1941

Čís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
235.	Katrnožka Karel	22. 1. 1890	25. 6. 1942	26. 6. 1942
236.	Kazda František	9. 2. 1899	25. 6. 1942	26. 6. 1942
237.	Klapil Miroslav	17. 9. 1900	20. 6. 1942	22. 6. 1942
238.	Klásek Bedřich	17. 7. 1883	27. 6. 1942	29. 6. 1942
239.	Klecl Jos., předn. ČSD, Prostějov	11. 12. 1897	22. 3. 1940	26. 3. 1940
240.	Klein Jakub	1. 8. 1884	5. 6. 1942	6. 6. 1942
241.	Klečka Bohumil, učitel	11. 9. 1904	10. 10. 1941	10. 0. 1941
242.	Klinger Viktor	8. 8. 1900	4. 6. 1942	5. 6. 1942
243.	Klimeš Karel	20. 7. 1891	1. 7. 1942	
244.	Kluch František	10. 2. 1921	12. 6. 1942	13. 6. 1942
245.	Kluch Stanislav	6. 5. 1891	29. 5. 1942	30. 5. 1942
246.	Kluch Vladimír	16. 12. 1924	30. 5. 1942	1. 6. 1942
247.	Kluchová Františka	5. 12. 1900	29. 5. 1942	30. 5. 1942
248.	Klinger Viktor	8. 8. 1900	4. 6. 1942	5. 6. 1942
249.	Kněsl Vilém	1. 3. 1910	23. 6. 1942	24. 6. 1942
250.	Knoss Jan	28. 4. 1892	26. 6. 1942	27. 6. 1942
251.	Knos Richard, lamač kamene	19. 11. 1899	30. 9. 1941	1. 10. 1941
252.	Kohlitz Artur, bankovní ředitel	13. 6. 1900	11. 10. 1941	11. 10. 1941
253.	Kocián Beatic	24. 2. 1907	2. 7. 1942	
254.	Kocourek Jindřich	14. 5. 1901	30. 6. 1942	
255.	Kočí Antonín	6. 6. 1899	22. 6. 1942	23. 6. 1942
256.	Koreš Fr., stolař, Hulín	11. 10. 1908	10. 5. 1943	11. 5. 1943
257.	Koláříková Jaroslava	1. 6. 1916	30. 5. 1942	1. 6. 1942
258.	Kolářík Jiří	1. 12. 1909	30. 5. 1942	1. 6. 1942
259.	Kolářík Josef	2. 1. 1876	30. 5. 1942	1. 6. 1942
260.	Koláříková Josefa	8. 1. 1888	30. 5. 1942	1. 6. 1942
261.	Koláček Josef	2. 6. 1905	30. 6. 1942	
262.	Kolísek Josef, úředník pojíšťovny	1. 6. 1902	16. 10. 1941	16. 10. 1941
263.	Konečný Ludvík		28. 5. 1942	29. 5. 1942
264.	Kopeček František		10. 6. 1942	11. 6. 1942
265.	Kopečková Jana	2. 9. 1903	1. 6. 1942	2. 6. 1942
266.	Kopulety František	26. 11. 1897	21. 6. 1942	22. 6. 1942
267.	Korčák Arnošt, dám. krejčí	27. 9. 1912	27. 11. 1941	27. 11. 1941
268.	Kořínek Jan	16. 11. 1900	17. 6. 1942	18. 6. 1942
269.	Körner Leopold	11. 5. 1900	11. 6. 1942	12. 6. 1942
270.	Kos Adolf	6. 9. 1886	3. 6. 1942	4. 6. 1942
271.	Kos Jaroslav	26. 3. 1923	3. 6. 1942	4. 6. 1942
272.	Kose Jaroslav	29. 8. 1897	3. 7. 1942	
273.	Kostiha Václav	26. 7. 1900	1. 7. 1942	
274.	Koudela Jaroslav	8. 4. 1897	28. 6. 1942	29. 6. 1942
275.	Koutný Jan	16. 11. 1900	10. 6. 1942	11. 6. 1942
276.	Koutná Karla	26. 6. 1907	10. 6. 1942	11. 6. 1942
277.	Kovalčík Bohumil, předn. ČSD	11. 4. 1903	29. 10. 1941	29. 10. 1941
278.	Kovář Theodor, šofér	20. 7. 1905	3. 10. 1941	3. 10. 1941
279.	Kozlíček Josef, čalouník	13. 2. 1924	16. 4. 1943	17. 4. 1943
280.	Kratina Emanuel	2. 12. 1898	16. 6. 1942	17. 6. 1942
281.	Krakauer Sigmund, krejč. pom.	18. 2. 1905	30. 9. 1941	1. 10. 1941
282.	Krč Josef	27. 4. 1895	20. 6. 1942	22. 6. 1942
283.	Kratochvíl Bohuslav			29. 9. 1942
284.	Králiček Alois	14. 5. 1901	30. 6. 1942	
285.	Králičková Marie	9. 10. 1909	30. 6. 1942	

Čís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
286.	Krecmar Karel, mlynář	28. 4. 1909	3. 10. 1941	3. 10. 1941
287.	Krysa Emanuel	9. 2. 1896	30. 9. 1941	1. 10. 1941
288.	Křivánek Bedřich	20. 4. 1924	29. 6. 1942	30. 6. 1942
289.	Krondl Vlad., Brno-Žabovřesky		14. 2. 1941	18. 2. 1941
290.	Kříž Bohuslav	21. 2. 1882	22. 6. 1942	23. 6. 1942
291.	Kříž Oldřich, stol. pom.	11. 5. 1905	17. 10. 1941	17. 10. 1941
292.	Krupar Josef	1. 6. 1900	30. 6. 1942	
293.	Krupička Pavel	18. 8. 1905	18. 6. 1942	19. 6. 1942
294.	Kubec Miroslav	12. 7. 1915	1. 7. 1942	
295.	Kubík Bohumil	22. 1. 1914	11. 6. 1942	12. 6. 1942
296.	Kubín František, učitel	16. 5. 1909	30. 9. 1941	1. 10. 1941
297.	Kučera Frant., obch. příručí	14. 8. 1902	30. 9. 1941	1. 10. 1941
298.	Kuntz Kamillo	2. 10. 1905	12. 2. 1944	13. 2. 1944
299.	Kužela Vít, pplk. v Brně	15. 6. 1890	1. 7. 1942	
300.	Kux Jaroslav	12. 10. 1904	9. 6. 1942	10. 6. 1942
301.	Kvapil František	20. 2. 1876	5. 6. 1942	6. 6. 1942
302.	Květina Josef	3. 6. 1892	15. 6. 1942	15. 6. 1942
303.	Lančíková Eva, Přerov	16. 5. 1924	25. 6. 1942	26. 6. 1942
304.	Lang Vilém	5. 3. 1877	20. 3. 1942	24. 3. 1942
305.	Laník Jiří	3. 3. 1913	24. 6. 1942	25. 6. 1942
306.	Lanzíková Hermína	10. 2. 1893	3. 6. 1942	4. 6. 1942
307.	Látlal Leopold	18. 6. 1915	3. 7. 1942	
308.	Leden Evžen	20. 2. 1887	3. 7. 1942	
309.	Leinveber Jan	8. 3. 1902	13. 6. 1942	15. 6. 1942
310.	Leksa Gustav, pošt. úředník	14. 9. 1900	8. 7. 1943	9. 7. 1943
311.	Lemberk František	12. 12. 1894	16. 6. 1942	17. 6. 1942
312.	Lhotský Vladimír	26. 6. 1903	13. 6. 1942	19. 11. 1942
313.	Lichtenstern Karel	14. 8. 1918	19. 11. 1941	19. 11. 1941
314.	Lipoldová Anna	26. 8. 1909	10. 6. 1942	11. 6. 1942
315.	Lorenz František	23. 2. 1883	19. 6. 1942	20. 6. 1942
316.	Löwenbeim Emil	23. 2. 1883	10. 6. 1942	11. 6. 1942
317.	Löwy Max	6. 10. 1875	7. 7. 1942	
318.	Luhan Václav, učitel	22. 3. 1905	15. 10. 1941	15. 10. 1941
319.	Lukášek Bohumil	5. 11. 1911	27. 6. 1942	29. 6. 1942
320.	Lukaštík Vojtěch, Jankovice	11. 7. 1921	28. 1. 1943	30. 1. 1943
321.	Maas Albert	21. 7. 1885	13. 1. 1943	15. 1. 1943
322.	Maca Robert	4. 3. 1896	13. 6. 1942	15. 6. 1942
323.	Macenek Josef, obch. vedoucí	30. 11. 1908	30. 9. 1941	1. 10. 1941
324.	Macku Alois, profesor	31. 1. 1886	8. 12. 1941	12. 12. 1941
325.	Macour Karel, dělník, N. Kinice	27. 7. 1917	30. 10. 1941	30. 10. 1941
326.	Máčel Ladislav, Dr.	26. 8. 1897	11. 6. 1942	12. 6. 1942
327.	Mádle Frant., maj. um. obraz.	11. 2. 1892	25. 10. 1941	25. 10. 1941
328.	Mahr Alois, ředitel	6. 5. 1895	13. 11. 1941	13. 11. 1941
329.	Macháčková Anna	23. 6. 1919	2. 7. 1942	
330.	Mach Václav, úředník	17. 9. 1904	30. 9. 1941	1. 10. 1941
331.	Malátová Julie	2. 9. 1895	22. 6. 1942	23. 6. 1942
332.	Malík Arnošt	21. 1. 1905	19. 11. 1941	19. 11. 1941
333.	Man Bohumil	21. 9. 1906	13. 6. 1942	15. 6. 1942
334.	Maráček František	18. 9. 1905	19. 11. 1941	19. 11. 1941

Čís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
335.	Martinec Jan	7. 5. 1900	20. 6. 1942	22. 6. 1942
336.	Masy Robert, sedlák	22. 11. 1912	30. 9. 1941	1. 10. 1941
337.	Matějův Adolf	31. 3. 1893	21. 6. 1942	22. 6. 1942
338.	Matyáš Julius, koželuha	10. 7. 1905	7. 10. 1941	7. 10. 1941
339.	Matyáš Ladislav, koželuha	27. 2. 1900	7. 10. 1941	7. 10. 1941
340.	Matuška Stan., kovodělník	4. 5. 1908	6. 10. 1941	6. 10. 1941
341.	Matušinec Jan, dělník	20. 1. 1912	29. 10. 1941	29. 10. 1941
342.	Mautner Charlota, Brno, Cejl	1. 5. 1889	18. 7. 1942	19. 7. 1942
343.	Maziar Mieczyslav	8. 2. 1925	4. 6. 1942	5. 6. 1942
344.	Meier Valter, dělník na výpom.	19. 12. 1907	30. 9. 1941	1. 10. 1941
345.	Melkes Rudolf, techn. úředník	4. 3. 1908	30. 9. 1941	1. 10. 1941
346.	Meluzínek František	5. 5. 1901	1. 7. 1942	
347.	Meluzín Josef, továr. mistr	22. 12. 1892	30. 9. 1941	1. 10. 1941
348.	Meluzíková Marta	11. 1. 1910	1. 7. 1942	
349.	Dr. Mezník Jaroslav, zemský president, Brno		14. 11. 1941	14. 11. 1941
350.	Měšťan František	28. 3. 1896	15. 2. 1945	20. 2. 1945
351.	Micola Jaroslav	14. 1. 1911	3. 7. 1942	
352.	Mička Přemysl, školník, Třebetín	6. 2. 1900	20. 11. 1943	21. 11. 1943
353.	Miewald Rudolf, malíř, pomoc.	11. 2. 1903	30. 9. 1941	1. 10. 1941
354.	Michálek Ant., obch. pomocník	20. 10. 1900	25. 10. 1941	25. 10. 1941
355.	Michálek Jiří	23. 12. 1902	3. 7. 1942	
356.	Mikala Bohumil	5. 6. 1907	9. 6. 1942	10. 6. 1942
357.	Mikunda Albín	1. 8. 1893	18. 6. 1942	19. 6. 1942
358.	Mikeš Frant.	5. 7. 1888	9. 6. 1942	10. 6. 1942
359.	Milý Jakub	13. 10. 1913	30. 9. 1941	1. 10. 1941
360.	Minář František	21. 11. 1906	9. 6. 1942	10. 6. 1942
361.	Mišák Josef	5. 3. 1915	23. 6. 1942	24. 6. 1942
362.	Mišáková Marie	1. 2. 1893	3. 7. 1942	
363.	Mušurcová Josefa	17. 2. 1900	1. 7. 1942	
364.	Mlčoch Antonín	16. 1. 1895	13. 6. 1942	15. 6. 1942
365.	Mlčoch Leopold, řezník	10. 12. 1900	3. 10. 1941	3. 10. 1941
366.	Morávek Josef, Vyškov, Libězín	27. 12. 1894	15. 12. 1939	18. 12. 1939
367.	Morgenstern Albert, Brno	15. 1. 1869	11. 1. 1942	16. 1. 1942
368.	Mrázek Bohuslav		22. 6. 1942	23. 6. 1942
369.	Mrázek František	13. 12. 1901	27. 6. 1942	29. 6. 1942
370.	Mrkvica Josef	25. 2. 1914	9. 6. 1942	10. 6. 1942
371.	Mutina Ludvík, dělník	10. 8. 1893	6. 10. 1941	6. 10. 1941
372.	Müller Josef	19. 10. 1900	1. 7. 1942	
373.	Nachmilner Zdeněk	23. 12. 1909	3. 6. 1942	4. 6. 1942
374.	Navrátil Agnés	12. 1. 1900	15. 6. 1942	16. 6. 1942
375.	Navrátil Jaromír	4. 8. 1900	14. 6. 1942	15. 6. 1942
376.	Navrátil František			13. 3. 1942
377.	Navrátilová Kamila	13. 7. 1877	30. 6. 1942	
378.	Neca Alois	27. 4. 1893	29. 5. 1942	30. 5. 1942
379.	Neocová Ludmila	6. 9. 1896	30. 5. 1942	1. 6. 1942
380.	Nedbal Oskar	2. 7. 1915	9. 6. 1942	10. 6. 1942
381.	Nesvadba František, natěrač	4. 10. 1903	7. 11. 1941	7. 11. 1941
382.	Nesveda Kamil, Brno, Hoppeho	12. 12. 1890	30. 9. 1941	1. 10. 1941
383.	Nětík Leopold, stroj. zámečník	15. 12. 1910	11. 10. 1941	11. 10. 1941

Čís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
384.	Nevola Josef	2. 5. 1895	14. 11. 1942	17. 11. 1942
385.	Nevrly Ignác	17. 4. 1897	23. 6. 1942	24. 6. 1942
386.	Němcová Anna	13. 12. 1914	2. 7. 1942	
387.	Němec Rudolf	17. 4. 1902	16. 6. 1942	17. 6. 1942
388.	Nosál Alois	8. 8. 1904	16. 6. 1942	17. 6. 1942
389.	Novák Jan	27. 12. 1873	24. 6. 1942	25. 6. 1942
390.	Novák Jan	4. 9. 1909	24. 6. 1942	25. 6. 1942
391.	Novák Jaroslav	11. 4. 1895	19. 6. 1942	20. 6. 1942
392.	Novák Josef, řezník	21. 3. 1897	10. 10. 1941	10. 10. 1941
393.	Nováková Františka	9. 9. 1914	24. 6. 1942	25. 6. 1942
394.	Novák Karel	20. 10. 1910	24. 6. 1942	25. 6. 1942
395.	Nováček Karel, dělník, Víškovice	6. 6. 1902	26. 7. 1942	27. 7. 1942
396.	Novotný Antonín, stolař, pom.	31. 3. 1911	17. 10. 1941	17. 10. 1941
397.	Novotný Antonín	7. 6. 1906	17. 6. 1942	18. 6. 1942
398.	Novotný Jan, učitel, D. Klášter	11. 5. 1876		
399.	Novotný Karel, řofér, Židenice	29. 4. 1891	8. 3. 1942	13. 3. 1942
400.	Novotný Vilém, řezník	24. 5. 1897	14. 10. 1941	14. 10. 1941
401.	Obrovský Jaroslav	2. 10. 1912	30. 6. 1942	
402.	Odstřil Bohumil	14. 9. 1909	28. 6. 1942	29. 6. 1942
403.	Ondráček Josef, stav. praktik.	22. 2. 1920	14. 9. 1940	17. 9. 1940
404.	Ondráček Robert	2. 8. 1897	15. 6. 1942	16. 6. 1942
405.	Orlitt František	20. 10. 1903	30. 6. 1942	
406.	Ostravský Josef	6. 4. 1914	14. 11. 1942	17. 11. 1942
407.	Otava Josef			29. 1. 1942
408.	Oulehla Bohuslav	31. 10. 1885	1. 7. 1942	
409.	Oulehla Jaroslav	28. 7. 1891	1. 7. 1942	
410.	Oulehla Miloš	5. 6. 1894	1. 7. 1942	
411.	Procházka Jaromír	20. 12. 1896	20. 3. 1945	20. 3. 1945
412.	Pacák František	17. 11. 1901	11. 6. 1942	12. 6. 1942
413.	Pacas František	25. 11. 1901	14. 6. 1942	15. 6. 1942
414.	Pacek Josef	28. 8. 1907	9. 10. 1941	9. 10. 1941
415.	Papež Josef, tkadlec	27. 2. 1894	29. 10. 1940	29. 10. 1940
416.	Papřek Antonín	5. 6. 1896	11. 1. 1943	
417.	Pavel Antonín, dělník	2. 4. 1895	30. 9. 1941	1. 10. 1941
418.	Pavelka Miroslav	19. 3. 1922	2. 6. 1942	3. 6. 1942
419.	Pavlica Jaroslav, dělník	28. 4. 1904	7. 11. 1941	7. 11. 1941
420.	Pavliček Jaroslav	14. 2. 1923	22. 6. 1942	23. 6. 1942
421.	Pazderna Josef	20. 3. 1900	1. 7. 1942	
422.	Pechalová Anna	12. 6. 1891	12. 6. 1942	13. 6. 1942
423.	Pechal Josef	18. 2. 1878	12. 6. 1942	13. 6. 1942
424.	Pechal Klement	23. 2. 1920	12. 6. 1942	13. 6. 1942
425.	Pergler Stanislav	4. 5. 1895	21. 6. 1942	22. 6. 1942
426.	Peškar Jan	15. 2. 1892	14. 6. 1942	15. 6. 1942
427.	Peterek Jan, ředitel, Rajhrad	9. 12. 1899	29. 5. 1942	30. 5. 1942
428.	Peterková Žofie	18. 4. 1904	29. 5. 1942	30. 5. 1942
429.	Petrů Miroslav, vrch. ofic. ČSD	10. 9. 1887	27. 11. 1941	27. 11. 1941
430.	Planičková Žofie	6. 5. 1892	13. 6. 1942	15. 6. 1942
431.	Plaček František	6. 10. 1924	29. 6. 1942	30. 6. 1942
432.	Plašíl Jan	9. 5. 1895	30. 6. 1942	

Čís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
433.	Plyška Alois	16. 6. 1910	1. 6. 1942	2. 6. 1942
434.	Pilař Vladimír	22. 12. 1899	19. 11. 1941	19. 11. 1941
435.	Pinka Antonín	21. 3. 1889	28. 6. 1942	29. 6. 1942
436.	Pintera Josef	10. 3. 1908	3. 6. 1942	4. 6. 1942
437.	Podest Bartoloměj	31. 8. 1887	28. 6. 1942	29. 6. 1942
438.	Podsedník František, stolař	4. 11. 1904	17. 10. 1941	17. 10. 1941
439.	Pokorný František			
440.	Poláček Jan, zást. ředitele	22. 5. 1895	25. 10. 1941	25. 10. 1941
441.	Pollak Emil	9. 12. 1900	30. 9. 1941	1. 10. 1941
442.	Pončík Josef, zedník	14. 3. 1910	6. 10. 1941	6. 10. 1941
443.	Popelková Ludmila	11. 4. 1921	1. 7. 1942	
444.	Popela Pavel, konf., Chrlice	13. 10. 1903	27. 2. 1942	27. 2. 1942
445.	Pospíchal Karel	15. 9. 1899	17. 6. 1942	18. 6. 1942
446.	Pospíšil Jaroslav	16. 1. 1894	13. 3. 1944	21. 3. 1944
447.	Pospíšil Jindřich	13. 2. 1887	9. 6. 1942	10. 6. 1942
448.	Pospíšil Josef	10. 6. 1898	1. 7. 1942	
449.	Pospíšil Josef	11. 7. 1908	30. 6. 1942	
450.	Pospíšil Josef	23. 5. 1910	20. 6. 1942	22. 6. 1942
451.	Pospíšilová Marta	4. 8. 1908	30. 6. 1942	
452.	Pospíšil Rudolf	17. 6. 1905	28. 9. 1941	30. 9. 1941
453.	Poruba Frant., řídící, Vís	7. 6. 1895	27. 12. 1941	30. 12. 1941
454.	Pořízek Jan		5. 6. 1942	6. 6. 1942
455.	Potáček Jan	15. 5. 1899	3. 10. 1941	3. 10. 1941
456.	Préřich Ferdinand	12. 12. 1905	9. 6. 1942	10. 6. 1942
457.	Prchal Rudolf	2. 4. 1911	30. 9. 1941	1. 10. 1941
458.	Procházka Jan	11. 11. 1891	14. 6. 1942	15. 6. 1942
459.	Procházka Jan, čet. strážm.	9. 5. 1914	25. 10. 1941	25. 10. 1941
460.	Procházka Klement	22. 11. 1902	25. 6. 1942	26. 6. 1942
461.	Procházka Václav	24. 9. 1910	16. 6. 1942	17. 6. 1942
462.	Prášilová Marie	11. 2. 1904	30. 6. 1942	
463.	Prudík Jan	14. 7. 1899	14. 6. 1942	15. 6. 1942
464.	Přichystal Petr	19. 6. 1889	30. 6. 1942	
465.	Ptaček František	14. 12. 1901	31. 3. 1943	1. 4. 1943
466.	Pulgram Karel	11. 2. 1909	22. 3. 1943	23. 3. 1943
467.	Raschitz Ranko	1. 5. 1907	17. 6. 1942	18. 6. 1942
468.	Rechová Karolina	5. 3. 1898	4. 6. 1942	4. 6. 1942
469.	Repisták Adolf, obchodník	1. 6. 1900	9. 10. 1941	9. 10. 1941
470.	Reicher Ludvík, dělník	19. 3. 1883	23. 1. 1945	25. 1. 1945
471.	Reicher Josef	23. 2. 1893	18. 6. 1942	19. 6. 1942
472.	Richter Otto, Uh. Hradisko	21. 3. 1897	27. 7. 1940	30. 7. 1940
473.	Rysová Anna	16. 11. 1913	29. 5. 1942	30. 5. 1942
474.	Rys František	29. 11. 1905	29. 5. 1942	30. 5. 1942
475.	Rys Rudolf	17. 3. 1897	29. 5. 1942	30. 5. 1942
476.	Ryšánek Maximilián	12. 10. 1890	11. 6. 1942	12. 6. 1942
477.	Rohanová Libuše	29. 3. 1924	9. 6. 1942	10. 6. 1942
478.	Rokyta Eduard	9. 7. 1878	9. 6. 1942	10. 6. 1942
479.	Rozsypal Ludvík	2. 3. 1901	13. 6. 1942	15. 6. 1942
480.	Růžička Jindřich	5. 4. 1915	16. 6. 1942	17. 6. 1942
481.	Řezníček Josef	17. 11. 1906	19. 6. 1942	20. 6. 1942

Čís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
482.	Řihošek Josef, řezník	3. 2. 1892	8. 10. 1941	8. 10. 1941
483.	Salus Jiří, Brno	13. 10. 1913	4. 6. 1941	6. 6. 1941
484.	Saxl Jindřich	1. 6. 1883	5. 6. 1942	6. 6. 1941
485.	Sekanina Josef	25. 3. 1890	20. 6. 1942	22. 6. 1942
486.	Sekerka Josef	25. 3. ????	22. 6. 1942	23. 6. 1942
487.	Semrád Karel	25. 10. 1891	1. 7. 1942	
488.	Seránek Alois	15. 6. 1912	13. 6. 1942	15. 6. 1942
489.	Schallinger Robert	11. 6. 1915	10. 6. 1943	11. 6. 1943
490.	Scillinger Mikuláš		7. 2. 1942	11. 2. 1942
491.	Schogau Mořic			16. 2. 1945
492.	Schor Arnošt	10. 1. 1885	28. 6. 1942	29. 6. 1942
493.	Sigmund Jan	28. 9. 1895	30. 6. 1942	
494.	Syss Jan	18. 1. 1897	9. 6. 1942	10. 6. 1942
495.	Sindílek Josef	16. 8. 1888	3. 7. 1942	
496.	Sitar Ludvík	12. 4. 1903	14. 6. 1942	15. 6. 1942
497.	Skácel Jaroslav	13. 8. 1898	4. 6. 1942	5. 6. 1942
498.	Skládal Vil., Uh. Hradisko	21. 5. 1898	14. 8. 1940	16. 8. 1940
499.	Skládaný Ladislav, stol. pom.	18. 8. 1897	17. 10. 1941	17. 10. 1941
500.	Skrha Jan	15. 12. 1911	22. 6. 1942	23. 6. 1942
501.	Sonnenschein Otto	10. 10. 1885		
502.	Souček Antonín	7. 11. 1888	14. 6. 1942	15. 6. 1942
503.	Slezáček Vladimír	8. 11. 1919	11. 6. 1942	12. 6. 1942
504.	Smékal František	16. 8. 1906	30. 6. 1942	
505.	Smíšek Oldřich	13. 4. 1906	14. 6. 1942	15. 6. 1942
506.	Smyrečka Jan	1. 3. 1897	1. 7. 1942	
507.	Smrkáč Josef	2. 3. 1923	29. 6. 1942	30. 6. 1942
508.	Smolík Arnošt	10. 4. 1873	17. 6. 1942	18. 6. 1942
509.	Smolík František	29. 7. 1898	30. 5. 1942	1. 6. 1942
510.	Spálek Josef	28. 6. 1898	30. 6. 1942	
511.	Sponer Eduard	31. 7. 1901	4. 6. 1942	6. 6. 1942
512.	Stach František	21. 6. 1888	11. 6. 1942	12. 6. 1942
513.	Staněk Adolf, stolař	???. ???. 1909		
514.	Štefan Josef	11. 2. 1909	18. 6. 1942	19. 6. 1942
515.	Stejskal František	2. 7. 1901	14. 6. 1942	15. 6. 1942
516.	Stoklásková Růžena	22. 6. 1901	10. 6. 1942	11. 6. 1942
517.	Stonek Ladislav	22. 6. 1912	1. 6. 1942	2. 6. 1942
518.	Strebíz Walter	6. 10. 1911		23. 11. 1943
519.	Streda Jaroslav	15. 9. 1916	3. 7. 1942	
520.	Streit Josef	27. 5. 1915	30. 6. 1942	
521.	Strnad Alois, továrník	21. 6. 1902	13. 11. 1941	13. 11. 1941
522.	Štěcha Josef	13. 2. 1897	17. 6. 1942	18. 6. 1942
523.	Štěcha Ladislav	21. 6. 1925	17. 6. 1942	18. 6. 1942
524.	Štěchová Marie	7. 9. 1902	17. 6. 1942	18. 6. 1942
525.	Štíbrný Jaroslav	11. 12. 1901	1. 7. 1942	
526.	Sotolář Jaroslav	6. 5. 1902	8. 10. 1941	8. 10. 1941
527.	Stouklas Leopold, zámečník	17. 10. 1907	30. 9. 1941	1. 10. 1941
528.	Studený Alois	4. 10. 1904	3. 7. 1942	
529.	Studený Antonín	18. 12. 1879	7. 1. 1943	8. 1. 1943
530.	Studený Ferdinand	20. 9. 1911	29. 6. 1942	30. 6. 1942
531.	Sturm Karel, obuvník	22. 12. 1905	11. 10. 1941	11. 10. 1941

Čís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
532.	Suda Jan	20. 12. 1898	30. 6. 1942	
533.	Suchanov Vasil, elektrotech.	10. 3. 1918	24. 9. 1943	28. 9. 1943
534.	Suchánek František	16. 1. 1910	1. 7. 1942	
535.	Sural Vladimír	15. 4. 1898	19. 6. 1942	20. 6. 1942
536.	Sváňovský Rudolf, Líšeň	5. 11. 1895	30. 9. 1941	1. 10. 1941
537.	Svet Karel, elektromontér	4. 7. 1905	7. 11. 1941	7. 11. 1941
538.	Svoboda Jan, ředitel v Brně	9. 7. 1889	21. 6. 1942	22. 6. 1942
539.	Svoboda Josef	21. 10. 1902	3. 10. 1941	3. 10. 1941
540.	Svoboda Karel	3. 12. 1883	19. 6. 1942	20. 6. 1942
541.	Svoboda Václav, úředník	22. 6. 1912	2. 10. 1941	2. 10. 1941
542.	Svozil Bedřich	5. 3. 1899	3. 7. 1942	
543.	Šajdr Stanislav, obuvník		8. 7. 1942	
544.	Šeda Adalbert	17. 10. 1889	1. 7. 1942	
545.	Šefčák Otakar	19. 4. 1898	14. 11. 1942	17. 11. 1942
546.	Šenk František	15. 11. 1898	13. 6. 1942	15. 6. 1942
547.	Ševčík Adolf, dělník	29. 5. 1907	30. 9. 1941	1. 10. 1941
548.	Šídlo Josef	21. 11. 1905	8. 10. 1941	8. 10. 1941
549.	Šimková Anna	25. 7. 1891	4. 6. 1942	4. 6. 1942
550.	Šimek Bohumír	9. 7. 1908	1. 6. 1942	
551.	Šimek František	9. 2. 1882	3. 6. 1942	4. 6. 1942
552.	Šimek Josef	13. 10. 1900	1. 6. 1942	2. 6. 1942
553.	Šindelka Emil	7. 8. 1884	14. 6. 1942	15. 6. 1942
554.	Šišna Aleš, sedlář	2. 2. 1897		
555.	Šléglová Martin	2. 2. 1874	30. 6. 1942	
556.	Šmid Jaroslav	19. 2. 1895	30. 6. 1942	
557.	Šmíd Václav, expedient	23. ?? 1905	15. 10. 1941	15. 10. 1941
558.	Šnábl Josef	1. 3. 1915	4. 10. 1941	4. 10. 1941
559.	Šneberg Ctibor, dělník	15. 11. 1922	4. 10. 1941	4. 10. 1941
560.	Špičák Jaroslav	8. 4. 1922	26. 6. 1942	27. 6. 1942
561.	Štěpánková Hermína	27. 9. 1897	1. 7. 1942	
562.	Štěrba Oldřich	26. 1. 1902	16. 6. 1942	17. 6. 1942
563.	Štěrba Vladimír	6. 11. 1896	28. 3. 1940	29. 3. 1940
564.	Švec Josef	8. 8. 1888	23. 6. 1942	24. 6. 1942
565.	Švecová Růžena	23. 8. 1889	23. 6. 1942	24. 6. 1942
566.	Tauber Karel, Brno,	17. 8. 1885	30. 4. 1942	1. 5. 1942
567.	Tabery Karel	1. 11. 1901	13. 3. 1944	21. 3. 1944
568.	Tesařák Rafael, Brno, obchod.	7. 3.	3. 10. 1941	3. 10. 1941
569.	Tesař Adolf	29. 4. 1885	16. 6. 1942	17. 6. 1942
570.	Tesaříková Anna	1. 8. 1908	3. 6. 1942	4. 6. 1942
571.	Tetier Jan	8. 10. 1896	22. 3. 1945	24. 3. 1945
572.	Tlaskal František	15. 2. 1901	30. 9. 1941	1. 10. 1941
573.	Tocháček Vilém	28. 5. 1893	30. 9. 1941	1. 10. 1941
574.	Toulová Helena	12. 7. 1913	1. 7. 1942	
575.	Toman Oldřich, lesní dělník	24. 4. 1909	17. 10. 1941	17. 10. 1941
576.	Trlica Josef, pekař, pomoc.	1. 8. 1908	7. 11. 1941	7. 11. 1941
577.	Trněčka Alois, kolář	27. 5. 1905	28. 9. 1941	30. 9. 1941

Čís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
578.	Ulman Jan	3. 8. 1904	17. 7. 1942	18. 7. 1942
579.	Urbanová Antonie	11. 5. 1902	1. 7. 1942	
580.	Urban Matyáš	8. 1. 1885	1. 7. 1942	
581.	Vafek Cyril	17. 4. 1878	1. 7. 1942	
582.	Vafek Cyril	26. 6. 1901	29. 6. 1942	30. 6. 1942
583.	Vafek František	3. 10. 1904	1. 7. 1942	
584.	Vafková Františka	11. 12. 1881	1. 7. 1942	
585.	Vahala František	13. 3. 1881	3. 7. 1942	
586.	Vacha Otakar	30. 7. 1881	2. 7. 1942	
587.	Vafek Jan	8. 6. 1900	1. 7. 1942	
588.	Valenta Jan	20. 5. 1894	21. 6. 1942	22. 6. 1942
589.	Váňourek Vojt., učitel, Brno	15. 12. 1894	1. 1. 1942	7. 1. 1942
590.	Vaverka Alois, les. pomoc.	27. 2. 1901	17. 10. 1941	17. 10. 1941
591.	Vávra Vladimír	26. 10. 1898	9. 6. 1942	10. 6. 1942
592.	Veselý František	9. 2. 1894	18. 6. 1942	19. 6. 1942
593.	Veselý Ivan	26. 4. 1905	4. 6. 1942	5. 6. 1942
594.	Veselý Vladimír	10. 1. 1914	16. 6. 1942	17. 6. 1942
595.	Viktorin Metoděj, tesař	11. 3. 1900	29. 10. 1941	29. 10. 1941
596.	Víša Jan, npr. čsl. armády, Brno-Králové Pole	6. 6. 1912	20. 6. 1942	23. 6. 1942
597.	Vítámvás Ant., pekař pom.	25. 8. 1908	30. 9. 1941	1. 10. 1941
598.	Vít Oldřich, lamač kamene	15. 5. 1911	2. 5. 1942	5. 5. 1942
599.	VLK František	24. 9. 1907	19. 6. 1942	20. 6. 1942
600.	VLK Jan, dělník, Olomouc	25. 12. 1888	9. 9. 1942	10. 9. 1942
601.	VLK Oldřich, účetní	10. 6. 1910	3. 10. 1941	3. 10. 1941
602.	Vojna Jan	23. 12. 1919	7. 1. 1943	8. 1. 1943
603.	Volf Zdeněk, prof. v Brně	4. 9. 1900	13. 6. 1942	15. 6. 1942
604.	Volný Karel	15. 10. 1901	15. 6. 1942	16. 6. 1942
605.	Vones František	16. 9. 1913	1. 7. 1942	
606.	Vrána František, řezník	4. 5. 1903	14. 10. 1941	14. 10. 1941
607.	Wágner Jindřich	3. 8. 1897	16. 6. 1942	17. 6. 1942
608.	Wlallfisch Ivan	21. 3. 1869	2. 6. 1942	3. 6. 1942
609.	Wilhem Alfred, elektrotech.	23. 6. 1887	7. 10. 1941	7. 10. 1941
610.	Weil René	24. 2. 1925	7. 2. 1945	9. 2. 1945
611.	Weiser Jan, brusíč skla	18. 10. 1914	11. 10. 1941	11. 10. 1941
612.	Weiser Viktor, sklenář	25. 2. 1895	11. 10. 1941	11. 10. 1941
613.	Weisenberg Mořic	15. 9. 1882	2. 6. 1942	3. 6. 1942
614.	Weis Arnošt, dělník	15. 3. 1908	9. 10. 1941	9. 10. 1941
615.	Weissburg Karel	26. 8. 1900	4. 6. 1942	5. 6. 1942
616.	Weizenbauer Karel	30. 1. 1894	1. 7. 1942	
617.	Wencel František	28. 4. 1899	9. 6. 1942	10. 6. 1942
618.	Wolf Ludvík	31. 3. 1909	11. 6. 1942	12. 6. 1942
619.	Zahálka Otakar	30. 9. 1891	21. 6. 1942	22. 6. 1942
620.	Zahradník František, mlynář	13. 9. 1909	3. 10. 1941	3. 10. 1941
621.	Zahradníček Antonín	6. 6. 1917	25. 6. 1942	26. 6. 1942
622.	Zaoral Ladislav	18. 9. 1919	1. 7. 1942	
623.	Zbíral František	26. 3. 1890	30. 6. 1942	
624.	Zbrojovská Marie	22. 3. 1903	9. 6. 1942	10. 6. 1942

Čís.	Jméno - bydliště	Den narození	Den popravy	Den zpopelnění
625.	Zdráhal Karel	10. 9. 1900	14. 6. 1942	15. 6. 1942
626.	Zelc Adalbert	30. 3. 1887	29. 5. 1942	30. 5. 1942
627.	Zelc Vlastimil	19. 3. 1924	20. 5. 1942	30. 5. 1942
628.	Zelcová Antonie	26. 5. 1898	29. 5. 1942	30. 5. 1942
629.	Zeman Jaromír, mlynář	28. 12. 1905	3. 10. 1941	3. 10. 1941
630.	Zezulčík Karel, klemp. pom.	30. 5. 1911	7. 11. 1941	7. 11. 1941
631.	Zidek Jan, kloboučník	22. 12. 1900	6. 10. 1941	6. 10. 1941
632.	Zima Alois	20. 2. 1897	13. 6. 1942	15. 6. 1942
633.	Zukal Antonín		4. 6. 1942	5. 6. 1942
634.	Zurek Alois	30. 9. 1924	30. 5. 1942	1. 6. 1942
635.	Žák Rudolf	25. 3. 1888	14. 6. 1942	15. 6. 1942
636.	Žalman Otakar	15. 2. 1892	25. 3. 1943	26. 3. 1943
637.	Želisko Vít	18. 7. 1916	14. 11. 1942	17. 11. 1942
638.	Žežulká Richard, dělník	10. 12. 1910	7. 11. 1941	7. 11. 1941
639.	Žižlavská Božena	23. 4. 1914	12. 6. 1942	13. 6. 1942
640.	Žižlavský Jan	24. 5. 1907	12. 6. 1942	13. 6. 1942

V poslední době nebyly mrtvoly označovány vůbec žádným jménem, nýbrž jen číslem.

Tak bylo zpopelněno:

číslo 1. dne 16. 5. 1944
 číslo 2. dne 16. 5. 1944
 číslo 3. dne 24. 6. 1944
 číslo 4. dne 24. 6. 1944
 číslo 5. dne 22. 12. 1944
 číslo IV. dne 22. 12. 1944

číslo I. dne 22. 12. 1944
 číslo IV. dne 15. 12. 1944
 číslo III. dne 15. 12. 1944
 číslo II. dne 15. 12. 1944
 číslo I. dne 15. 12. 1944

V roce 1945 nebyly mrtvoly označovány ani tímto číslem. Mrtvoly byly dováženy hromadně.

Tak bylo zpopelněno:

9. ledna 1945 deset mrtvol,
 16. ledna 1945 čtyři mrtvoly,
 19. ledna 1945 sedm mrtvol,
 22. ledna 1945 tři mrtvoly,
 23. ledna 1945 jedenáct mrtvol,
 27. ledna 1945 šest mrtvol,
 13. února 1945 dvě mrtvoly,
 14. února 1945 deset mrtvol,

15. února 1945 dvě mrtvoly,
 16. února 1945 tři mrtvoly,
 22. února 1945 devět mrtvol,
 23. února 1945 osm mrtvol,
 2. března 1945 tři mrtvoly,
 3. března 1945 čtrnáct mrtvol,
 6. března 1945 pět mrtvol,
 20. března 1945 šest mrtvol.

SEZNAM OBĚTÍ GESTAPA

pohřbených v roce 1945 na ústředním hřbitově v Brně.

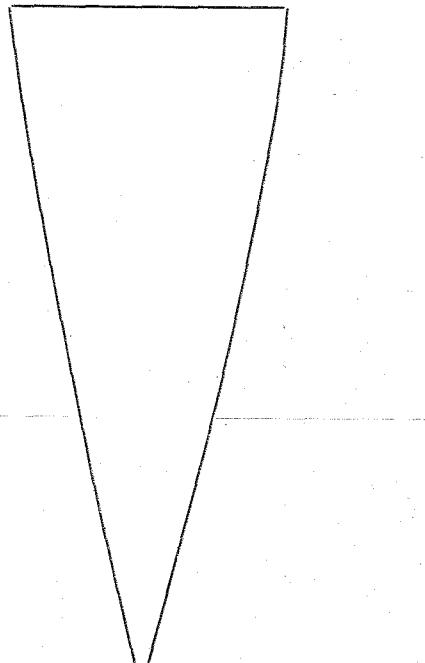
Číslo	Pohřben	Jméno - bydliště	Poznámka
f 1.	28. 4. 1945	Blažka Vladimír	14. 4. 1945 popraven v K. K.
f 2.	28. 4. 1945	Bauer Alois	14. 4. 1945 popraven v K. K.
f 3.	3. 5. 1945	Geuserek Miroslav	Popraven gestapem
f 4.	3. 5. 1945	Neznámý partyzán	Popraven gestapem
f 5.	3. 5. 1945	Neznámý partyzán	Popraven gestapem
f 6.	3. 5. 1945	Neznámý partyzán	Popraven gestapem
f 7.	3. 5. 1945	Neznámý partyzán	Popraven gestapem
f 8.	3. 5. 1945	Neznámý partyzán	Popraven gestapem
f 9.	3. 5. 1945	Neznámý partyzán	Popraven gestapem
f 10.	3. 5. 1945	Neznámý partyzán	Popraven gestapem
f 11.	4. 5. 1945	Strmisko Rostislav, Brno	Popraven na Výstavišti
f 12.	4. 5. 1945	Prokeš František, Žebětín	Popraven na Výstavišti
f 13.	4. 5. 1945	Neznámý z Výstaviště	Popraven na Výstavišti
f 14.	4. 5. 1945	Neznámý z Výstaviště	Popraven na Výstavišti
f 15.	14. 6. 1945	Reiss Ladislav, Prostějov	18. 4. 1945 popraven v K. K.
f 16.	14. 6. 1945	Klein, Prostějov	18. 4. 1945 popraven v K. K.
f 17.	14. 6. 1945	Growek Vlad. (K. Veselý)	18. 4. 1945 popraven v K. K.
f 18.	30. 11. 1945	Pomp Bedřich	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 19.	30. 11. 1945	Vojtek Josef	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 20.	30. 11. 1945	Válek Jaroslav	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 21.	30. 11. 1945	Grossman Viktor	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 22.	30. 11. 1945	Zelený Alois	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 23.	30. 11. 1945	Žemlička František	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 24.	30. 11. 1945	Vyčesal Miroslav	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 25.	30. 11. 1945	Drábík Karel	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 26.	30. 11. 1945	Brabenc Rudolf	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 27.	30. 11. 1945	Zobáč Adolf, Ing.	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 28.	30. 11. 1945	Drbal Adolf	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 29.	30. 11. 1945	Man Ladislav	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 30.	30. 11. 1945	Hunař František	26. 4. 1945 poprav. Medlánky
f 31.	30. 11. 1945	Švejda Karel	26. 4. 1945 poprav. Medlánky

**Všem členům
a příznivcům našeho spolku**



Vydání této ročenky je spojeno s tak značným výdajem, že jsme nuceni vás žádati, byste laskavě k uhrzení přispěli menší částkou, kterou račete zaslati přiloženou složenkou. Přiložené složenky neodkládejte, dokud jste ji nevyplnili a neodeslali. Prosíme, abyste současně vyrovnali nedoplatky členských příspěvků.

Výbor.



VKLADY - PŮJČKY VŠEHO DRUHU
STAROBRNĚNSKÁ VŠEOBECNÁ ZÁLOŽNA

v Brně, Pekařská ul. 25

**Dobrě Vás pojistí Rolnická
vzájemná
pojišťovna
filialka v Brně**

Založeno 1869 - - 350.000 členů

Veškeré druhy pojištění - Životní pojištění ve všech kombinacích



ČESKOSLOVENSKÉ DOLY
národní podnik

Akciová společnost, dříve bratří Gutmannové

Filiálka: Brno, Zámečnická 1

Sklady: Sever. nádraží, Židenice nádraží • Telefony 13713, 12913, 10799

SDRUŽENÉ TOVÁRNY NA VLNĚNÉ ZBOŽÍ

V BRNĚ, KŘENOVÁ 19



DLAŽBY z různých dlaždic

OBKLADY STĚN

z keramického materiálu

OBKLADY FASÁD

keramickými plotnami

KAMENINOVÉ TROUBY,

KORYTA a ŽLAMY,

STAVEBNINY všeho druhu



A. KOŽUŠNÍČEK ml.

BRNO, ČESKÁ 16/II

Telefon 12.515, 19.228

Kancelářské stroje a potřeby • Kancelářský nábytek

K. Wagner, Brno, Česká 16



SPOŘITELNA ZEMSKÉHO HLAVNÍHO MĚSTA BRNA

Největší lidový peněžní ústav na Moravě

V K L A D Ú P R E S 3.000,000.000—

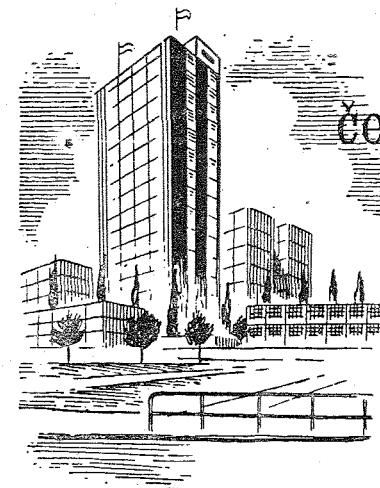
Ústředna: Brno, Kobližná 33-35

Úřadovny: Král. Pole, Palackého 28
Žabovřesky, Rumunská
Brno, Křenová 25
Brno, Křížová 53
Husovice, Palackého 60
Brno, Nám. svobody 18
Brno, Cejl 111
Rosice u Brna



Za vklady a všechny ostatní závazky spořitelny ručí neomezeně a neodvolatelně zemské hlavní město Brno

Úvěry pro všechny vrstvy občanstva



Děkujeme
československé vládě

za znárodnění našich závodů. Máme nezložnou důvěru ve vládní činitele a jsme přesvědčeni, že znárodnění klíčového průmyslu přinese pracujícímu lidu spokojenosť a blaho byt. Výkonou prací budeme se vždy snažit uskutečňovat vládní program.

Bata
Národní podnik

HEŘMAN MAŠEK
voda • plyn • topení • pumpy

Brno II., Rumunská ul. 4

Telefon 13.987

REV/15

ZEMĚDĚLSKÁ BANKA

národní podnik

FILIÁLKA V BRNĚ, MASARYKOVA TŘ. 29

Centrála:

Praha II, Havlíčkovo nám. 26

Filiálky:

Brno, Břeclav, České Budějovice, Hradec Králové, Jičín,
Kroměříž, Litoměřice, Olomouc, Opava, Pardubice, Plzeň,
Příbram, Tábor, Uherské Hradiště, Žatec

Telefon 11.483-5 • Telegramy: Zemědělbanka



Škodovy závody národní podnik

elektrotechnická továrna

Brno, Boční č. 22

Vyrábíme elektr. přístroje vysokého i nízkého napětí
a rozvodny všech typů

Tel. 14416, 10298, 10299

Nabídky vypracuje naše technická obchodní kancelář

Brno, Cejl 109 — Telefon číslo 14080

TISKÁRNA ROVNOST

tiskne nejvкусněji

LIST KSČ NA MORAVĚ

ROVNOST

informuje jen věcně

NAKLADATELSTVÍ

ROVNOST

vydává pěkné knihy



TISKOVÉ PODNIKY ROVNOST • BRNO • NÁMĚSTÍ

RUDÉ ARMÁDY ČÍS. 5 • TELEFONY: 10.245 SERIE

ÚK PrF MU Brno

